

Giới thiệu Em Là Độc Được

Truyện Em Là Độc Được là thể loại truyện Hiện Đại hơi hướng sắc. Cuộc đời khổ cực của Mị bắt đầu khi cô bị vứt ra bãi rác lúc còn nhỏ. Cũng chính vậy mà cô đã gặp anh.. Anh là lão đại tổ chức Ám vệ của Hoắc gia, ngày đó anh nhặt cô về cốt cũng là vì đào tạo ra một người ám vệ nữa mà thôi. Nhưng ai biết rằng tình cảm đã bắt đầu từ những điều nhỏ nhen nhất.

Cô lấy anh ra làm thí nghiệm cho những gì mình đã học được. Và cuối cùng cô thành công... trở thành người phụ nữ của anh. Lúc bản thân nhận mệnh, dùng thân thể, kỹ năng và bản lĩnh được đào tạo của mình để tiếp cận và ám sát một người đàn ông khác. Anh yêu cô!

Em không phải si tình, cũng không cần phải tỏ ra si tình. Tại sao con người ta cứ cần phải tự làm khổ mình như thế? Em sẽ chịu trách nhiệm với cuộc sống, với tình cảm của chính em, nhất định sẽ không chìm đắm trong vết thương tình với ai. Nếu một ngày nào đó bị tổn thương, nếu biết trước cố gắng không có kết quả, em sẽ lựa chọn rời xa. Em chính là như thế!

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Được* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Áo ngủ mỏng manh dệt bằng vải tơ tằm khoát hồ lên cơ thể trắng trong xinh đẹp, chất liệu vải mềm mại choàng qua bờ vai gầy trắng nõn, ản ản hiện hiện màu da mịn màng hồng nhạt. Bàn tay nhỏ bé xinh đẹp nhẹ nâng vuốt ve chân mày cong con thanh lãnh, hay cánh môi hồng đào ngọt ngào hơi nhếch lên, là cười hay không cười chẳng ai biết rõ, trong đôi mắt trong suốt ma mẫn, ngây ngô mà quyến rũ lóe lên một tia tà mị. Mi cong hấp háy, ánh sáng rơi lên một bên cánh mũi cao cao xinh đẹp làm sáng rõ đường nét tinh tế, đồng thời khiến khuôn mặt mê hoặc chúng sinh lộ ra, trong ánh sáng đường nét gương mặt tinh xảo và vẻ đẹp ngũ quan lại vừa mập mờ vừa ma mị.

Ngón tay kéo một sợi tóc qua sau dải tai non mềm, rồi lướt xuống cổ, men theo vạt áo ngủ phong phanh, buộc mỗi thất áo lỏng lẻo trước ngực. Một đường từ cái cổ thon dài xinh đẹp rẽ xuống ngực, xuống bụng, xuống đôi bắp chân thon dài hồng hào thẳng tắp không hề che chắn gì, cũng lộ ra sức sống thanh xuân khiến người ta mê đắm.

Một tiếng cười khe khẽ ăm tai cất lên làm say lòng người. Thân thể yếu đuối lảng lơ phóng đảng mà tràn ngập mị hoặc cứ nửa ản nửa hiện trong lớp áo ngủ mỏng manh phong phanh, ngón tay thon dài xinh đẹp vừa kịp chót mỗi nỗi trước ngực kia, đã vội vã bị người ta kéo ra, hơi thở nóng bỏng phả lên vành tai, tiếng hít thở trầm khàn của đàn ông như một loại nhịp điệu gấp gáp mà cuồng hân truyền đến màn nhĩ, nóng đến bỏng rát mang theo một loại kích thích khó cưỡng, môi miệng ngậm chặt lấy vành tai, vừa mút vừa cắn thưởng thức sự non mềm nhạy cảm.

Thiên hạ trong lòng run rẩy, hai cánh tay thon dài hữu lực vòng qua eo thon mềm mại bắt được cơ thể mỹ miều giam lỏng tron ngực, sau đó bàn tay to nắm được hai cánh tay xinh đẹp đang vọng động kiểm kẹp lấy, bàn tay còn lại xiết ôm lấy cơ thể mềm mại rồi lại càn rỡ hơn, chen vào trong vạt áo, sờ soạng da thịt trắng nõn mềm mại.

“Ừm...” Bên trong vạt áo ngủ không có cản trở khiến cho bàn tay to kia thỏa thích dao động, chúng tham lam chu du trên da thịt mịn màng như tơ lụa, chậm chậm nhưng tê dại, những đốt sần trên bàn tay đã quen dùng súng, đã quen đánh nhau, đã quen với việc nắm nhiều hơn mở đó, càng khiến cho xúc cảm trở nên mạnh mẽ và kích thích hơn bao giờ hết. Loại xâm lấn mang hơi hướm chiếm đoạt một cách từ từ mà chậm rãi, không vội tiến công mà mang theo hương vị trêu đùa, có nhu có cương khiến cho thân thể mềm mại khó bề tránh khỏi trôi buộc.

Môi miệng bắt đầu rả rích, kéo sợi dây buộc tóc ra làm ho mỗi tóc đen mềm mại như nhung bung xõa ra, thơm tho, dịu dàng mùi hương của nước dưỡng tóc, dường như cô vừa tắm gội, mà anh đứng sau cô, tham lam hít hà mùi thơm đặc trưng biệt hữu chỉ riêng mình cô. Thì ra hương thơm cũng có thể khiến người ta say mê như vậy, một mùi vị chưa chất lan tràn trong cổ họng, thì ra sự quyến rũ mị tình của cô cũng là do bắt đầu từ mùi hương này chăng? Anh bắt đầu đâm ra ghen tị với những người đàn ông đó... một nỗi ghen ghét vô cơ sinh ra như một ngọn lửa thiêu đốt tất cả, thiêu đốt cả lí trí lẫn bản năng của người đàn ông, khiến anh mất phương hướng và rơi vào một cuộc tham hoan đoạt ái...

Ngoài trời, đêm đã khuya, trong khu căn cứ Hắc Long bang mọi thứ chìm vào trong tĩnh mịch, tại căn phòng sau nhất nằm trong phần khu của Ám vệ nhân, mọi thứ đều chỉ có duy độc một màu đen, bầu không khí u ám như đang rơi vào biển đen tối, không ai nhìn thấy được gì, chỉ có âm thanh thờ chậm rãi và đều đặn, nghe yếu ớt, thậm chí gần như lặng thinh tan biến trong hư vô vậy.

Bất thành linh, trong bóng tối, cơ hồ nghe được một tiếng thờ dốc, chiếc vải vóc ma sát với nhau, sau đó là những cái lấy hơi gấp gáp, đồng thời cũng nghe được tiếng giường ngủ hơi cọt kẹt, người đang nằm trong bóng tối kia đã thức rồi sao?

Đúng vậy, anh nheo nheo mắt, với tay bật đèn ngủ đầu giường, ánh sáng tỏa ra leo loét, hắt một vầng sáng lên gương mặt tuấn tú mà lạnh lùng quá đỗi của anh, con người sắc bén nhanh chóng tìm được tiêu cự. Lại là giấc mộng đó, nhưng đáng ghét là gương mặt người phụ nữ kia chưa một lần anh thấy mặt, nhưng cảm giác gần gũi đến khó hiểu đó cứ quẩn quanh khiến anh không yên giấc được.

Lại nhìn đồng hồ, đã 12h đêm hẳn là nhiệm vụ đã xong, anh còn đang định gọi điện thoại hỏi thăm tình hình thì đầu dây bên kia người ta đã gọi đến thông

báo. “Lôi, mọi chuyện đã xong” Giọng nói phụ nữ không nghe ra cảm xúc, duy độc có một chút ngả ngớn, có một chút phong tình có thể khiến cho mọi gã đàn ông đều mê đắm truyền đến tai anh.

“Ừm.” Đáp lại chỉ có một giọng nói thờ ơ lạnh nhạt như bao lần.

Nghe được tiếng tút tút gác máy từ đầu dây bên kia, khóe môi xinh đẹp kiều mị nâng lên, trong cơ người hàm chứa ý cười ngọt ngào nhưng mang theo màu sắc ma mị thoáng lóe lên tia thất vọng nhưng rất nhanh biến mất, thay vào đó là biểu tình phóng khoáng, có phần tùy ý của cô gái. Đây không phải là lần đầu tiên và chắc chắn cũng không phải lần cuối cùng anh dùng ngữ điệu như vậy để nói chuyện với cô, mọi gã đàn ông mà cô quen chưa ai dám, hoặc không nỡ dùng loại hành động quyết tuyệt đó để đối xử với cô, bởi vì cô là mỹ nhân, một mỹ nhân phong tình vạn chủng, mỗi cái nhìn mảy, mỗi lần nhếch môi cũng dễ dàng khiến một đám đàn ông chết mê chết mệt. Nhưng cố tình đó là anh...

Mị lực của cô dường như là vô hiệu với anh, sức hút của cô không có tác dụng với anh, sự xinh đẹp của cô cũng chẳng thể đánh động được với anh. Cũng phải nhiều năm trôi qua như vậy, hình như chưa một lần anh nở nụ cười với cô, cũng dường như ánh mắt cũng chưa từng dừng trên người cô, người trong hắc đạo có thể tung hô vẻ đẹp và sự quyến rũ của cô hết như nữ thần. Nhưng bọn họ vĩnh viễn không biết nữ thần trong lòng bọn họ cũng có một người mãi mãi chẳng đánh gục được.

Cô là Mị, tên duy độc một chữ Mị, cũng là gói gọn đầy đủ tính chất của người có vẻ đẹp khiến cho người khác trầm mê, si lụy, thân hình nóng bỏng, nụ cười mê tình, tác phong phóng đảng, thân là sát thủ lại tỏa ra hương vị hấp dẫn mê người như hoa anh túc, vừa quyến rũ, quyến luyến, chỉ cần nhìn thấy một lần trong đời cũn đã khiến cho bao kẻ ham muốn tới gần, đầu đoạt biết bao nam tâm. Trong quá khứ đã có biết bao kẻ nguyện chết dưới hoa mẫu đơn làm quý cũng phong lưu, cam tâm tình nguyện quỳ rạp dưới gấu váy màu thạch lựu của cô.

Nếu đào hoa cũng có thể dùng với mỹ nữ thì cô chính là vương của cả một rừng đào hoa đang độ khoe hương, dạng người như vậy. Người như vậy, nói dễ nghe là có sức hút mạnh mẽ đối với người khác phái, nói khó nghe chính là hồ li tinh dùng thân thể để quyến rũ đàn ông. Là sát thủ tay dính đầy máu tươi, bản thân lại cùng biết bao gã đàn ông quan hệ giao hoan.

Người ta đồn thổi, người phụ nữ xinh đẹp lãng lợ này, thích dùng thân thể trần trụi dụ hoặc phái nam, phút trước cô còn trần trụi xích lỏa, vừa rên rỉ vừa dao động lên xuống, cùng một gã đàn ông triền miên sống tình nhận nhục, ngay sau đó đã một phát súng kết liễu cuộc đời hắn ta, cười lạnh nhìn gương mặt đặt trên ngực mình đã không còn hơi thở, dị vật còn chưa rút khỏi người. Sở thích lớn nhất chính là giết đàn ông khi hắn ta đang đến tới đỉnh điểm của sung sướng khiến thời khắc đó cũng là lúc đặt bút chấm hết cuộc đời hắn ta. Trước giờ chưa có ai đầu hoan mà còn sống trở ra, người ta còn kính sợ gọi cô với cái tên Mị Sát. (Tác giả: Lần đầu tiên viết loại phụ nữ này, thử thách cũng có thú vị cũng có... :D2)

Nhưng vì cô phung phí tùy tiện, lại sở hữu vẻ ngoài như vậy, cho nên đàn ông trong giới đều khao khát được đặt cô dưới thân mây mưa một cõi, lại e sợ vì có thể hay không bản thân ngay sau đó liền không còn hơi thở. Ánh mắt của bọn họ nhìn cô cũng không hề sạch sẽ, điều này khiến cho Lôi, người đàn ông đứng đầu tổ chức ám vệ cũng chính là người một tay dưỡng thành cô như ngày hôm nay không vui.

Bản thân là người nước Y, suy nghĩ của anh vô cùng truyền thống, anh không quan tâm việc cô thích làm cách nào, hoàn thành nhiệm vụ ra sao, giết được bao nhiêu người, nhưng sự thật là không thích cách làm như vậy của cô, không thích phụ nữ có thể tùy tiện giao hoan với người đàn ông khác, không thích phụ nữ liếc mắt đưa tình, cũng không thích phụ nữ dùng thân thể của mình để trêu đùa đàn ông, nên dù biết chuyện bọn họ nói về cô như vậy nhưng chưa bao giờ anh lại ra lệnh cho cô phải dùng thân thể của mình để thi hành nhiệm vụ. Có thể cũng vì tư tưởng này, nên mặc cho đám đàn ông xung quanh cô bị mê hoặc cỡ nào, anh vẫn có thể làm mặt lạnh với cô, vẫn nghiêm khắc với cô.

Cho nên với anh... cô thất bại thảm hại...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Cô là được anh cứu về.

Lần đầu tiên gặp anh, lúc đó toàn thân cô chật vật đen ngòm, người đầy vết thương, người phụ nữ mà cô gọi là thím kia chính là nguyên nhân gây ra tất thái những điều này. Năm năm sống bám chú ruột của mình, chưa một lần cô ăn được một bữa ăn ngon, chưa một lần được ngủ trên giường êm nệm ấm, nếu tâm tình của những chủ nhân ngôi nhà kia vui, cô có thể ăn cơm thừa của họ nằm ngủ cạnh lò sưởi, nếu họ bực mình, cô chắc chắn sẽ bị bỏ đói và ngủ ngoài mái hiên nhà. So với cơm, roi đòn cô còn chịu đựng nhiều hơn, nhưng rồi, cuối cùng cũng đến một ngày bị hất khỏi nhà.

Đó là một ngày mưa tầm tã, sấm chớp vang rền, chú cô trên đường trở về nhà bị tai nạn giao thông, thím lấy cơ nhà cần tiền để chạy chữ cho chú nên không đủ tiền để nuôi thêm nhân khẩu thừa thái trong nhà. Cô càng vang xin ơ lại, bà thím kia càng tức giận lên rồi đánh cô bằng chổi chà rất nhiều rất nhiều lần như thỏa thê cảm giác phải chứa chấp một đứa không cha không mẹ từ lâu. Đến khi cô kiệt sức không còn đủ tinh lực để chịu đựng nữa, thì bà ta sai người đem một cô bé mới mấy tuổi đầu, bị đánh, bị mắng, bị thương tích đầy mình vứt ra bãi tha ma.

Cho đến sau này cô mới biết, chú cô làm gì có bị tai nạn, cũng chỉ là bọn họ thông đồng đóng kịch để danh chính ngôn thuận đuổi cô đi mà thôi.

Ngoài trời mưa như trút nước, lạnh lẽo mà u ám, bãi tha ma giờ này đều đen tối tĩnh mịch, dường như tai nghe thấy âm thanh gọi hồn của những người

nằm dưới nắm mồ, bọn họ nói cô hãy buông tha sinh mệnh này đi, hãy từ bỏ cuộc sống không bằng chết này đi. Chết đi để đau đớn trên da thịt không còn, chết đi để đi tìm cuộc sống tốt đẹp hơn, hai người thân đã mất của cô cũng dường như xuất hiện trước mắt cô, mẹ cô thì khóc, ba cô thì ôm lấy cô như xưa tan lạnh lẽo. Nhưng càng lúc cô càng thấy lạnh hơn.

“Ba mẹ tìm đến con sao? Cho con đi cùng?” Cô thều thào nói

“Con gái, chúng ta xin lỗi con. Nhưng chúng ta không thể mang con đi được, con đừng buông bỏ, phải sống, phải sống tốt. Đừng buông bỏ.”

Rồi sau đó bóng dáng bọn họ đồng thời biến mất. Đó cũng là thời điểm cô nhìn thấy được một vầng ánh sáng nho nhỏ đang đo về phía bên này, cô biết, chỉ cần có thể gây chú ý, cô sẽ có cơ hội được cứu, chỉ cần còn sống, có thể tìm ra nguyên nhân cái chết của ba mẹ, có thể báo thù những người đã đối xử tệ bạc với mình, có thể đáp trả mọi đau đớn trên cơ thể, do vậy, cô cất tiếng gọi yếu ớt.

Bước chân của anh nhanh chóng dời về phía tiếng kêu, ngồi nhô lên mặt đất, dùng ánh đèn heo hắt rọi lên gương mặt cô, ánh mắt to trong veo của cô cũng cố sức hé ra nhìn anh. “Có muốn sống không?” Giọng nói của anh lạnh lẽo vang lên, dùng con ngươi sắc lạnh tìm tòi đánh giá cô.

Còn cô yếu ớt đến mức chỉ còn có thể dùng khẩu hình miệng nói chuyện với anh.

Sau khi được cứu về, được chữa thương, cô mới biết thiếu niên cứu mình khỏi cái chết kia chính là tân Âm lĩnh của nhóm Âm Vệ nhân của Hắc Long bang, là một người đàn ông quyết tuyệt, vô tình, lạnh lùng, cũng là một người rất chu đáo và cẩn thận, từ lúc anh nhận cô, tự tay chăm sóc cho cô lúc cô dường như thương, nói lời lạnh lùng nhưng vẫn quan tâm tới cô, hình ảnh đó chậm chạp gieo hạt giống vào lòng cô và từ từ sinh sôi nhiều hơn.

Một năm sau đó, cô dường như tốt, anh cũng chạy cho cô tất cả mọi thủ thuật cần có của một ám vệ thì cũng là lúc cô được đưa đến chỗ một người khác, người thầy chân chính dạy cho cô bản lĩnh giết người.

Đó là một phụ nữ trung niên xinh đẹp, trên người vẫn còn tỏa ra hơi thở thanh xuân tươi mới, môi nở nụ cười, mi rung mảy may vẫn lộ ra được vài phần phong vận khi xưa. Người phụ nữ đó từ lần đầu nhìn thấy cô, mắt đã sáng lên và nhận định cô sẽ là học trò chân truyền mọi kỹ thuật của bà. Nhưng cái bà dạy đầu tiên không phải là phương pháp kết liễu cuộc đời một con người như thế nào, mà lại là cách trở thành một loại độc dược, một loại độc dược mà đàn ông vấp vào sẽ không dứt ra được, cũng tình nguyện chết dưới tay mình, giống như một loại ma túy cao cấp có sức hút mãnh liệt khiến con người ta tham lam chiếm đoạt.

Bài học đầu tiên là học cách khống chế và điều khiển mắt, chỉ cần liếc mắt đưa mày một động tác đơn giản cũng tỏa ra sức lôi kéo trí mạng, con ngươi phải vừa trong suốt vừa đơn thuần, lại lộ ra được vẻ suông sẻ và tùy tiện, vừa thờ ơ, lại vừa ngượng ngùng. Khi đối mắt với đàn ông phải lộ ra vẻ thành thật, trong thành thật lại có vài tia nhộn nhạo bối rối, trong bối rối lại có vài phần thẹn thùng, trong thẹn thùng lại có vài phần phản kích. Chỉ bằng một ánh mắt xuất thần quyến rũ cũng khiến cho trái tim đàn ông giật thót vì sung sướng, cũng không tùy tiện nhìn đàn ông quá lâu quá chăm chú vì như vậy sẽ khiến bản thân trở nên quá dễ giải, phải khiến cuộc tình với họ trở nên vừa dễ dàng vừa khó khăn, đó mới khiến cho hiệu quả càng tăng cao.

Bài học thứ hai chính là sử dụng ngôn ngữ, chất giọng không thể quá ngọt cũng không thể quá thô, độ lớn vừa phải khiến cho chất giọng vừa êm ái dễ nghe mà vừa đánh động được tới màn nhĩ người ta những âm thanh mê tình, lúc cần ngả ngón thì càng rõ một chút, lúc cần mềm yếu thì trở nên dịu dàng đi, hơn nữa phải khiến cho đàn ông có thể thấu hiểu việc bất đắc dĩ của bản thân trong lời nói, đồng thời thể hiện sự táo bạo và thử thách trong ngôn từ.

Bài học thứ ba và là bài học quan trọng nhất, đó chính là vứt bỏ tự tôn cá nhân, vứt bỏ mọi sự ngại ngùng, vứt bỏ mọi tư tưởng truyền thống, để có thể vượt qua rào cản để biến thân thể của mình trở thành một công cụ vừa chấp nhận mọi gã đàn ông mạnh động trên người mình, bất kể người đó là ai, xa lạ hay quen biết, là bạn hay là thù, chỉ cần đạt được mục tiêu, mọi giới hạn đều có thể vượt qua cả.

Chính mình có thể vận đồ ngủ gọi cảm mông tan thấy rõ ràng da thịt bên trong là gì, rồi sà vào lòng một gã đàn ông dùng thân thể mềm mại cọ sát với hân ta, có thể chủ động đem bàn tay của hân ta chạm lên cơ thể mình, để bàn tay xa lạ của hân ta ngao du khắp toàn cơ thể, chạm đến những nơi yếu mềm, có thể dùng môi miệng để treu chọc hân ta, có thể ngồi trên người hân ta phản kích khoe mẽ cơ thể xinh đẹp, thậm chí là tùy ý để lộ cơ thể hoan ái ngay trước mắt biết bao gã đàn ông khác đang vây xung quanh đánh giá, đang thêm thuong nhìn cơ thể mỹ miều của mình.

Đàn ông cũng có giới hạn, cũng có thị hiếu, bọn họ thích chiêm ngưỡng cơ thể xinh đẹp một cách trần tục nhất, nhưng lại không biết phụ nữ trong bộ dáng chật vật nửa kín nửa hở mới là thứ đẩy dục vọng lên đến cao trào nhất, bọn họ thích tham hoan với một người phụ nữ bốc lửa nhưng không biết, bộ dạng ngây ngô, tùy ý mới là chân chính kích thích. Một người phụ nữ quyến rũ là người có thể dùng đôi mắt ngây thơ trong trẻo, nằm lên mình một người đàn ông một cách đơn thuần nhất, nửa ý lại, nửa tin tưởng ôm chặt lấy hân ta, vừa đơn giản vừa ngốc nghếch dân tới miệng hân ta cơ thể mềm mại, mà không chút xấu hổ nào, giống như một đứa trẻ lớn xác, tùy ý bị hân ta chiếm đoạt.

Cái mà Mị học chính là như vậy, học cách khiêu khích đàn ông, học cách khiến đàn ông trở nên mê mẩn trong sắc đẹp của mình, học cách phóng túng, học cách trở nên xích lửa trần trụi, học cách tự động dâng hiến, học cách bị người khác vọng động trên cơ thể, học cách bị chiếm đoạt, thậm chí là học cả cách rên rỉ dưới cơ thể một gã đàn ông xa lạ, học cách cầu hoan... học tất cả những điều đó để mỗi vụ ám sát đều hoàn hảo.

Thậm chí, cô còn phải học tác phong phóng khoáng, tùy tiện từ hành động đến sinh hoạt. Cũng vì như vậy, người ta thầm đoán có phải là một người ít khi ra ngoài chỉ khi thi hành nhiệm vụ như cô thì phải chăng bộ dáng ở nhà của cô cũng rất quyến rũ như vậy, mặc đồ ngủ mỏng manh, hành động tùy tiện tốc dài xỏa ra sau lưng, mỗi cái gợn tay nhất chân đều lộ ra nét phong tình, chỉ cần hay cử động hờ hênh là cánh xuân sẽ lộ ra.

Nhưng không ai trong số họ biết được nhà của cô là ở đâu, là ở địa phương nào, nhưng có một số người truyền miệng nhau, bắt gặp cô trong quán bar, trên người mặc áo ngủ mỏng tan, không dây, không nơ y, không biết là cô đang hay không thi hành nhiệm vụ, cùng một gã đàn ông cười nói, ánh mắt mọi gã đàn ông trong phòng bao gồm cả người chứng kiến kia đều tập trung trên người cô, thì cô kéo vạt áo phía trước xuống dúi đôi nhũ hoa mềm mại vào miệng gã đàn ông kia, sau đó cả hai lăm vào triển miên mặc kệ mọi ánh nhìn đến. Kể từ tin này truyền ra, đàn ông muốn cùng cô hoan ái càng không thể đếm xuể...

Và bài học cuối cùng chín là phương thức giết người, dùng cơ thể bản thân làm mồi nhử, dùng lời ngon tiếng ngọt để làm lưới câu, dùng ánh mắt quyến rũ để gọi tình, để từng bước từng bước đưa đàn ông lên đỉnh của cuộc giao hoan rồi mạnh mẽ một chiêu kết liễu. Học hỏi bà, cô biết, khi hai thân thể xích lõa giao triền đến cực hạn, cũng là thời điểm người đàn ông rũ bỏ mọi phòng tuyến để dùng sức phun trào trong cơ thể người phụ nữ, cơ thể mềm yếu co rụt lại tiếp nhận kích thích, chỉ cần động tác cẩn thận một chút là dễ dàng kết liễu mạng hân ta.

Sau khi truyền thụ tất cả, bà cũng thực nhiệm vụ ám sát cuối cùng, giết chết được kẻ thâm thù đại hận của bà, người từng giết chết người đàn ông mà bà yêu thương nhiều năm trước đây, bà nhìn ông ta tắt thở một cách tức tưởi, trên bờ môi nở ra một nụ cười rồi tự vẫn.

Người trong giới hay nội bộ Hắc Long bang đều biết rằng, kẻ đầu tiên mà cô ám sát không ai khác chính là gã đàn ông có chung dòng máu cuối cùng của cô trên cuộc đời mình, chú cô.

Người ta kể rằng cô giả vờ gặp người đàn ông kia trong một quán bar mập mờ trong ánh đèn nhiều màu, không khí u ám đầy màu sắc hoan dục, những người phụ nữ ngả ngớn khiêu khích đàn ông, thì khi cô vừa bước vào mọi ánh mắt các gã đều tập trung lên người cô, nhưng trong mắt cô dường như chỉ liếc qua một người đàn ông duy nhất, chính là ông ta, một giây giao nhau, sự mê hoặc trong ánh mắt liền khiến ông ta mê say, bắt chuyện, bồi rượu, chẳng mấy chốc ông ta đã đưa ra chủ ý lên giường, rồi đưa cô về nhà mình trong bộ dáng say xỉn.

Nhìn thấy thím, bà ta đã già đi nhiều, cô âm thầm cười lạnh, trong ánh mắt ghen ghét và phẫn hận của bà ta được ông ta diu vào phòng, cửa để hở khiến bà ta tận mắt nhìn thấy được bộ dáng giao hoan của bọn say đắm như thế nào. Cho đến ngày hôm sau người ta mới phát hiện ba người trong nhà kia đều đã chết...

Nhưng so với việc đáng sợ mà cô làm, đàn ông lại càng thích cùng cô ân ái hơn...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Đêm hôm qua Lôi nhận được thông báo đã hoàn thành nhiệm vụ của cô, sau khi xem xét thời gian cũng thôi không ngủ nữa. Giấc mộng kia cứ ám ảnh anh mãi, nhưng lại không rõ ràng, khiến mỗi lần rơi vào giấc mơ anh lại cùng người phụ nữ trong mơ ân ái không biết bao nhiêu lần, chìm trong nỗi suy nghĩ ấy cho đến xuất thần, lúc nhìn đến chung quanh thì đã 6h, cũng là thời điểm anh nên thức dậy rồi.

Bước đến bên ngoài, trong khu căn cứ Hắc Long bang này, ngày cũng như đêm đều có phần âm u, đặc biệt là khu Âm vệ nhân, bọn họ là ám vệ cũng là sát thủ, giết người là thói quen, sát khí trên người cũng tự nhiên mà có, đây là nơi tập trung những người như vậy tự nhiên bầu không khí cũng âm trầm theo. Đi được một đoạn, anh nghe được tiếng nói chuyện của một đám đàn ông, họ đang cùng vây lại với nhau bàn tán chuyện gì đó rất sôi nổi, bản thân đang định rời đi thì nghe đột nghe được một người trong nhóm nói về cô. “Mấy chú nghe gì chưa Mị tỷ lại ám sát thành công rồi đó?” Thần bí thần bí...

“Chắc, ông trùm khu vực D cũng không kháng cự lại sức hút của tỷ ấy sao?” Một tên đàn em lên tiếng. Lần trước cậu ta có gặp cô một lần, chỉ nhìn lướt qua thôi thì đã 'đứng' lên được, đáng người thước tha, nháy mắt kiêu ngạo, nụ cười yêu kiều mông hoang, người gì đâu mà sinh ra lại đẹp yêu dị như vậy, cậu ta chỉ hận không sinh sớm mấy năm có thể lên làm đội phó có cơ hội gặp cô nhiều hơn rồi.

Một người đàn ông tầm ba mươi tuổi lên tiếng. “Xùy xùy, tỷ gì? Cô mấy còn mới 20 hơn. Quả nhiên là người được Âm Linh đào tạo.” Nói đoạn còn chắc chắn lướt mắt tất.

Cậu đàn em kia giật bắn lên. “Vậy cô ấy còn nhỏ tuổi hơn tôi? Còn trẻ mà đã lập được nhiều công trạng như vậy rồi.” Hèn gì cậu ta cứ cảm thấy cô là quá trẻ so với dự tính, ban đầu nghĩ là do bảo dưỡng nên giữ được gương mặt trẻ xinh xắn non nớt ấy, thì ra là đúng tuổi, nhìn bằng thành tích cứ bị lu mờ đi, quả nhiên xứng đáng là người phụ nữ quyến rũ nhất giới hắc đạo.

“Người phụ nữ xinh đẹp như vậy, quyến rũ bậc ấy, nếu không phải tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý, bản thân thực muốn chết trên người cô.” Một thanh niên trong đám lên tiếng.

Mấy người đàn ông còn lại gật đầu, trong những người họ biết, chưa ai từng tham hoan mà còn sống trở ra, hoặc là chưa có, hoặc là sẽ không có, nếu lỡ may có một người như vậy, thì bọn sẵn sàng nuôi hi vọng chờ đến một ngày, đã chuẩn bị tâm lý, tìm đến cô hoan ái, sau đó cam tâm tình nguyện chết đi. Chết dưới hoa mẫu đơn làm quỷ cũng phong lưu.

Một đám đương thờ dài ngắn ngấm, thì bên ngoài một người khác chạy vào, trên tay hắn ta cầm theo một quyển tạp chí, là tạp chí nóng hình bìa toàn là mấy cô gái mặc bikini khoe thân thể. Vừa đến nơi, hắn ta liền đập tờ tạp chí lên ngay cái bàn mà đám người kia đang ngồi, tất cả bọn họ nhìn hắn ta, hắn ta thờ hồng học nói. “Tạp chí... học... tạp chí...” Lấp bắp không thành câu,

Một người trong nhóm dường như hiểu được ý hắn ta, lật cuốn tạp chí ra, lướt qua một vài trang đầu là quảng cáo bikini mấy cô gái tươi tắn mặc đồ tắm bơi trong nước, một vài trang tiếp theo lại có mấy người mẫu mặc nội y nằm trên giường bày ra bộ dáng khiêu khích cũng có, buồng thả cũng có, đám người tham quan mấy trang liền.

Một tên đàn ông trong đám xì mũi. “Người mẫu gì mà còn không đẹp bằng Mị. Thân hình này mà còn đòi chụp hình làm tạp chí.”

Phát ngôn như vậy là vừa lòng đám đàn ông còn lại, ai nấy đều gật đầu.

Lật tới vài trang nữa chính là mỹ phẩm này nọ, bọn chèm chẹp miệng cho qua không ngó ngang gì, cuối cùng cũng đi đến địa điểm vàng. Người đàn ông mang quyển tạp chí chạy vào kia nháy mắt với những kẻ còn lại. “Mấy chú biết không, theo thông tin mà tôi đã thu hoạch hơn 1 năm nay, người phụ nữ đẹp nhất mà người ta vẫn hay đồn thổi, Mị, có một thói quen cực kì kích thích.” Bàn tay hắn ta vạch hai trang vàng của tạp chí bẹp ra, sau đó từ sống tờ tạp chí, mở từ trong ra ngoài thành 4 mặt giấy bên trong là 16 mẫu áo ngủ mới nhất của một nhà tạo mẫu nổi tiếng người Pháp.

Xem xét về chất liệu và thiết kế, chất liệu vải làm nên những thiết kế này luôn là mỏng nhất, thoải mái và êm dịu nhất, đường nét táo bạo nhất; lại nói đến thiết kế, là dự theo trào lưu thịnh hành nhất hiện nay, độ mỏng là đường như trở nên trong suốt khi mặc vào, kiểu cách tùy tiện, đường may phóng khoáng, tất cả đều được may theo chiều hướng dễ lộ dễ hành động, hơn nữa dựa vào cái tên đầy hoa mỹ của bộ sưu tập thời trang này “Nhất Giải Y” thì trên tất cả các bộ đồ này đều có duy nhất một mối thắt cùng là tứ duy nhất náu giữ toàn bộ bộ đồ ngủ. Trước ngực, sau gáy, qua eo,... chỉ cần kéo một mối nối, một nút thắt liền có thể làm cho nó tuột xuống đất.

“Theo lời Tiểu Lục nói, mỗi tháng Mị tỷ đều đặn đặt áo ngủ trong cái bộ sưu tập trên tờ báo này, đây chính là một trong những món phụ kiện đi kèm trong những nhiệm vụ của tỷ ấy.” Ai cũng đều biết Mị có một thói quen, chính là thích mặc áo ngủ khiêu gợi để trêu chọc đàn ông, áo ngủ của cô khi đi làm nhiệm vụ mỗi lần dùng 1 bộ, sau nhiệm vụ đều sẽ vứt bộ đồ ấy đi, người ta đều nghĩ đó chính là trang phục mà cô dùng trong lúc giao hoan, đã cùng kẻ mà cô giết kia từng có tiếp xúc nên cô chán ghét vứt đi, như chán ghét gã đàn ông ngu muội bị cô dễ dàng mê hoặc, nhưng chưa có ai để tâm đến bộ đồ đó như thế nào. Bây giờ có người chú tâm vào những bộ đồ này, liền khiến cho một đám đàn ông còn lại sinh ra hứng thú theo.

Người đàn ông trung niên nhìn mẫu thiết kế ngay góc mà sùng sốt. “Cái này có phải là bạo quá không???” Là một dạng váy suông dài, chỉ vừa đến nửa đùi, ngực khoét một khoảng lớn làm lộ ra gần hết bộ ngực sữa, mỗi bước lại chênh về bên trái sau đó xê tà từ trên xuống, thế nhưng lại tránh né nhũ hoa khiến nó không bị bại lộ một cách rõ ràng. Không rõ ràng và dễ dàng khiến tâm tình đàn ông ngứa ngáy như thế nào, không nói cũng đủ hiểu. Tưởng tượng ra tình cảnh đó, ông ta không nhịn được nói thêm

“Mẹ nó!!! Chỉ nghĩ cũng đã động dục. Mỏng như vậy, chưa vạch ra đã thấy được da thịt xinh đẹp, thích nhất là nhũ hoa hồng nộn sẽ ngêch lên như muốn nhảy ra ngoài. Mà thiết kế như vậy là để bàn tay dễ dàng chen vào trong vật áo sao? Còn có cơ thể mềm mại đó lại không mặc nội y, liền là chạm đến đôi quả mật đào hay không? Nếu Mị chủ động, ánh mắt nhu tình nhìn lại, sau đó nắm lấy cánh tay to lớn sau đó đem áp vào...” Giọng nói của ông ta càng lúc càng nhỏ. Một người trong nhóm vội vã chạy đi..

Đám người còn lại âm thầm nhìn, cậu thanh niên kia nhìn đến một thiết kế khác trong đó. “Mẫu này thật là bốc quá đi.” Ngón tay cậu ta chỉ vào một thiết kế ở giữa, trông nó giống như áo yếm mà không phải áo yếm, mỗi bước sau gáy, một đường xẻ mạnh mẽ từ cổ chạy dài cho đến quá rốn bên dưới là thân váy, kéo dài vừa quá mỏng, toàn bộ da thịt từ gáy cho tới hông đều trưng ra, nguyên tấm lưng thon thả để trần, không có gì che chắn, mà phía trước, vật áo xẻ sang hai bên thành hai mảnh vải vừa đủ để che đi một phần yếu điểm trước ngực cần che, nhưng lại rộng thùng thình dễ dàng khiến cho cảnh xuân bị bại lộ.

Mà cái đơn giản chính là, dù chỉ đi ngang qua, tùy tiện giật sợi dây sau gáy là váy áo sẽ tuột xống không hề có chút trở ngại, thân váy quá rộng, thấy được cả hông, nghĩ đến chỉ cần động tay động chân là thấy tất cả cảnh xuân, nhất là cái thứ xinh đẹp mê người kia... đám người liền cười đen tối. “Mà cái này có phải quá kích thích không, vật áo phía trước lại rộng như vậy, không phải là nghiên người là thấy cảnh xuân, nhìn ngang cũng thấy cảnh xuân, nếu ngồi thẳng thì chắc chắn nhũ hoa sẽ nhô lên, chẳng khác nào đang mời gọi người ta ném chứ.” Bọn họ ai cũng tán thành.

“Nhưng tôi thấy cái này cũng quyến rũ.” Người đàn ông mang tạp chí vào chỉ vào cái ngay bên trên, khác với hai bản thiết kế trên là thứ này lại ôm lấy đường cong cơ thể, mềm mại nhưng bó sát, với chất liệu vải mỏng gần như trong suốt này dễ dàng làm lộ hết tất cả da thịt bên dưới nó, hai quả mật đào bị ép vào lộ ra vòng một đẹp đẽ, nhũ hoa cũng bị săn khít cho phò ra. Có thể dễ dàng nhìn được cặp hông tròn tròn, lắc lư theo từng nhịp di chuyển, mà nó chỉ quá mỏng nên xem như thấy được cả cặp đùi trắng nõn...

Bộ này... bộ kia... bộ đó nữa...

Nhìn hết thấy mấy mẫu thiết kế, người đàn ông ba mươi tuổi không nhịn được nói. “Mẹ kiếp!!! Ông đây muốn đi tìm chết, mấy chú muốn đi cùng không???” Mặc áo ngủ như vậy, ngay cả không cần giao hoan, chỉ cần nhìn ngắm thân thể xinh đẹp của một người phụ nữ bình thường mà nửa e ấp cũng khiến cho tâm tình mấy gã đàn ông nhộn nhạo rồi, huống hồ với thân hình đẹp đẽ, đầy đủ và căng mọng kia của cô, nghĩ đến cũng đủ chảy máu mũi rồi.

Người đàn ông bức dọc, toan muốn rời đi, thì đội phó của bọn từ ngoài đi vào, phân phó đám người nhanh chóng tập hợp có lệnh triệu tập gấp... vậy là cả đám vội rời khỏi, lúc này Lôi mới đi từ hành lang bên kia bước ra, mày anh nhú lại, nhưng lại không biểu lộ gì nhiều. Nhưng trong lòng không vui, liệu rằng ngày đó anh giao cô Âm Linh có phải là sai trái hay không? Cô là người nước Y, người dân nước Y luôn truyền thống, tư tưởng của anh, hay tư tưởng những người khác cũng như vậy, đặc biệt là phụ nữ, nhưng không ngờ lại khiến cho cô trở thành như ngày hôm nay.

Bước chân định bước ra khỏi nơi này, nhưng đột nhiên Lôi lại chú ý tới quyển tạp chí kia, ánh mắt lướt qua, trong lòng lại lạnh đi mấy phần, cảm giác tất cả chuyện tùy tiện của cô hình như đều do một tay anh gây ra. Đột nhiên trong đầu lóe lên hình ảnh người phụ nữ trong mộng kia, thứ cô đang mặc kia chính là một trong những loại áo ngủ này... “Grừm!!!” điện thoại trong túi anh run lên.

“Lôi ca, bọn người của lão D đang lùng bắt Mị tỷ, anh thông báo cho tỷ ấy đi, em gọi nhưng không có tính hiệu, tỷ ấy có thói quen ngắt máy nghỉ ngơi sau nhiệm vụ. Chỉ cần qua được ba ngày, Hoắc đại sẽ tóm gọn nhóm người đó.” Giọng nói Tiểu Thương bên kia gấp gáp, lần này sai sót của anh ta là không kiểm tra kỹ lưỡng khiến một tên đàn em trong nhóm còn sống sót. Khi rút đi đám người của tên kia trở lại bị hắn ta khai ra dụng mạo của Mị, mà nó chứ, anh ta hận mình hận người, đã làm bao nhiêu vụ đột nhiên lần này lại dễ thất sách.

“Ừm.” Anh biết nhà cô. Hình như đã lâu lắm rồi anh còn chưa đến thăm nhà cô, hoặc đúng hơn là chưa một lần đến nhà cô, hay là từ khi nghe được

chuyện cô phát sinh với người đàn ông khác, người thứ nhất, người thứ hai, người thứ ba... nhiều người đến mức anh còn không nhớ rõ đã giao cho cô bao nhiêu nhiệm vụ để rồi tất cả đều thành công.

Bên kia Tiểu Thuần nghe được sừng sờ ba giây. “Lời ca, anh biết nhà của Mị tỷ, là ở đâu vậy???”

“Tút... tut... tut...” Tiếng gác máy truyền đến màn nhĩ.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Dục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Nơi Mị đang ở hiện nay là địa điểm chính tay Lôi chuẩn bị cho cô, đó là một căn hộ cao cấp nằm trong khu vực trung tâm thành phố, xây cách đây vài năm với thiết kế nội thất hay các thiết bị tiện nghi đều được nâng cấp và thay mới theo từng năm. Nguyên nhân là do cô không thích căn phòng của ám vệ trong khu ám vệ nhân, không khí ở đó quá u ám, tính cách của cô không thích những nơi như vậy, trước đây khi theo học Âm Linh cũng không ở qua nơi tối tăm, bà ấy nói nếu sống ở một nơi thiếu ánh sáng quá lâu sẽ không tốt cho cơ thể phụ nữ. Nhiều năm dưỡng thành quen khiến cô, sau khi kết thúc đợt huấn luyện trở về, khó mà thích nghi với điều kiện sinh sống đen tối đó.

“Cạch cạch.” Tiếng khóa tra vào ổ phát ra những âm thanh trầm đục. ANh thật không nghĩ rằng chiếc chìa khóa dự phòng mà cô đưa cho anh đã bị hoen rỉ như vậy, đến giờ vẫn còn dùng được, giờ này mới gần 7h, trong nhà rèm cửa vẫn kéo kín mít vì tránh hắt nắng, nên cũng có hơi u ám ánh mắt anh nhìn xung quanh, không thấy ai. Phòng khách cũng không có người, phòng bếp cũng không, phòng đọc sách cũng không có, vậy chắc là cô vẫn còn đang ngủ. Anh vốn định sẽ đợi cô dậy rồi thông báo, nhưng không hiểu sao không khí trong căn hộ này khiến anh không được tự nhiên, có lẽ bởi đây là lần đầu tiên anh tới nhà một người phụ nữ.

Mỗi món đồ vật trưng bày đều mang đậm mùi vị phụ nữ, rèm cửa màu sữa, chạy ren màu tím nhạt, giữa bàn có một cái bình hoa màu trắng, cắm trong đó bó hoa hồng màu tím còn rất tươi, bên dưới bàn có vài quyển tạp chí, nhiều gồm tháng khác nhau tất cả đều là loại mà ban nãy đám đàn ông kia nói. Tất cả khiến anh sinh ra một loại suy nghĩ, có hay không cô sẽ ăn vận như sự tương tượng của đám người kia.

Nghĩ nghĩ, vẫn là đến gõ cửa phòng cô thông báo rồi trở về căn cứ thôi.

“Cốc cốc.” Tiếng gõ cửa trầm đục truyền đến tai người đang vui mình trong ổ chăn, theo thói quen, mái đầu lại càng chôn sâu hơn. Hôm qua làm nhiệm vụ đến nửa đêm, cô cùng người đàn ông D gì gì đó dây dưa một lúc, nhìn thân thể béo ụ của ông ta, lại không ngờ công phu trên giường của ông ta cũng mạnh mẽ như vậy, khiến cô có chút đuối sức, mất một khoảng thời gian mới có thể hoàn thành nhiệm vụ, lại rảo riết trở về đến gần 4h sáng mới có thể về đến nhà, chỉ kịp tắm rửa rồi sà lên giường ngủ, coi như thức trắng một đêm, khó khăn lắm mới ngủ được, giờ này lại có ai đến làm phiền cô?

Tiếng gõ cửa cứ vang lên, cô phiền chán đoán thế nào cũng là ba đại nam nhân trong nhà cô giờ trò quỳ, nhất quyết không lui khỏi ổ chăn, nằm bên trong nói vọng ra. “A Thành, đừng quấy, để người ta ngủ chứ?” giọng nói phát ra có chút trẻ con, ngọt lịm, mang theo vài phần bướng bỉnh, vài phần ngây ngô, cùng phối hợp với chất giọng khàn khàn ngáy ngủ, nghe kích thích thính giác vô cùng. Tiếng gõ cửa có chút khựng lại, nhưng lại bắt đầu nhip nhàng cật lên, cô lẩm bầm “Không phải...”

Chắc là một trong hai nam nhân còn lại. “A Mạc, cho người ta ngủ chút đi!!!” Lần này giọng nói có phần dễ nghe hơn, trong đó cơ hồ có chút uy quyền lại có phần nũng nịu, truyền đến tai đàn ông liền dễ dàng khiến người ta nao núng, nhất là một sự cứng rắn cuối cùng, nghe rất mạnh mẽ, nhưng lại mềm mại không có tí uy hiếp nào giống như móng vuốt nhỏ khẩy vào lòng người, vừa thoải mái vừa bức bối, cô biết ba người bạn khác phải trong nhà có thích nhất là nghe cô dùng chất giọng này.

Nhưng lần này dường như cũng không đúng, vì tiếng gõ cửa lại tiếp tục 'cốc cốc' vang lên, cô vô đầu, bật dậy từ ổ chăn, mái tóc suôn mượt hất ra sau, có chút rối, có chút tùy ý, lại để lộ ra cái cổ trắng ngần, áo ngủ không chỉnh tề khiến cho da thịt trước ngực lộ ra gần hết, hồng hào phấn kích, chiêu dụ ánh nhìn, cô lại không để tâm, dù sao thì cô cũng đã quen như vậy rồi.

Xoa xoa mí mắt nhấp nhem, cô dẫu môi, bực bội thờ phỉ phỉ một cái, chậm rì rì đi về phía cửa. Vậy chỉ còn sót lại là A Dương thôi, nghĩ vậy, khóe môi cô miễn cưỡng nâng lên. Mở cửa rồi nọ nự cười tươi tắn như nắng mai, nhào về phía trước, ôm chầm lấy bức tường thịt cao lớn, đem gương mặt tinh khôi nhất vùi vào ngực anh, mái đầu ra sức dụi, đem cơ thể mềm mại áp lên người anh. Ngọt ngào hô. “Chào buổi sáng A Dương.” Ôm rồi, thậm chí theo thói quen sờ soạng sau lưng người ta rồi cô mới cảm thấy không phải. Cứng rắn, cường tráng? Đây không phải A Dương chỉ cao hơn đầu cô một chút, trắng trẻo, mềm mượt và thích ôm ghì lấy cô?

Trong nhà cô xuất hiện người đàn ông lạ? Bên dưới lớp áo sơ mi của người đàn ông là da thịt rắn chắc, hơn nữa dáng người cũng rất cao lớn, cao hơn cô khoảng một cái đầu cơ thể cô cảm nhận được sức sống mạnh mẽ từ người anh, cơ bắp sáu múi, mùi hương đàn ông cương dương mang theo chút lạnh lạnh, khiến cô tham lam hít hà thêm vài ngụm, hôm nay có đàn ông tự dâng tới cửa? Thậm chí là cực phẩm trong cực phẩm?

Nháy mắt thay đổi thái độ, bàn tay từ hông anh rút về, vừa ngẩn mặt lên nhìn đã thấy một gương mặt tuần tú đen xì xì tràn đầy lạnh lẽo đang nhìn mình. “Không phải a Dương mà là... Lôi. Sao anh lại đến đây???” Cô liếc mắt đưa đẩy chút tình ý theo thói quen nhìn anh, bữu môi, biểu tình thất vọng có chút nuối tiếc tràn ra trên gương mặt xinh đẹp mỹ miễm khiến đàn ông ngay lập tức muốn nâng niu, yêu chiều một phen, nhất là trong đôi mắt kia còn xẹt qua một nỗi buồn nặng nề pha vài phần yếu đuối, cô xụ mặt, nghĩ nghĩ. “Có chuyện gì thì anh đợi ở phòng khách một chút đi, em rửa mặt đã.” Chưa đợi anh

có phản ứng đã xoay người bước vào phòng rồi đóng cửa lại.

Mát mẻ trên người còn chưa biến mất, cách lớp áo sơ mi cơ hồ anh chạm đến được da thịt trắng trẻo mịn màng của cô, nhất là hai khối thịt mềm mại mà người kia lại ôm siết lấy người anh, hai nhũ hoa cọ sát vào cơ thịt săn chắc của anh, mang theo xúc cảm xa lạ, vừa non mềm lại vừa co dãn, mát mẻ và cũng rất ngọt ngào, nhất là mùi hương phụ nữ thuần nhiên tươi đẹp trên người cô, thanh khiết đến nỗi anh có thể làm tưởng, người vừa nhào vào lòng anh kia chỉ là một cô gái đơn thuần ngây ngô chưa hiểu sự đời, có nụ cười cô đẹp dễ và sạch sẽ, cũng chưa biết giết người và cũng trong trắng như thủy tinh.

Nhưng như vậy thì đó không phải là cô, không phải là một sát thủ, cũng không phải là người phụ nữ có thể tùy tiện trước mặt đàn ông, cũng không phải là một người coi rẻ sự trong sạch của bản thân mà tùy ý qua đêm với biết bao người đàn ông khác, chỉ vì làm thú vui trong lúc thi hành nhiệm vụ. Hoặc như hôm nay mặc đồ ngủ phong phanh nhào vào lòng một người đàn ông, không hề có chút phòng bị hay ngại ngùng nào, đem cơ thể gần trần trụi áp lên người anh, nếu không phải là anh, thì cô cũng tùy tiện để người đàn ông tên A Dương nhìn thấy bộ đáng xộc xệch, hấp dẫn của mình, cũng nhìn thấy một bên bờ vai trần cùng nơi xinh đẹp căng tròn, đây đây kia chỉ còn một chút nữa là sẽ bại lộ sao?

Trong cái ôm của cô, anh thấy được sự ý lại của cô với người tên A Dương, cô yêu thương anh ta không? Đó là người đàn ông của cô sao? Hay chỉ là một người đàn ông mà theo sự phóng túng của cô mà nói chính là để mua vui như A Mạc, A Thành, những người cô đã nói? Những người đó có thể tùy tiện ra vào trong ngôi nhà của cô, nhìn ngắm cơ thể cô, ôm lấy người cô, thậm chí là trở thành một trong những người đàn ông của cô. Nghe thấy là một chuyện nhưng tận mắt chứng kiến lại là một chuyện khác. Một người phụ nữ như vậy là chẳng đáng khiến anh đề tâm, nhưng mà những gì của cô ngày hôm nay chính là anh ban cho, cho nên anh phải quan tâm cô.

Nhớ ngày đó, khi mang cô về từ bãi tha ma, sau đó cho bác sĩ khám rồi thay băng chăm sóc, đều là do bản thân anh làm cho cô, ít ra lúc đó cô còn biết ngại ngùng, hoặc còn biết nam nữ khác biệt, mỗi lần tắm rửa mặt cô đều đỏ lên như trái cà, vừa ngượng ngùng, vừa cứng đờ người mặc cho anh chà lau cơ thể, nếu không phải tại nơi Âm vệ nhân vào độ ấy không hề có phụ nữ, thì việc này cũng không đến tay anh. Nhưng giờ cô khác rồi, cô không còn như trước, sai lầm có thể bắt đầu từ ngày đem cô đến cho Âm Linh.

Anh ngồi trong phòng khách được 10 phút cô đã bước ra, tóc buộc đuôi ngựa, để lộ ra phần gáy và cổ trắng hồng ngọt ngào, cũng đã kịp tắm rửa, khiến cho da thịt càng hồng hào mát mẻ, gương mặt kiều mị khoan khoái thanh sản, nháy mắt tươi cười yêu dị với anh, cũng đã thay y phục mới, nhưng so với bộ ban nãy cũng không khá hơn tí nào. Ánh mắt anh liếc qua liền phát hiện đây chính là một bộ đồ mà đám đàn ông kia vừa bàn tán sáng nay, chính là bộ mát mẻ nhất cũng là tiêu biểu nhất nằm trong khung vàng của toàn bộ các bản thiết kế.

Cô vừa đi đến đây, vạt áo dao động theo nhịp di chuyển, cơ thể không nội y nửa ẩn nửa hiện. Thiết kế này có thể nói là táo bạo nhất trong các bản thiết kế, là loại áo dây dài đến nửa đùi, khoét lưng, dây áo phía trước giữ lấy phần vạt áo phong phanh đã bị khoét ngực sâu đến gần nơi tư mật rồi vòng qua vai đến mỗi nối ở sau lưng, hai bên hông có hai sợi dây kéo nghịch từ sườn vòng ra sau cùng nối lại với nhau tại mỗi nối kia, khiến cho bầu ngực phía trước săn chặt trong lớp vải mỏng manh như muốn nhảy ra ngoài, mà dưới mỗi nối lại để hở một đoạn nhìn thấy một phần của cặp mông trắng nõn đầy đủ, mà vạt áo phía trước lại cổ tình khiêu khích, đường vải mép viền trái phải thì bó chặt người nhưng ở giữa lại vô cùng phong phanh.

Nhất là khi cô đi chậm rãi về phía anh, hai con thỏ nhỏ trước ngực lại nhịp nhàng dao động, nụ hoa phấn kích nhô lên thành một điểm hồng hồng trên chất vải, để lộ liễu gần nửa bộ ngực sữa trong không khí, da thịt một đường từ cổ xương quai xanh, ngực rồi xuống bụng, mãi đến khi qua rốn một đoạn mới được vài vóc che chắn lại, nhưng mà vì nó quá ngắn lại xê tả hai bên, nên gần như để lộ toàn bộ toàn bộ cặp đùi thon dài mảnh khảnh, mép váy rộng thùng thình, da thịt bị che chắn phong phanh nên chỉ cần cô nhấc chân hơi cao là thấy được cả vùng tư mật.

Mày anh hơi nhúu lại nhìn cô đi đến...

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Ánh mắt mê li nhìn lướt qua đồng hồ, đã đúng 7h, vậy có nghĩa là người đàn ông kia vẫn còn chưa ra khỏi nhà, dòi tầm nhìn về phía cửa anh, thân thể yếu điệu cũng không kém phần phóng túng đi đến, sau đó ngồi vào chiếc ghế salon màu kem đặt đối diện anh, khoe môi cong cong nở nụ cười, ánh mắt hơi nâng, trong con ngươi có chút khoái hoạt, nhìn vào trong đôi mắt đó cơ hồ có chút thoải mái. “Không biết hôm nay sao anh lại đến đây?” Giọng nói dịu dàng bớt đi ba phần ngả ngớn thường ngày. Vừa nói cô vừa lấy ấm tích chứa nước nóng cúi người chăm chăm châm vào bình trà đã để sẵn trà khô trên bàn, khói vừa tỏa ra nghi ngút cũng là lúc đầy nắp trà lại.

Động tác lưu loát, tác phong thành thực, hết như ngày cũng đón tiếp khách ghé thăm vậy, nhất là khi cúi người, ánh mắt đó đặc biệt treo chọc ánh nhìn, vạt áo vừa hạ xuống chỉ cần nghiêng ánh mắt một chút là dễ dàng thấy được cảnh xuân tươi đẹp bên trong, có thể thấy được đôi thỏ nhỏ căng tròn hồng hào xinh đẹp, thấy được nhũ hoa phơn phớt hồng khiêu gợi như một đoá mai đào đang độ tỏa hương khoe sắc, hơn nữa, chất vải này quá mỏng nên ngay cả khi không lộ liễu phơi bày như thế này, cũng đã làm ẩn ẩn hiện ra toàn bộ nét xuân xanh. Chân ngồi bất chéo, bắp đùi trắng nõn phong phiêu tùy ý để đàn ông nhìn ngắm, đoạn váy che đi nơi tư mật bị rút lại gần như gấp ghế đến nơi, mà cô lại có thói quen ngồi thẳng lưng ưỡn ngực, giữ dáng điệu tao nhã mà cũng phóng khoáng, nên khiến cho đôi thỏ ngọc xinh tươi đẹp dễ nằm dưới lớp áo mỏng có phần chật chội mà săn khít.

Vì anh lại ngồi ở vị trí đó, nên dù muốn hay không muốn đều bị thấy một phần cảnh đẹp trên người cô, mày hơi nhúu lại, nếu là người người phụ nữ khác anh có thể xem đây là hành động trực tiếp quyến rũ anh. Người này lại là cô, anh nhìn phải cơ thể cô chỉ khiến anh càng thêm áy náy, mà cô cũng không để ý chuyện bị anh nhìn ngắm này, đúng hơn là công không để ý chuyện bị người khác quan sát mình như thế nào vị trí nào. “ Là do người của nhóm lão

D đang tìm kiếm em” Anh lạnh nhạt nói, trước mắt có thể là một người đẹp quyến rũ thì sao, thói quen vẫn khiến cho anh không lộ ra biểu tình gì nhiều ngoài mặt, chất giọng vẫn lạnh băng, chỉ có ánh mắt đã dời sang những vị trí khác trên người cô, trong con người lộ ra vẻ bất đắc dĩ mà không ai phát hiện được. Đến bây giờ anh nhìn rõ, trên người cô có một vài vết xanh xanh tím tím, đang định hỏi vì sao, thì đột nhiên cô đứng dậy...

“À, anh yên tâm đi, em sai người chuẩn bị thức ăn hết rồi.” Trong lúc nói, bước chân của cô đã đi đến cạnh cửa sổ, nói cửa sổ cũng không đúng, vì toàn bộ một mặt bên của căn hộ, loại chỉ vượt qua một tấm kính chắn là có thể rơi từ tầng này xuống đất, vị trí cô sống là tầng 10, bên đối diện cách đó khoảng 15m có một khu chung cư cũ, có thiết kế cũng khá giống nhau, từ bên này nhìn sang bên kia là không hề cản trở, họ nấu ăn họ làm gì cũng thấy được rõ ràng. Thông thường bên đó luôn sẽ kéo rèm, nhưng người đàn ông sống đối diện với cô lại không thích làm như vậy. Cô cười nói. “Hơi tối nhỉ? Đề em kéo rèm...” Quả nhiên từ bên này có thể nhìn thấy được tất cả hoạt động bên kia.

Lúc anh đi đến đây có hơi chú ý đến thiết kế hai tòa chung cư song song này, không nghĩ đến thiết kế bên trong lại thông thoáng và bại lộ với nhau như vậy, Lôi nhú này, anh ở đây thấy được rõ ràng người đàn ông kia cũng đang nhìn sang bên này, hình như đang chờ cô, thậm chí là dùng ống nhòm nhìn sang, cô cũng nhìn về phía anh ta, cơ thể đều áp cả lên tường. Lại thấy cô ngoắc tay với anh ta, hình như hai người có quen biết, anh ta cũng hào hứng đáp lại, cô còn rất phấn khởi chào buổi sáng bằng khẩu hình miệng, rồi cười tươi ra hiệu với anh ta, thân thiết như vậy? Cô sao lại có thể tùy tiện ăn vận tùy hứng xuất hiện trước mắt đàn ông, không chỉ anh, có thể là người đàn ông A Dương, A Mặc gì đó thậm chí người này. “Đó là ai vậy?” Sống đối diện cô lại chính là căn hộ của một gã đàn ông?

Đáp gọn. “Bạn em.” Cô xoay mặt nhìn anh, sau đó lại nhìn về phía anh ta xua tay. Giờ ngón tay số 1 với số 5, anh ta gật đầu tỏ ý hiểu, ánh mắt anh ta tiếp tục nhìn về phía màn hình laptop. bây giờ cái nhìn cô mới thu lại, nhưng vẫn đứng cạnh cửa sổ, thấy anh đột nhiên nhú mày, chắc có lẽ anh nghĩ kì người đàn ông này, thì mới giải thích. “Anh ấy là một tiểu thuyết gia viết truyện H đó, truyện của anh ta còn được xuất bản với số lượng lớn, đừng nhìn nơi ở của anh ấy bề bộn nhưng thật ra...” Cô hồn nhiên nói về người đàn ông, anh ta vui tính như thế nào, có tài nói chuyện ra sao, sở thích và thói quen thú vị... nhìn gương mặt anh càng lúc càng đen hơn, tiếng cô cũng lí nhí dần, rồi im bật.

Tiểu thuyết gia viết truyện H? Ngay lúc này anh thật sự cảm thấy chính tay hủy hoại cuộc đời một người lại là chuyện ác độc cỡ nào, hơn nữa đây còn là một người phụ nữ, là do anh, đều là do anh. “Em với cậu ta thân chứ?” Đột nhiên anh buột miệng hỏi, có thể là đột nhiên mang tâm trạng của một người anh khi đối mặt với một đứa em gái hư hỏng, bị hư hỏng triệt để, không biết quý trọng bản thân, tùy tiện, phóng túng, để giải với đàn ông, mà loại hư hỏng này lại chính là do anh đẩy cô vào.

Cô nhìn sang phía anh ta sau đó thẳng thắn trả lời. “Cũng không phải thân, em mới biết cậu ta hai ba tuần trước thôi.” Lại thấy tiểu thuyết gia kia tiếp tục nhìn sang, có vẻ khá gấp rút vì đột nhiên anh ta vò đầu bứt tóc giống như đang bí ý tưởng gì đó, sau đó còn dùng ống nhòm nhìn về phía bên này, về mặt với hành vi hình như đang cầu cạnh cô làm điều gì đó. Mà giống như đây không phải là lần đầu tiên như vậy, cô giờ bàn tay kiểu 'ok', rồi cười cười mà mị đáp lại thì anh ta mới thôi cư xử quái đản mà chăm chú nhìn qua ống nhòm.

“???” Trong lúc Lôi còn đang phân vân, không biết hai người họ đang làm cái gì, thì trước ánh mắt của anh, trong sự nghi vấn tràn đầy giữa mối quan hệ xã giao của bọn họ và sự bối rối của chính anh, thì đã thấy cô đem môi thắt sau lưng cởi ra, một tay giữ lại phần váy, để nó không tuột xuống, tay còn lại đem hai sợi dây áo đẩy ra hai bên khuỷu tay, rồi kéo vạt áo xuống thấp, chuỗi hành động này khiến nửa người trên xinh đẹp của cô nhanh chóng trần trụi, vai gầy gầy thanh mảnh, tấm lưng trắng nõn, bầu ngực xinh đẹp lồ lộ tru xuống tạo thành một đường cong hoàn hảo, mà sự đẹp đẽ đó lại hoàn toàn không che chắn gì lộ ra trước mắt anh.

Dưới ánh nắng cơ thể cô thanh thuần như sương sớm, da thịt trắng hồng mịn màng, đôi mắt trắng phau mềm mại trở nên hồng hào và vút cao, điểm mê người như một loại hoa xinh đẹp trên nền tuyết trắng, nở rộ và bày biện ra vẻ phong tình, mà trên gương mặt cô, không lúng túng, không xấu hổ, không phòng bị, cũng không cảm thấy bất thường gì, để cơ thể lộ ra cho người ta nhìn ngắm. Con người sáng lóa lên đẹp yêu dị và kích thích lạ thường.

Không thể không nói, cơ thể cũng đủ làm nên vẻ quyến rũ không thể nói nên lời của cô, chỉ bằng thân thể gợi tình, dáng người thướt tha, da thịt nõn nà như thế này chỉ cần một lần nhìn thấy đều có thể khiến mọi gã đàn ông như say như mê, từ đường cong là lướt đến sự phát triển một cách no đủ. Không cần tới vẻ mị tình trời cho và được huấn luyện một cách có đào tạo kia, thì cũng đủ để, đừng nói là đàn ông ngay cả phụ nữ cũng khó lòng chống chịu được. Đây chính là trắng trợn gợi tình, trắng trợn kích thích, trắng trợn khiêu gợi...

“Em đang làm gì vậy?” Ánh mắt anh cũng khó lòng không chế mà nóng lên, nhưng giọng nói lại lạnh lùng tràn ngập nghi vấn, cố gắng dời sang nơi khác, lại thấy người đàn ông kia vẫn cố chấp nhìn sang. Trong mắt anh, anh ta chính là đang, lợi dụng mối quan hệ chẳng mấy thân thiết của họ để khiến cô rũ bỏ sự đề phòng với anh ta, lợi dụng sự phóng túng và để giải của cô với đàn ông để thỏa thích chiêm ngưỡng sự xinh đẹp về hình thể của cô, lợi dụng sự cả tin và ngây thơ của cô để khiến cô cam tâm tình nguyện bị anh ta xâm phạm thân thể phụ nữ bằng thị giác.

Thậm chí, quá đáng hơn anh ta hình như còn có điểm chưa hài lòng, giống như cô để mặc anh ta nhìn như vậy thôi là chưa đủ, cánh tay anh ta mà hươu hươu trong không khí ra hiệu, cô dường như là nghe hiểu anh ta đang muốn nói gì, bạo dạn hơn đem một bên thỏ trắng nâng lên, ánh mắt phóng điện về phía anh ta, chớp chớp mắt cười tình tứ thậm chí là đem nhũ hoa dán vào cửa kính ép cho hai con thỏ trắng nhộn nhạo, bây giờ anh ta mới hài lòng mà thôi ra hiệu. Chẳng hai phút sau thì anh ta thu lại ống nhòm, cười cười tiếp tục gõ bàn phím.

Lúc này cô mới đem khoát lại vạt áo phía trước, cũng không thèm buộc lại, đứng dưới ánh nắng, cô có chút nóng, để như vậy sẽ mát mẻ hơn, thoải mái hơn. Sau đó, bước chân mới đi về ngồi lại chỗ cũ rồi đáp lời anh. “Giao hẹn của em với anh ấy đó mà.” Cô liếc mị nhãn cười cười nói. Cái mà Âm Linh dạy cho cô là như vậy không phải sao, biết khoe khoang cơ thể xinh đẹp, biết dụ dỗ đàn ông, biết đẹp đi lòng tự tôn của bản thân, huống hồ đây cũng không phải là đối tượng mà cô ám sát, cô cũng không thèm chơi lạc mềm buộc chặt, đàn ông nhìn ngắm cơ thể thì đã có sao?

“Giao hẹn?” Anh hơi ngạc nhiên. Loại giao hẹn gì mà dễ dàng khiến cô đem cơ thể cho người ta sẫm soi? Loại giao hẹn gì có thể làm để đàn ông tùy tiện bày cho mình trở nên phóng đảng? Loại giao hẹn gì mà giữa một người đàn ông xa lạ lại có thể ép một người phụ nữ làm một chuyện trái với lẽ thường thậm chí là gián tiếp bôi nhọ danh dự người khác? Từ khi nào một loại giao hẹn có thể khiến cho người ta làm những chuyện phi lí như vậy?

Phụ nữ có thể thông dong cho một gã đàn ông có thể xem là mới quen biết, cũng không thân thiết gì nhìn ngắm cơ thể như vậy!!! Hơn nữa, vị trí của cô

đứng chính là sát với cửa kính, kính đó lại trong suốt, mấy căn hộ đối diện kia cùng thiết kế y hệt căn phòng của anh ta, vậy có thể không chỉ hấn ta mà còn có rất nhiều rất nhiều người đàn ông khác cũng nhìn về phía bên này, cũng học đòi theo hấn ta nhìn ngắm tron tru cơ thể của cô? Cũng có thể yêu cầu cô thỏa thích phơi bày cơ thể như vậy sao? Chuyện này đánh đổ mọi giới hạn truyền thống của anh, cô có thể không làm nhiệm vụ cũng phóng túng như vậy?

Thấy anh có vẻ hơi tò mò cô còn bồi thêm. “ Từ lúc quen nhau tới giờ sáng nào em cũng hẹn anh ta vào giờ này. Anh ta còn cho em tiền nữa, so với loại nhìn ngắm đơn giản này, vẫn là để anh ta chạm đến sẽ thích hơn.” Trong lời nói lộ ra chút tùy ý, giống như để anh ta sờ soạng cơ thể sẽ là một loại đối xử vô cùng bình thường mang tính xã giao như bắt tay, nói chuyện hay tán gẫu cùng với nhau chứ không phải là một loại xâm phạm cơ thể.

Cô đã được học, muốn thân cận với đàn ông thì phải khiến họ đi qua giới hạn của bản thân, những người đàn ông mà cô quen biết hoặc ám sát đều thích dùng loại 'xã giao' này để giao tiếp với nhau. Để họ nhìn ngắm cơ thể thì đã làm sao, đụng chạm cơ thể thì đã làm sao, giao hoan với nhau thì đã làm sao, những cái đó đều là lẽ đương nhiên trong suy nghĩ của cô, hơn nữa, nó vừa kích thích vừa dễ chịu, sao lại ngại ngần cho được chứ. Mà cô cũng vô cùng đồng tình với lời họ nói, ngôn ngữ cơ thể mới là phương pháp truyền đạt suy nghĩ tốt nhất.

Anh không nghĩ là cô thực sự cần tiền? Số tiền mà anh cung cấp cho cô hàng tháng và sau mỗi nhiệm vụ là một con số rộng rãi, đừng nói những bộ đồ ngủ sang trọng gọi tình này có thể đắt đỏ, nhưng so với số tiền đó chỉ là cát trong sa mạc.

Có lẽ ban đầu anh không nên đưa cô đến với Ám Linh, anh đã coi thường sự huấn luyện tàn khốc của bà, cũng coi thường luôn bản tính của người nước Ý trong người cô, coi thường luôn cả sự nghiêm khắc của những nhiệm vụ, mà đáng buồn nhất có thể chính anh cũng đã quên mất năm đó khi cô được anh cứu về cũng chỉ có mấy tuổi đầu, cô non nớt và dễ bị tẩy não như thế nào, chuyện mà anh đã làm đã thay đổi cả cuộc đời cô, anh không cứu cô từ ngục của địa ngục mà đẩy cô vào một địa ngục khác còn tàn nhẫn hơn.

“Vậy còn A Thành, A Mạc, A Dương?” Nếu người đàn ông kia có thể nhìn cô qua ống nhòm, vậy thì ba người này dường như có thể tùy tiện ra vào nhà cô thậm chí là tiếp cận cô mà thái độ của cô đối với họ cũng rất quen thuộc.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Được* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 5: (Tiếp)

“ A Thành là nhân viên giao báo hoặc là bưu kiện của khu chung cư, A Mạc là nhân viên giao thức ăn, hai người họ là bạn quen biết của em. Còn A Dương là người phụ trách dọn dẹp theo tuần mà em thuê. Có chuyện gì sao?” Đầu năm nay, hình như tình hình kinh tế đất nước rất đi xuống hay sao mà thanh niên ra trường đều thất nghiệp, cô từng tán gẫu với A Thành và A Mạc, thì ra không phải chỉ có trình độ là đủ mà còn cần phải có ô dù nữa.

Nhân viên giao hàng? Rồi người quét dọn? “ Em để bọn họ vào nhà sao?” Để những người đàn ông xa lạ đi vào nhà một người phụ nữ, để họ nhìn ngắm da thịt phong phanh của cô, để họ nhìn thấy bộ dạng phong tình của cô, thậm chí có thể chạm đến người cô, nhất là khi cô ăn mặc thế này, chỉ nhìn thôi cũng đã khiến người ta nổi lên phản ứng sinh lý rồi, nhất là với một người phụ nữ dễ giải như cô thì không phải sẽ bị những tên đàn ông đó lợi dụng sao? Sao cô không có chút đề phòng gì vậy? Anh cảm thấy rên rỉ không thành thép, lại khiến nó mất đi cả bản chất nguyên có của nó.

Mỗi cô đều lên đáp. “ Tất nhiên, họ chính là bạn tốt của em. Em không những cho họ vào nhà mà còn đối đãi với họ rất tốt.” Đàn ông mà, họ thích tiếp cận phụ nữ đặc biệt là phụ nữ vừa xinh đẹp, vừa dễ giải như cô. Hướng hồ Ám Linh còn dạy, càng thân mật với nhiều loại đàn ông, từ dễ tiện tới gây ngò, từ thành thực đến non nớt, từ trưởng thành đến trung niên,... sẽ mang lại cho cô nhiều kinh nghiệm thu phục đàn ông hơn, điều đó tỉ lệ thuận với khả năng thành công của mỗi nhiệm vụ. Giống như với người một thanh niên chưa có nhiều kinh nghiệm, thì phải trở nên mị hoặc như nữ vương, với một gã đàn ông luống tuổi thì phải biết trở nên mềm yếu không xương, cho nên cô phải phóng túng, phải dễ giải, phải thấu hiểu đàn ông... để khiến họ không ngại gần tiếp cận cô, xâm phạm cô, hoan ái với cô.

“ Đối đãi với họ rất tốt?” Nếu là người khác có lẽ anh sẽ suy nghĩ đó là một loại hiểu khách phục vụ và chăm sóc cho người đến thăm nhà bằng quà bánh hay dành thời gian tán dóc, trò chuyện với họ, hoặc là mời ăn cơm. Nhưng đây là cô, tư tưởng bị thay đổi theo chiều hướng xấu một cách có đào tạo, Ám Linh dạy cho cô phương pháp giết người, nhưng đồng thời cũng dạy cô những thứ thúc đẩy lên nhiều hơn cơ hội đạt được mục đích. Mà những thứ đó là đi trái với truyền thống và luân lý mà người ta đã đúc kết bao nhiêu lâu nay, đến ngay cả tư tưởng phóng đạt như Phương Tây cũng khó mà chấp nhận được chuyện này.

Nghe anh hỏi, cô nhìn anh, hôm nay anh hỏi nhiều chuyện của cô quá, nhưng chả sao, dù gì thì ở nhà một mình cũng chán, cho nên anh hỏi cái gì, cô liền trả lời cái đó. “ Vâng, dù sao họ cũng là đàn ông, họ cũng thích nhìn ngắm cơ thể xinh đẹp của phụ nữ, thích đùa dâm và sờ soạng thân thể, cũng thích giao hoan nữa, để họ tùy tiện vọng động em cũng đã quen.” Cô thừa nhận rất dễ dàng, đàn ông thích xâm chiếm cơ thể phụ nữ là bình thường, phụ nữ để cho đàn ông xâm chiếm còn bình thường hơn, bọn họ có thể hôn, có thể cắn, có thể liếm, có thể cưỡng đoạt cơ thể của lẫn nhau hoặc nhiều hơn. Đối với đàn ông cô dường như không có giới hạn.

Bản thân anh có thể khuyên cô thôi sống phóng túng, thôi dễ giải với đàn ông, thôi không để đàn ông lợi dụng, nhưng lời nói ra lại đến cổ họng rồi nuốt lại trở vào, anh có tư cách gì xen vào cuộc đời của cô? Anh có quyền gì mà bắt cô không làm cái này cái kia? Anh có tự trọng gì để khuyên cô đừng sống buông thả như vậy??? Là anh, để cô rơi vào bước đường này, ban đầu anh có thể tự lừa mình dối người rằng có lẽ những lời đồn thổi kia chỉ là giả tạo,

nhưng hôm nay chính anh nhìn thấy, nghe cô thừa nhận, điều này khiến cho anh cảm thấy vô cùng thất bại. “Quen sao?” Để người ta sờ soạng, để người ta nhìn ngắm, hoan ái là chuyện quen thuộc sao? Bản thân cô cũng không ý thức việc mình đang làm và bọn họ làm hay sao? Trong con người lạnh lẽo của anh con tức giận dâng lên càng lúc càng thâm trầm.

Đều là bạn bè, ngay cả kẻ địch cô còn có thể nằm dưới thân thể các gã mà rên rỉ, mấy người đàn ông này thì có là gì. “Anh không cần phải nghiêm trọng như vậy. Nếu đàn ông yêu thích cơ thể của em thì cứ cho họ chiêm ngưỡng sờ soạng, dù sao đàn ông mà em hoan ái cũng đã đếm không xuể. Em còn thích như vậy, tiểu thuyết gia kia còn cùng em mấy lần, A Mạc, A Thành lần nào giao hàng đến, cũng thích chơi trò chơi thân thể như vậy, còn có đám người A Dương, A Lý cùng một lúc cũng chưa phải chưa thử qua.” Cô xoắn xoắn dây áo trong tay, vừa cười mà mị vừa nói. “Những người đàn ông tìm đến em đều muốn thoải mái, bọn họ như ý, em cũng như ý.” Cô tùy tiện nói, khóe mắt thấy biểu tình của anh càng lúc càng đen nghiêm, cũng ý thức được anh không thích nghe vậy cô đành im lặng.

Bầu không khí rơi vào im ắng cho đến khi tiếng chuông cửa reo lên, có nhân viên giao hàng tới.

“Để anh đi nhận, em có gì để ăn sáng không?” Không đợi cô trả lời anh đã đứng lên đi về phía cửa, khóe mắt thấy cô đã đi vào nhà bếp thì mới thu lại cái nhìn. Anh không muốn để bất kỳ người đàn ông nào nhìn thấy cơ thể của cô nữa, cũng không muốn bọn họ chạm lên người cô, làm chuyện thân hoan đoạt ái với cô như vậy. Dù cô có phóng túng, có tùy tiện, có buông thả là không phải để mọi gã đàn ông đều có thể trèo lên người cô, xâm phạm cô, lợi dụng cô làm công cụ thỏa mãn dục vọng của chính mình.

Cửa mở ra, người thanh niên giao hàng tươi cười đứng trước cửa thoáng chốc giật thót khi thấy người bước ra lại một người đàn ông cao to, cơ thể tráng kiện, hơn nữa còn rất tuấn tú theo chiều hướng lạnh lùng, đôi con ngươi lạnh lẽo lia qua người anh ta khiến da gà nổi hết cả lên, thật đáng sợ mà, nhưng không phải người chủ căn hộ này là một cô gái xinh đẹp sao? Gương mặt anh ta thoáng qua sự thất vọng nặng nề, giọng nói cũng tràn đầy mất mát. “Tôi giao hàng đến cho chủ căn hộ. Làm phiền anh kí ở đây.”

Khóe mắt liếc bằng tên trên ngực phải của anh ta, con ngươi thoáng qua tia sáng lạnh, quả nhiên là tên Thành. Động tác cổ tay nhanh gọn hạ lên biên nhận một chữ Mị, y hết chữ kí của cô, rồi tiếp đồ vật trên tay anh ta quay vào nhà.

Cửa vừa kịp đóng lại, thì anh nghe từ trong bếp truyền ra âm thanh “Bóppp!!!” Giống như cái gì đó rơi rớt, mày anh nhú lại. Để lại món đồ vật lại trên bàn ở bên ngoài rồi bước vào trong.

Chỉ là với tay lấy hũ mút dâu trên tủ đứng mà cũng không cẩn thận để nó rơi rớt ra, cái hũ không đáy kỹ nên khi rơi xuống cũng tách ra, làm toàn bộ thân hũ úp lên người cô rồi rớt xuống đất. May mà nó cũng không còn nhiều cho nên chỉ dính một mảng đồ đồ trên da thịt trắng hồng, một vài lốm đốm nhỏ trên tay, bên dưới không có dây vải gì. Hũ mút lăn vài vòng rồi chui vào góc.

Anh vừa bước vào đã thấy cô đang ngẩng ra nhìn cái hũ lăn lăn, lại nhìn mút dâu đang dính trên người cô, đang định trách cô không cẩn thận, lấy đồ vật trên cao nhớ nhắc ghế, ấy vậy mà vừa xoay mặt sang, chưa kịp nói lời nào, đã thấy có một thứ trơn tru mềm mại đang chọc vào miệng mình. Cô nuốt anh! Đầu lưỡi nếm được vị ngon ngọt của mút dâu dính trên đó, sền sệt và thơm thơm, còn có cảm nhận được sự mềm mại của làn da, cảm nhận được ngón tay kia thon gọn và trêu người như thế nào, anh bị động thương thức hương vị, miễn cưỡng thụ hưởng sự chăm sóc của cô. Liếm liếm cho đến khi nếm hết mút dính trên ngón tay, trở nên trắng trẻo trở lại trong lòng anh đột nhiên sinh ra chút mất mát vì cô đã rút tay về, sau đó lại trở nên lúng túng vì hành động và suy nghĩ không nên có đó.

Nhưng bàn tay rút về của cô lại nắm lấy một bàn tay của anh, cho nó chạm lên ngực của mình nơi còn dính lại một ít mút dâu, quẹt một đường rồi thích thú đem đó đặt vào miệng mình. Anh nhìn ngẩng ra nhìn, quên mất phản ứng, da cô mềm mại như loại tơ lụa thượng hạng, mang theo cảm giác lạnh lạnh và xúc cảm khiến người ta xao xuyến, hành động trơn tru thành thực như đã làm qua biết bao nhiêu lần này, như loại độc được mang tên dụ tình, thứ mà các ma nữ dùng để dụ dỗ đàn ông và cầm tù trái tim bọn họ. Đầu ngón tay thô ráp của anh có thể cảm nhận được sự ấm nóng bên trong khoang miệng, đôi mắt cô khéo hờ trong con ngươi đàn ông tỏa ra một loại ánh sáng mà mị, đặc biệt dụ dỗ người ta phạm tội, đầu lưỡi trơn tru chậm chậm liếm ngón tay của anh, mềm mại và ấm nóng, anh quên mất cả nên rút tay về. Nếm hết cô mới buông cánh tay anh ra. “Ừm, thiệt ngọt!!!!” Cô hí hất cười ngọt ngào, trông cô lúc này mới giống hết một đứa trẻ đơn thuần được cho cười, cười đến trong sạch và thuần khiết, khiến anh lại một lần nữa bị ảo giác.

Cúi đầu nhìn một lớp mút mỏng còn dính trên ngực, cô dẩu môi, đáng thương nhìn anh, ánh mắt cô trong suốt giống như thủy tinh, biểu tình trên gương mặt lộ ra vẻ thành khẩn, cô cầu cạnh anh như đứa em gái nhờ một người anh trai. “Lỗi, giúp em? Bẩn.” Cô mới tắm đây thôi, nếu chỉ vì chút dấu vết này mà lại đi tắm nữa là không tốt, nhất là ban này cô mới bôi thuốc không thể mới đó mà tẩy sạch đâu. Cô nũng nịu cầu cạnh anh giúp cô làm sạch, gương mặt đó, hành động đó như cô là em gái của anh, mặc hoàn toàn không cảm thấy hành động này có thể xuất hiện trong mối quan hệ anh em, và hai người cũng không phải anh em.

Nhưng đây là một loại biểu tình khi cô dụ dỗ hay chơi đùa với đàn ông, đây không phải là một trong những thú vui của đàn ông sao, nếm thức ăn trên người phụ nữ, cô cũng không phải chưa từng cùng đàn ông thử qua. Huống hồ, quan hệ của anh với con thân thiết hơn đám đàn ông kia, nếu muốn, anh có thể hôn, có thể liếm mút, có thể cưỡng đoạt thậm chí là làm chuyện mà đám đàn ông kia làm với cô, giới hạn của cô là không có giới hạn, từ ngày cô được anh cứu về cô đã ý thức được một điều, chỉ cần bảo được thù, cuộc sống của cô, thân thể của cô, thậm chí là cả bản thân cô đều tùy ý anh định đoạt.

Không biết có phải là anh bị ánh mắt si lụy của cô làm cho mê mang hay không, hay vì một khoảnh khắc trong suốt hiếm có xuất hiện trên gương mặt tình xảo của cô khiến cho anh mất hết lí trí và ý thức, hành động theo duy nhất một cảm tính duy nhất chính là dung túng, dung túng sự phóng túng của cô, thuận theo cô, tùy ý cô. Mái đầu anh cúi xuống, cánh tay to lớn đỡ lấy người cô nâng lên trên nền đá hoa cương lát trên mặt bếp, bạc môi lạnh lẽo dán lên ngực cô, đầu lưỡi mềm nhũn tham lam quần quít trên da thịt cô, cả người cô đều bị anh ôm chặt vào người, một cánh tay nhỏ bé choàng qua cổ anh, tay còn lại chống phía sau, cô ưỡn ngực để khiến dễ dàng nếm được hơn.

Phần mút ngọt ngào sền sệt đó không những dính mà nó chảy xuống dưới, bàn tay của anh đành phải áp lên nơi mềm mại, vật áo phong phanh bị dạt sang một bên lộ ra khối cơ thể căn móng, đem một bên thỏ ngọc biến dạng, để bản thân có thể nếm được nhiều hơn mút ngọt. Anh ngửi được mùi

hương mê người của cô, đó không phải mùi hương nước hoa mà là mùi sữa tắm phối hợp mùi thơm đặc trưng của cơ thể cô, sóng mũi rờ lên da thịt mịn màng, cảm nhận được cơ thể cô hơi run rẩy yếu ớt, đầu lưỡi miết qua người cô, rốt cuộc cũng không còn biết rõ hương vị ngon ngọt này có phải là mật kia không.

Đến khi, da thịt cô đều đã trắng loáng trở lại cũng lúc mái đầu chôn trên ngực cô cũng rời khỏi. Sao anh lại có thể làm chuyện này, mặc dù là cô yêu cầu anh nhưng vì cô khác biệt, là suy nghĩ của cô buông thả, phóng khoáng, là cô có thể tùy tiện cùng đàn ông thân mật, nhưng đó là do anh gây ra, thì sao anh lại có thể thuận theo những việc làm sai trái của cô, nghe theo cô, trở thành một người đàn ông cùng cô... nhưng... anh lại không thể giữ vững được lí trí, điều này khiến anh lúng túng.

Giương mặt tuần kiết pha chút đỏ ửng vàng ngấn lên, cánh tay còn chưa kịp đẩy bản thân ra xa cô, thì đột nhiên, anh ngậy người, cảm giác được có thứ gì đó mềm mại mang lại chút âm áp ản lên trên miệng anh, đôi mắt cô nhắm nghiền, cánh tay vòng ra sau gáy anh không có chút sức mạnh nhưng giống như anh không tránh đi được, thậm chí bắt đầu một cách vô ý thức đáp lại nụ hôn chủ động của cô, đáp lại bằng việc đổi bị động thành chủ động, đỡ lấy gáy cô, ấn môi mình lên môi cô, nửa lạnh nhạt nửa treu đùa cùng cái lưỡi thơm tho của cô, tham lam trao đổi không khí lẫn nhau.

Vai áo phong phanh của cô chẳng mấy chốc đã bị tuột xuống, nửa thân trên trần như nhộng, bàn tay to lớn của anh xoa nắn bầu ngực của cô, kẻo lấy nhũ hoa của cô, khiêu khích da thịt cô. Mà hôn thôi dần không đủ, môi miệng anh theo bản năng dờ xuống dưới xuống dưới, xuống cổ, xuống xương quai xanh, xuống ngực, ánh mắt hé ra nhìn ngắm cơ thể xinh đẹp của cô thì... bất ngờ nhìn thấy những vết bầm xanh xanh tím tím trên người cô, đầu rẳng đã nhạt lăm và dường như rất khó nhìn ra, nhưng anh thấy, nó giúp anh lấy lại lí trí để không phạm sai lầm nữa.

“Anh xinh lỗi.” Anh rời khỏi người cô, trong lòng nổi vô vàng áy náy. Mấy nhũ lại một đoàn, bộ đồ ngủ đã tụt quá gối, nửa trên trần xinh đẹp và kiều diễm như một loại độc dược trí mạng. Nhưng cô có thể xinh đẹp, có thể kiều mị, có thể phong tình, cô treu chọc hoan ái với đàn ông đều là do anh, bây giờ anh cũng như đám đàn ông kia cũng trở nên xấu xa tham lam cơ thể cô sao? Ánh mắt anh tràn đầy hối lỗi nhìn cô, nhìn cô kéo vạt áo trở về như cũ, nhìn cô phóng khoáng nở nụ cười với anh, nhìn cô bêu môi tỏ vẻ anh chẳng thú vị gì cả.

Thấy anh có vẻ bối rối và hối hận vì làm chuyện có lỗi với cô, khóe môi cô đột nhiên nâng lên nụ cười. “Em biết anh là người lành tính, cũng rất coi trọng trình tiết phụ nữ, nhưng đừng ra vẻ mình có lỗi như vậy chứ. Nếu ai cũng như anh thì đàn ông đều là tội nhân hết rồi. Mà đây cũng không phải lần đầu tiên đàn ông làm vậy với em. Đừng để ý.” Cô cười xuề xòa với anh. Đàn ông trong mắt cô chính là một thử thách, chinh phục, sử dụng thỏa mãn là thói quen của cô. Cô đã được học, cách điều khiển gương mặt sao cho cô có thể không biểu lộ cảm xúc gì ngay cả khi có gã đàn ông xa lạ treu chọc cơ thể cô, có thể lờ tả trước mặt một gã thô kệch, có thể hợp hoan với đàn ông trước mặt bao người khác, có thể phóng túng và tùy tiện với bao nhiêu người. Một chút tiếp xúc da thịt này có là gì với cô.

Cái mà cô được dạy chính là như vậy. Một gã đàn ông lái taxi có thể chở cô đến góc khuất để làm tình với cô, một giáo viên đứng tuổi có thể áp cô ngay trên bục giảng để giao hoan, một tên cảnh sát có thể đè cô lên tường gạch để xâm chiếm cơ thể cô, nếu một người đàn ông bản thủ áp cô lên bùn đất để cưỡng đoạt cô,... với người lái taxi cô có thể mỉm cười, nói lỏng vạt áo, để lộ áo lót cho gã nhìn ngắm, với người giáo viên cô có thể cởi bộ đồng phục trên người rồi ôm lấy cô hẳn ta thỏa mãn sự thèm khát của hẳn ta, đối với viên cảnh sát cô có thể chủ động vạch ra cơ thể cho hẳn ta nắn bóp, đối với người đàn ông bản thủ cô có thể im lặng không tiếng động để cho gã ta chiếm đoạt. Cô cũng có khi ra khỏi căn hộ này, những người cô gặp trên đường đều dễ dàng làm bạn với cô họ đều muốn đối xử như vậy.

Có thể nói, những huấn luyện của Âm Linh rất tàn khốc, cũng dạy cho cô sự tinh táo với đàn ông, thiêu đốt đàn ông, cười cợt đàn ông, si mị với đàn ông. Cô xinh đẹp nhưng phóng đảng, kiều ngạo nhưng dịu dàng, ma mị nhưng đơn giản, trước mắt đàn ông cô chính là độc dược cội nguồn của hạnh phúc và đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 6

Hôm nay anh lại nằm mộng xuân, trong giấc mộng người phụ nữ kia vẫn hiện lên một cách vô cùng tự nhiên, cảm giác chạm đến da thịt người đó dường như vô cùng quen thuộc, mát lạnh và mềm mại, mùi hương trên người cũng vô cùng dễ chịu khiến người ta yêu thích. Người phụ nữ trong mộng đó dường như chưa một lần nào từ chối sự tiếp cận của anh, cũng chưa bao giờ tránh né anh, mặc cho anh hôn, anh vọng động, anh chiếm đoạt, anh càng quấy, mỗi đêm nằm mộng đều cùng người phụ nữ đó hoan ái hết lượt này đến lượt khác. Nhưng chưa một lần anh thấy rõ mặt người đó ra sao.

Mỗi lần anh nằm mộng, đều đến gặp người phụ nữ đó trong một căn phòng tối mờ mờ, mở cánh cửa ra là thấy người đó đang ăn mặc mỏng manh chờ đợi mình. Hôm nay cũng vậy, chỉ là lòng dâng lên cảm giác bất an, đứng trước cánh cửa anh cơ hồ nghe thấy âm thanh gì đó phát ra từ trong căn phòng, hiệu ứng cách âm cũng coi như là tốt, duy chỉ có cánh cửa này là không ngăn được âm thanh truyền ra ngoài. Bàn tay đặt lên nắm cửa chột khựng lại, anh đột nhiên không muốn bước vào nữa, nhưng giống như ép anh phải nhìn vào trong, cánh cửa dần dần mờ đi và trở nên trong suốt, anh dõi mắt nhìn và có thể thấy được chuyện đang xảy ra là gì.

Khung cảnh ở trong hệt như phòng khách rộng lớn trong nhà của Mỹ, cũng là bộ salong đó, cũng nhìn thấy được căn hộ đối diện đó, thiết kế gần như lộ thiên đó. Không sai đây chính là căn hộ của cô!!! Trên bộ salong, hai bóng dáng trần trụi quấn chặt lấy nhau, người phụ nữ tựa đầu lên tóc của người đàn ông, còn người đàn ông lại đang ngấm chặt bầu ngực xinh đẹp của người phụ nữ, không bật đèn bên trong đều có phần tâm tối, bóng dáng của hai người đó lại đứng ngược sáng, không nhìn rõ mặt là ai, chỉ thấy được giao động trên người bọn họ đang rất kịch liệt. Cơ thể người phụ nữ run rẩy dữ dội bị người đàn ông, một lần rồi lại một lần ấn lên rồi kéo xuống dầm vào nơi sâu nhất. Tiếng rên rỉ rên cũng bị truyền trọn vẹn đến tai Lôi.

Đến khi người đàn ông phát hiện được sự theo dõi của anh, thì cũng là lúc anh giật mình tỉnh giấc, trên người mồ hôi ra ướt đẫm. Một phút kinh ngạc khi người đàn ông đó xoay mặt đối diện nhìn anh, gương mặt đó, biểu tình đó, tuấn tú mà lạnh lùng đó, không ai khác chính là anh!!!

Trong đầu là một mớ hỗn độn, giờ này chỉ tầm hai giờ sáng, nhưng tỉnh dậy bất ngờ như thế này anh khó lòng mà ngủ lại được. Cảm giác khó chịu khi từ chỗ của cô trở về vẫn khiến anh cảm thấy bức rức không yên. Lần đầu tiên, anh dành cả ngày cho một người phụ nữ, lần đầu tiên anh bồi phụ nữ nói chuyện, lắng thính nghe những câu chuyện của cô, tức giận và bất bình thay cho cô, cảm giác từ áy náy chuyển thành chua xót rồi trở nên căm hận, căm hận những gã đàn ông lợi dụng cô xâm phạm cô, nhưng rồi lại càng hận chính mình.

Cô kể cho anh nghe rất nhiều rất nhiều chuyện, nhiều đến anh không nhớ nổi số lượng, nhưng tất cả người đàn ông trong câu chuyện của cô đều xấu xa và tham lam cơ thể của phụ nữ. Lừa gạt, dụ dỗ, phóng túng trên người phụ nữ.

Năm đó, khi anh vừa giao cho cô chìa khóa căn nhà này không lâu, cô cũng chỉ như nữ sinh trung học 17 - 18 tuổi, bản thân cô rất ít khi ra ngoài, nhưng lại thích đi khỏi căn hộ vào lúc tối muộn. Lúc ấy, xung quanh khu chung cư còn vắng vẻ, mỗi ngày xe buýt chạy chuyển cuối cùng qua đây là vào lúc 10h. Hôm đó cô cũng lang thang đi xuống tầng, sau đó bắt được một chuyến xe buýt, nhưng đến khi lên xe thì mới nhớ ra bản thân quên mang theo tiền. Tài xế xe buýt kia nhìn cô ăn mặc phong phanh lại ra ngoài tối như vậy thì liền nổi ra ham muốn, ông ta nói chỉ cần cô cho ông ta hôn một cái, sờ một cái, ông ta sẽ miễn phí tiễn đi xe buýt cho cô.

Cô nhìn ông ta, rồi để mặc ông ta ngồi trên ghế lái ấn cô lên vô lăng mà hôn tới tấp, bàn tay ông ta sờ soạng khắp người cô, chen vào trong vạt áo của cô, cười cợt sự phóng túng của cô khi bên trong chẳng có lớp nội y, nắm lấy vạt áo của cô kéo ra đem cơ thể xinh đẹp tham lam nhìn ngắm, ông ta găm cắn khắp người cô rồi rong ruổi một đoạn tình triều nơi hoa mật. Xong xuôi ông ta quả thật không tính tiền xe buýt của cô nhưng cô không còn muốn đi nữa. Đó là lần đầu tiên cô biết, đàn ông hoan ái với cô chưa hẳn là kẻ thù của cô và không nhất thiết phải giết ông ta.

Sau đó, cô bắt gặp ông ta nhiều hơn, ông ta lúc nào cũng dùng ánh mắt gian tà nhìn cô và thi thoảng cũng hoan ái với cô để miễn vài đồng tiền đi xe buýt.

Nhưng những màn đê tiện đó không nhất thiết phải xuất hiện ở chốn không người. Có một lần, khi cô đi tàu điện ngầm vào đến vùng phía Bắc của thành phố, ngồi trong tàu, cô có nhìn thấy một gã đàn ông trung niên bụng phệ ngồi cạnh một người phụ nữ hình như còn rất trẻ chỉ mới ngoài hai mươi thôi. Từ chỗ cô đến chỗ bọn họ là vượt qua một hàng rào người đang đứng, xuyên qua khe hở của đám người cô nhìn thấy bàn tay gã đàn ông kia đang vuốt ve bập chân trắng nõn của người phụ nữ đó, bàn tay ông ta chậm chạp vuốt ve lên xuống thấy được gương mặt người phụ nữ phỉếm hồng nhưng không đẩy tay ông ta ra. Bàn tay kia càng lúc càng rờ thậm chí là xâm nhập vào trong cả quần áo lót của người phụ nữ.

Khi cô còn đang nhìn sang thì đột nhiên cảm thấy bầu ngực của mình bị người ta lướt qua, ngẩng đầu nhìn người đàn ông râu quai nón đang néo định gờ tay ra làm chuyện xấu xa đó lần thứ hai khiến ông ta giật thót, nhưng rồi cô dung túng ông ta, đem cánh tay ông ta chen vào trong áo tay cho ông ta bắt được con thỏ nhỏ, ông ta liền thỏa thích xoa nắn, sau đó thì đám đàn ông đang đứng hoặc là ngồi cạnh cô cũng bắt đầu chạm lên người cô, bọn họ vây xung quanh cô, kéo vạt áo hai dây của cô tuột xuống rồi trực tiếp nắm lấy nhũ hoa mà treu chọc... thậm chí từng người trong số họ còn không quan tâm đây là chốn đông người mà cường chiếm cô, hoan ái với cô. Sau đó thì cô biết được đàn ông chính xem hoan ái công khai là một điều gì đó vô cùng kích thích.

Đến không lâu trước đây, khi cô đang ở trong nhà, có một nhân viên giao hàng đi đến nhà cô chuyển phát những món hàng mà cô đã đặt, thấy một cô gái xinh đẹp ăn vận phóng khoáng bước ra, nhất là cơ thể cô lại đầy đủ, căng mọng như vậy, anh ta vô cùng hứng thú, nhân lúc cô kiểm hàng, anh ta dò hỏi trong nhà cô còn có ai không và hỏi cô sống một mình hay sao, có người yêu chưa. Thì cô liền thừa nhận cuộc sống đơn giản có chút cô độc của mình, thấy thái độ anh ta thân thiện, mà anh ta nói món hàng trên tay cô cũng là món hàng cuối cùng mà anh ta phải giao, nghĩ nghĩ cô liền chiều theo yêu cầu của anh ta mời anh ta vào nhà làm khách.

Đối với khách, cô bao giờ cũng tiếp đón đầy đủ, cô mời anh ta uống trà, anh ta cũng vui vẻ uống trà, hai người trò chuyện một lúc, sự ăn mặc tùy tiện của cô khiến cả người anh ta càng lúc càng nóng lên, bàn tay cũng bắt đầu động đậy, dưới bàn, nó sờ soạn bấp dùi của cô, vén lên cao hơn, mãi cho đến khi anh ta nhận ra hành vi của bản thân lộ liễu như thế nào, thì cô chỉ đơn giản hỏi, anh ta có phải muốn cơ thể cô không, cười mỉa hoặc, sau đó đem vạt áo của bản thân vén lên cao rồi thoát ra, bản thân chủ động đem bàn tay anh ta sờ soạng người mình rồi còn hỏi thích không. Chỉ 3 giây sau, anh ta đã bắt đầu rong ruổi trên cơ thể của cô. Đó là lần đầu tiên cô biết rõ, đàn ông thích chủ động trong cuộc cầu hoan, nhưng phụ nữ càng chủ động họ lại càng thích hơn.

Trước anh ta, đa số đàn ông trong chung cư cao cấp này đều đã từng ít nhất đến nhà cô một hai lần, bọn họ trước đều muốn trao đổi làm quen với hàng xóm của mình, sau đều muốn giao tiếp bằng thân thể với cô, bọn họ nói họ rất thích cô, thích cơ thể cô, thích luôn cả tính cách dễ giải của cô, những người phụ nữ khác không ai có thể thoải mái như cô, họ muốn treu đùa cơ thể cô, cô tùy ý, họ muốn nhìn ngắm cơ thể cô, cô liền đem bản thân trở nên trần trụi cho bọn họ nhìn, cho họ chiêm ngưỡng, họ muốn hoan lạc với cô, cô cũng tùy tiện phóng túng cùng với bọn họ. Họ nói là do có nhu cầu, nên mỗi lần thiếu thốn phụ nữ họ đều tìm đến cô để giải tỏa.

Có lần hai ba người đàn ông đến nhà cô, cô liền hào phóng tiếp hết tất cả bọn họ, trước mặt cô ngồi vào lòng một gã đàn ông theo ý thích của hắn ta, cơ thể dựa về sau, xem anh ta là chiếc ghế dựa thứ hai để tựa vào, hai người đàn ông còn lại thì ngồi hai bên cạnh cô, tay vừa nâng ấm tích chăm vào bình trà thì người đàn ông ngồi phía sau cô bắt đầu vọng động, cô vừa cười dụ tình với hai gã đàn ông trước mặt trong khi bàn tay của gã đàn ông phía sau che vào vạt áo, xoa nắn đôi thỏ của mình, bàn tay hắn ta càng lúc càng can rờ, nhưng trên mặt cô không có chút biểu tình nào vẫn cười nói như thường. Ánh mắt của hai gã đàn ông bên cạnh càng nóng lên, bàn tay trong vạt áo của cô càng hung hăng dao động, cuối cùng nhất quyết tự tay hắn ta cởi bỏ áo ngoài của cô, bên trong không nội y nên đôi thỏ trắng bị nhào nắn cứ hiển hiện trong mắt ba gã đàn ông. Đã bị lộ ra rồi, cô cũng không cần che chắn.

So với hai gã đàn ông đang cố giữ bình tĩnh, cô còn bình tĩnh hơn, gương mặt không đỏ, không lúng túng, không ngại ngùng, bầu ngực xinh đẹp cứ tự nhiên khoe mẽ, ánh mắt bọn họ đều không thành thật nhìn tại chăm chăm tại đó, cô cũng chẳng mấy quan tâm, cái họ muốn chính là cái cô muốn. Mà cái họ muốn chính là cô thỏa mãn bọn họ. Xoa nắn đã, bàn tay kia của gã ngồi sau cũng dòm xuống bên dưới, kéo chiếc váy rời của cô tụt xuống đất, nửa bên

dưới cơ thể cũng trưng ra. Hôm đó bọn họ đều rất mạnh mẽ, một người còn lên đỉnh mấy lần, xong xuôi ai nấy đều tâm thần thanh sảng, cô còn không thèm mặt lại quần áo đứng trước cửa tiễn họ ra về.

Sau lần đó, mỗi lần đàn ông đến gặp cô cũng đều bỏ qua bước trà nước mà trực tiếp lăn lộn trên người cô, thậm chí có người gấp rút còn chưa kịp đóng cửa đã ấn cô lên tường mây mưa, có lần còn ngay trên hành lang, trong thang máy, trước cửa căn hộ. Mà hành lang đều có gắn camera, những người bảo vệ chung cư cũng vài lần tìm đến cô để hoan ái. Do đó lần cô gặp tiểu thuyết gia kia chính là bắt gặp tình cảnh như vậy, anh ta nói cô rất thích hợp làm hình mẫu cho nhân vật nữ chính của anh ta, vài lần đưa ra điều kiện lên giường với anh ta, chụp ảnh rồi quay phim để có thêm nhiều tài liệu viết. Cô chia sẻ cho anh ta biết bao nhiêu là kinh nghiệm của mình, còn rất rộng lượng giao hẹn với anh ta mỗi sáng khi anh ta cần có thể cho anh ta nhìn.

Có hôm, khi cô đang cho anh ta xem thì một đám bạn của anh ta kéo vào, đó là lúc cô đều đã thoát sạch, cả người đều trần truồng, đám đàn ông kia đều chảy hết cả nước giải nhìn cô, sau đó không hiểu sao đám người kia cười thỏa mãn đưa tiền cho tiểu thuyết gia kia, anh ta có hỏi nếu có lần sau thì cô cũng đừng có ngạc nhiên, rồi dúm một ít tiền lẻ vào người cô. Sau đó là tiếp tục câu hoan với cô.

Giọng điệu kể chuyện của cô cũng rất bình thường, giống như chuyện để tất đàn ông đều có thể tùy tiện trên người mình không phải là chuyện xấu hổ gì. Nhưng rơi vào tai anh chẳng khác nào cô đang tự hủy hoại bản thân cô dung túng, cô chấp nhận, cô dễ giải, cô mặc kệ đàn ông xâm chiếm cơ thể mình. Anh cảm thấy uất ức cho cô, cảm thấy chua xót cho cô, nếu có biết tất cả những người đàn ông đó đang luôn lợi dụng cô thì liệu rằng cô có cho phép họ làm như vậy không? Phụ nữ thủ đoạn, phụ nữ gợi tình, phụ nữ treu chọc đàn ông, đó là cô, nhưng bản chất cô giống như tờ giấy trắng, bị người ta hắt mực, cô không biết và cũng không hiểu gì, cô không có giới hạn và tự nhiên với đàn ông.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 6: (Tiếp)

Cô là của tất cả mọi người đàn ông, nhưng không ai là của cô.

Sau đó dường như anh nghe cô kể nhiều chuyện hơn nhưng không lọt tai bất kì ngôn từ nào, anh đã vô cùng vô cùng bất bình, càng lúc càng cảm thấy rõ ràng bản thân xấu xa đến độ nào, ác độc đến độ nào. Cảm giác bức bối dâng lên khiến lòng anh tràn ngập trong lửa giận vô hình. Anh có cảm giác hình như mọi thứ đã đi chệch quỹ đạo, cô không còn là cô bé ngây thơ, đơn thuần để lại dấu ấn sâu trong lòng anh nữa, bây giờ cô cũng ngây thơ, đơn thuần nhưng thân thể của cô bị biết bao gã đàn ông vấy bẩn. Nụ cười của cô dành cho anh cũng đã từng với bao người đàn ông khác, sự xinh đẹp mà anh nhìn thấy cũng đã là của biết bao người, cơ thể của cô cũng bị chiếm đoạt.

Nhưng anh có cảm giác anh phải chịu trách nhiệm với cô, nếu đó không phải là cô có lẽ anh đã bài xích một người phụ nữ phóng túng như vậy, cổ tình cô tốt đẹp như vậy, cô thanh khiết như vậy anh lại đem cô nhúng vào vũng bùn. Những người đàn ông kia liệu ngoài cơ thể xinh đẹp và sự hào phóng của cô ra thì liệu có quan tâm đến cô sẽ bị bôi nhọ như thế nào, những người đàn ông kia có để ý đến danh dự và nhân phẩm của cô, những đàn ông kia có thể đảm bảo cho cô không bị kẻ khác lợi dụng cô. Không, họ hoàn toàn không quan tâm tới điều đó, bởi vì cô dễ giải, bởi vì cô phóng túng, chính cô cũng không cảm thấy sai lầm.

Hoặc nếu anh có thể có suy nghĩ như những gã đàn ông kia, cô phóng túng vì cô muốn, thì anh cứ mặc kệ cô, cô tùy tiện, anh cũng không cần quan tâm, trên cơ bản anh có thể thờ ơ với cô, có thể mặc cô muốn làm gì thì làm, thậm chí cũng có thể yêu cầu cô hoan ái với anh. Nhưng không biết vì sao trong lòng anh cảm thấy càng lúc càng không thoải mái, càng lúc càng sinh ra cảm giác ghen tị. Anh ghen tị sao? Anh bắt đầu mất đi lí trí để không chế suy nghĩ bản thân, những chuyện xảy ra với cô ban ngày lại tái hiện trước mắt anh, từng câu từng chữ, từng hành động của cô làm anh bắt đầu cảm thấy giao động, một loại dao động chưa từng có.

Khi cô đem cơ thể mình, thờ ơ cho gã tiểu thuyết gia kia xem, trong lòng anh sinh ra sự đổ kị.

Khi ngửi được mùi hương thơm tho trên người cô, mùi hương mà biết bao gã đàn ông khác đã từng thường thường thức qua, anh cảm thấy miệng chua chát.

Khi hôn lên môi cô, cảm nhận sự thành thực trong môi lưỡi của cô, là do cô đã quen với việc dùng nụ hôn để quyến rũ đàn ông, lòng anh sinh ra sự mất mát.

Và khi quần quýt cùng cô, nhìn thấy những vết bầm tím mờ mờ trên người cô, là do gã đàn ông D đã chết gây ra, anh cảm thấy bất lực, hối hận, nuối tiếc.

Trong nội tâm anh hình như cảm thấy có cái gì đó ê ẩm, rồi đau đớn, cái gì đó khởi đầu từ lâu, nhen nhóm và sinh sôi, nhất là khi anh nhận ra, cô càng lúc càng giống người phụ nữ trong mộng của anh...

Nếu anh nhớ không nhầm, người phụ nữ kia lần đầu tiên xuất hiện trong mộng của anh cũng đã là chuyện của vài năm trước, thậm chí, nếu không lầm thì chính là ngay cái ngày mà cô thực hiện nhiệm vụ đầu tiên mà anh giao cho. Anh là một người lạnh tình, trước nay đối với phụ nữ vốn không có nhiều hứng thú cũng không muốn tìm thứ gọi là hoan lạc trên cơ thể phụ nữ, anh nghĩ nếu có thể có một người có thể khơi gợi được hứng thú và dục vọng của anh thì

người đó chỉ có thể là người phụ nữ anh yêu. Trong số những người đàn ông mà anh quen biết, đa phần họ đều tùy tiện với phụ nữ, họ có thể giao hoan rồi dụ dỗ và lợi dụng phụ nữ. Nhưng những người đàn ông mà anh tôn trọng lại không như vậy.

Ngày đó Hoắc đại từng nói với anh. “Đàn ông với phụ nữ đều như nhau, nếu anh là một người đàn ông lãng nhăng thì đừng bao giờ đòi hỏi phụ nữ phải giữ gìn cho anh.” Đàn ông luôn lấy có có nhu cầu sinh lí để trêu đùa phụ nữ, vậy phụ nữ cũng có nhu cầu sinh lí riêng vậy. Huống hồ, không phải là không có cách tự giải quyết, chỉ là họ luôn muốn tìm một cái gì đó hay ho để làm thú tiêu khiển cho mình mà thôi.

Cũng có lần anh hỏi Mộ Lăng về chuyện phụ nữ, anh ta trả lời rất thẳng thắn. “Người và thú khác nhau, con thú giao phối là vì cần sinh sản để duy trì nòi giống, nhưng dân số con người đã đông như vậy rồi, nên người đã tiến bộ hơn mà có hai chữ tình yêu.” Khi anh thực sự yêu một người phụ nữ, anh chỉ có thể suy nghĩ cho cô ấy, chỉ có thể có phản ứng với cô ấy và chỉ được câu hạn khi có sự đồng ý của cô ấy. Đó là tôn trọng phụ nữ và cũng là duy trì sự tự tôn và tự trọng của một người đàn ông.

Một người đàn ông tùy tiện với người phụ nữ này người phụ nữ khác là một điều không đáng tự hào, nhất là khi anh ta đã hứa với một cô gái là suốt đời chỉ có một mình cô ấy, dùng lời ngon tiếng ngọt thề nguyện để mua chuộc lòng tin của cô ấy. Nếu anh ta lãng nhăng thì chẳng khác nào, hủy đi tự tôn tự trọng của một người đàn ông, ngay cả lời hứa với một người phụ nữ cũng không giữ được.

Trong lòng anh cơ hồ dâng lên một nỗi lo lắng, cũng cảm thấy tức giận. Tức giận bản thân đã quá vô tâm với cô, đã quá thờ ơ với cô, đã quá không để ý đến những lời đồn thổi kia, chắc có lẽ anh cũng sẽ không ngờ là cô có thể phóng túng đến mức độ này, tất cả đều là lỗi của anh.

Vậy cô đã thay đổi từ khi nào?

Những năm tháng ở bên cạnh Âm Linh, cô cũng từng có gửi vài lá thư đến cho anh, thông báo rằng cuộc sống bên kia rất tốt, bà ấy tuy rằng có nghiêm khắc nhưng cũng vô cùng dễ chịu với cô, một ngày của cô cũng rất đơn giản, buổi sáng cô có thể thoải mái thong dong, cô cũng có quyền có những sở thích như những đứa trẻ khác, lúc đó, bà ấy đều dễ dàng thuận theo sở thích của cô, Âm Linh cho cô coi phim hoạt hình, hoặc là chơi búp bê, chơi game gì đó, đến chiều thì phải cùng bà luyện tập phương pháp giết người. Nhưng ngoài những thông tin đơn giản đó ra anh không biết cô sống và luyện tập như thế nào. Những năm đó có quá nhiều chuyện xảy ra, anh không thể đến thăm cô và cũng không gửi lá thư hồi đáp nào. Có lẽ vì anh thờ ơ lạnh nhạt với cô nên dần cô cũng thôi không gửi nữa...

Vài năm sau anh đến đón cô về, đó cũng là lần đầu tiên sau nhiều năm anh gặp lại cô, cô đã khác, cô xinh đẹp, cô quyến rũ, cô có thể ngang nhiên liếc mắt đưa tình với anh cũng như biết bao nhiêu người đàn ông khác, sau đó thì anh giao nhiệm vụ cho cô làm. Những nhiệm vụ đầu tiên đều có cấp độ khó từ từ và chuyện cô phóng túng với đàn ông cũng truyền ra, cô kiêu mị, giết người như thế nào cũng được đám người trong Hắc Long bang truyền tai nhau và thậm chí là lan ra cả các thế lực bên ngoài. Họ bắt đầu biết về đứa anh tức kiêu diễm, chứa loại độc được mê người và khó cưỡng nhất. Tin đồn càng lúc càng nhiều, nhiệm vụ cô thực hiện càng lúc càng khó khăn hơn, càng có tính nguy hiểm cao hơn.

Điều đó dường như tỷ lệ thuận với việc người phụ nữ kia càng lúc càng xuất hiện trong giấc mộng của anh nhiều hơn, không phải bất kì khi nào anh gặp cô ấy cũng phải hoan ái, anh cũng nói chuyện, uống nước, thậm chí là có lúc từng xem người phụ nữ đó là người thật. Người phụ nữ trong mộng đó cũng quyến rũ cũng thích mặc đồ ngủ phóng khoáng để trêu chọc anh, cũng không hề bài xích sự xâm phạm của anh. Nhưng người phụ nữ kia là duy độc của anh, trong mộng anh có quyền bắt người phụ nữ đó hứa chỉ có thể là của mình anh, còn cô, anh không làm được, sự dễ giải của cô là do một tay anh gây nên, sự tùy tiện của cô là do anh ban cho, chính anh dẫn cô đi gặp Âm Linh, chính anh giao nhiệm vụ cho cô. Tất cả suy nghĩ của anh đều đi vào bế tắc.

Đột nhiên anh nghe đâu đó trong lòng một giọng nói cất lên. “Anh có thể khiến cô ấy là duy độc của anh!”. Giống như hiểu ra được chuyện gì đó anh ngồi bật dậy, trong lòng thốn thức, một suy nghĩ vừa lóe lên khiến anh thôi không nghĩ ngợi mộng lung nữa. Anh chỉ sợ cô sẽ từ chối anh, tư tưởng của cả hai đều khác biệt như vậy, nhưng không sao anh sẽ kiên trì đến cùng, anh sẽ thuyết phục cô, anh sẽ bảo vệ cô, anh sẽ không để đám đàn ông kia tùy tiện lợi dụng cô nữa. Nếu sai lầm là do anh, thì anh sẽ dùng cả đời để bù đắp cho cô.

Đến khi anh nhận ra điều đó, nhìn đồng hồ, bây giờ đã là 6h 20 phút, bước chân của anh còn chưa kịp rời khỏi thì anh nghe nói Hà Tiêu theo mệnh lệnh của Hoắc đại, đang triệu tập một số người quan trọng của Âm vệ nhân đến gấp, trong đó có cả Mị.

Lúc anh đến nơi thì vừa kịp lúc ông ta đang phân phó những Âm vệ thi hành những nhiệm vụ của Hoắc đại xong, anh không nghe thấy gì, chỉ thấy Mị cười cười nhìn anh rồi bước ra ngoài.

Anh hỏi ông ta điều động người của Âm vệ nhân lại không thông báo với anh thì ông ta nói. “Theo điều tra của tôi trong Âm vệ nhân có nội gián. Tôi cũng là phân phó nhiệm vụ ám sát số 16 thôi, cậu cũng không cần làm quá lên như vậy. Tôi thật muốn xem một gã đàn ông và một người phụ nữ đều thích giết người lúc lên giường ai là người chiến thắng mà thôi.”

“Cô ấy cũng là phụ nữ? Sao có thể ép cô ấy làm những chuyện như vậy được!!!” Lôi tức giận nói, đây là lần đầu tiên sau nhiều năm anh thể hiện sự tức giận đó ra ngoài mặt cơ hồ muốn thiêu cháy tất cả mọi thứ xung quanh, vừa lạnh lùng lại vừa mạnh mẽ, mọi người nấp ở ngoài nghe đều sợ hãi chạy đi mất. Thì ra Lôi ca lạnh lùng cũng có lúc tức giận đến như vậy. Đáng sợ!!! Chỉ còn duy nhất Mị ở lại neho mắt, cười mỉa mai, lắng tai nghe.

Đáng tiếc là người đàn ông trước mặt anh cũng không phải là người có thể vì sự bất mãn của anh mà lùi bước. “Đây là mệnh lệnh của Hoắc đại. Dù sao cô ta cũng không phải đã quen với việc đó hay sao? Huống hồ còn có Tiểu Thương và Tiểu Ninh hỗ trợ. Mà cậu cũng biết, những năm gần đây từ sau cái chết của Hoắc tẩu, tính khí của chú ấy cũng trở nên tàn nhẫn hơn, nếu cậu kháng lệnh, chú ấy sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.”

“Tôi nhận lệnh!!! Lôi ca, anh yên tâm em sẽ làm tốt nhiệm vụ này.” Nghĩ đến việc anh cũng có thể vì cô mà bị liên lụy, Mị liền đứng ra nhận lệnh, chớp chớp mắt nhìn anh như ra hiệu anh đừng nói thêm gì, sau đó cười mỉa mai với hai người đàn ông rồi xoay người bước đi.

Mây anh nhui lại một đường, con người lạnh lẽo trường Hà Tiêu còn ông ta nhếch môi, vừa đi qua anh vừa cười cợt. “Phụ nữ xinh đẹp như vậy, lại suy nghĩ phóng khoáng, không biết liệu có thể có người đàn ông nào hoan ái xong vẫn còn sống bước ra hay không? Tôi cũng muốn thử một lần.”

“Ông...” Anh tức giận, muốn túm lấy áo ông ta nhưng bước chân ông ta đã vội dịch đi, rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Số 16??? Không còn cách nào khác anh đành phải đến gặp Hoắc đại để hủy nhiệm vụ này.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 7.

Đã là 30 ngày sau đó...

Trên một con đường núi vắng vẻ.

Bây giờ đương là trời chiều, không khí êm dịu mát mẻ, bầu trời xanh trong veo, ánh nắng vàng ảm áp, thỉnh thoảng nghe được tiếng chim riu rít trong vòm lá, thoáng thoáng thấy được vài con thú rừng chạy qua chạy lại. Con đường đều bị rợp trong bóng cây, rất có cảm giác thanh bình. Trong bầu không gian an tĩnh đó...

“Gào Gào... vút vút...!!!!” Mặt đất rung chuyển, tiếng động cơ xe ầm ầm vang lên, một đoàn xe chạy với tốc độ 150km/h vút qua, bụi mù tán loạn, cây cối xào xạt, thậm chí còn có tiếng súng đạn, tiếng rồ ga, tiếng gió rít rào, chim bay tứ hướng, bóng dáng mấy chiếc xe lao vút đi như tên bắn, xe trước xe sau bám đuôi nhau tốc độ càng lúc càng tăng. Người ngồi trên các chiếc xe đều hận tại sao lại không thể tăng tốc nhanh hơn.

Chiếc Maybach dẫn đầu đang cố bỏ lại đám người chạy phía sau, nhưng không thành công. Hòn nữa hai ghế bên hông của mấy chiếc xe kia, đã xuất hiện vài nòng súng, đạn cứ nhắm bắn liên tiếp về phía họ, đạn bay đủ hướng, ba người ngồi trong xe cần môi, đám người này bám dai như đĩa, hơn nữa còn chuẩn bị súng trường để bắn về phía bọn họ, nếu không phải kính chắn đạn chuyên dụng của chiếc xe này, lợi dụng điều kiện địa hình, thì bọn họ chắc là đã bị đục không biết bao nhiêu cái lỗ trên người rồi. Đứng là đáng chết mà!!! Cả chiếc xe đều bị vây trong mưa bom bão đạn, một phút cũng không buông tha cho bọn họ một con đường sống.

Tay siết chặt, Tiểu Thường ngồi trên ghế lái liên tục đặt tay lên cần gạt, trong lòng suy tính, với độ bám của bánh xe này nếu lại tăng tốc sợ là không trụ nổi mà mất lái, nếu ra đến đường cái thì may ra, nhưng còn đám người đuổi theo sau, chỉ cần súng của bọn họ mà bắn đến bánh xe là xong!!! Ban đầu lợi dụng con đường ngoằn ngoèo này không thích hợp với tốc độ nhanh, vì có thể tránh được đạn bắn vào bánh xe, nhưng hiện tại bị đeo bám đã hơn một giờ vẫn không cắt đuôi được, như vậy là không ổn.

Mà những chiếc xe kia bám đuôi theo cũng không tìm được lợi ích gì, không ngờ là thuật lái của cậu ta lại tốt như vậy, bọn họ mấy lần suýt mất dấu, may là phát hiện kịp thời đuổi theo. Người đàn ông ngồi phía sau chiếc xe chạy giữa đám xe kia đang điên lên. “Mẹ nó!!! Bắn tới tấp cho ta.” Nói xong còn tức tới phun nước miếng, cảm giác nuôi một lũ ăn hại, chỉ có một tên đàn ông và hai người phụ nữ ngồi trong một chiếc xe mà này giờ một nhóm mấy mươi người của ông ta còn không bắt được, đúng là...

Ánh mắt ông ta nhìn chằm chằm vào chiếc Maybach phía trước, hận không thể trực tiếp chặn đầu xe, nhưng rồi đột nhiên “Két két....!!!!” Tiếng quay bánh xe rít lên, chiếc xe biến mất khỏi tầm nhìn của đám đuôi theo, nó rẽ gấp 90 độ vào một con đường khác, ngay bên cạnh, bây giờ chỉ cần cắt đuôi được một lúc là được, đó là đủ thời gian để họ sắp xếp mọi chuyện.

Thấy những chiếc xe phía sau đã bị sự thay đổi đột ngột mà bị cắt khoảng, Tiểu Thường hãm tốc độ, xoay đầu ra sau nói với Mị. “Mị tỷ, tỷ đi thêm 2km về hướng Bắc, đến Hoắc trạch để cầu viện Hoắc thiếu. Chỉ có cậu ta mới có thể cứu được Lôi ca. Hai người bọn tôi sẽ cố gắng gây sự chú ý của đám người kia.” Nói rồi bật cửa ghế sau, ra hiệu với Mị, bóng dáng nhỏ nhắn vút đi, rồi mất hút, xe của họ lại chạy đi.

Hai phút sau đám xe đuổi theo kia cũng chạy đến nơi này, vết bánh xe vẫn còn lưu lại rõ ràng bọn họ liền theo dấu đó mà đuổi theo hai người Tiểu Thường, nhưng đáng tiếc là trăm tính vạn tính lại không ngờ Vũ Kiệt ông ta lại phát hiện ra bất thường, thấy vết xe nơi vị trí đỗ của bọn họ quá rộng, vết thì rõ ràng, những bụi cỏ trong khu vực lân cận nơi Mị chạy đi cũng bị vạch ra, ông ta liền phản phó người trong hai ba chiếc xe còn chưa kịp chạy đi, cùng vào rừng lục soát.

Sau khi bỏ chiếc xe kia, Mị chạy đi được một đoạn đường rừng khó khăn không ngừng nghỉ, mắt thấy chỉ còn một chút nữa là có thể đến nơi, thì nghe phía sau có người hô. “Vũ ca, đằng kia có người.” Chết tiệt!!! Bọn đã nhìn thấy, cô càng tăng nhanh tốc độ chạy đi càng lúc càng gấp gấp hơn, đám người phía sau đều tập trung đuổi theo hướng của cô, bước chân đạp lên cỏ cũng có chút rã rời. Thì bất ngờ... “Phục....!!!!” Một viên đạn bất thành linh xuyên qua bắp đùi của cô, ngay lập tức bước chân quỵ xuống, cả người đều bị ngã đập lên đất, đầu bị đập vào một thân cây, cô cắn cắn môi cố gắng nghĩ để quên đi đau đớn, dùng tay bịt lại vết máu rồi chạy tốc độ có chậm hơn nhưng lại không ngừng lại.

Cố gắng chạy thêm một đoạn nữa, cô cũng không còn nhiều hơi sức nữa môi trắng bệch, nhưng vẫn cố sức nhếch đi. “Phập!!!” Súng lại bắn đến lần này găm vào trong cánh tay đang ngăn máu đang tuơm ra từ bắp chân, từng giọt trên tay hòa với máu chân hòa thành một, chảy xuống mặt cỏ, cô bấu ngón tay thật chặt vào tay để giữ tỉnh táo và tiếp tục chạy.

Phấn đấu hết sức, cô rút cuộc cũng đến được Hoắc trạch, trời đã chập tối, bản thân nhìn thấy nhưng không biết cửa chính là ở đâu đành phải leo rào bước vào, đau đớn trên tay và chân khiến bước đi này của cô trở thành cực hình, dùng hết sức bình sinh để vượt qua được hàng rào, thì cũng là lúc viên

đạn thứ ba găm vào ngực cô, thấy rõ ràng phát súng đó chính tay Vũ Kiệt bắn ra, ông ta nhìn cô ngã xuống rồi cười lạnh, phất tay áo bước đi.

Lạnh lẽo, giá rét, đau đớn, những thứ đó như trở về nhiều năm về trước, cũng lạnh buốt và tê tái như vậy. Nhưng lần đó anh xuất hiện, cứu cô thoát khỏi hiểm cảnh, còn bây giờ... “Cô phải đứng dậy vì anh.” Trời lại mưa, sấm chớp vang rền, cô lại khó khăn mở mắt, đau đớn trên cơ thể giúp cô tỉnh táo, lạnh lẽo da thịt khiến cô kiên trì... bản thân cắn chặt môi đến rướm máu, lấy tay còn lại bịt vết thương trước ngực, đứng dậy thôi cũng khiến cô xây xẩm, nhưng cô phải làm được.

Trong thư phòng tối đèn của Hoắc trạch, một đôi lam bảo thạch nhìn bóng dáng người phụ nữ kiên cường đứng dậy trong đêm, con ngươi lóe lên tia sáng lạnh, khóe miệng lạnh bạc khẽ nhếch, ngón tay tỷ mỉ như ngọc ấn nút dừng mọi cơ quan trong Hoắc trạch, cậu cho cô một cơ hội, cô phải trân trọng cơ hội đó. Hơn nữa, cậu có cảm giác đây không phải là sai lầm. Xoa xoa mi tâm, tắt camera và máy tính. Ngón tay gõ lên bàn chờ đợi.

Chỉ mười phút sau, cô đã leo đến được trên tầng, đây là nơi duy nhất gần với cô và còn sáng đèn, cô nhìn thấy một cô bé nhỏ nhọ đang cúi đầu đọc sách, mái tóc đen dài xinh đẹp làm nổi bật làn da sáng bóng của cô bé, ngón tay nhỏ nhỏ lật sách xoàn xoạt, mi dài cong vút. Mị đứng ngay phía sau lưng cô bé rồi theo đường cửa sổ sát tường để mở nhảy vào, bàn tay thành thực rút dao găm bên bắp đùi ra. Ngay lúc Hoắc Thiếu bước vào...

Bàn tay bị thương gắng gượng ôm lấy cô bé, cánh tay còn lại đem dao găm kề sát cổ. “Hoắc thiếu, cầu xin cậu cứu Lôi!!!” Cô không biết cậu một người mà tất cả mọi người đều cười nhạo rằng không hề có chút tố chất Hoắc gia nào, có thể giúp được gì, nhưng bây giờ ngoài cậu ra cô không biết nên cầu viện bất kì ai khác nữa. Và cô cũng không biết có thể lấy gì ra để cậu ta chấp nhận yêu cầu của mình. Đây là lần đầu tiên cô dùng một người uy hiếp một người khác, cô không biết cô bé này có quan trọng với cậu không và cũng không biết cậu liệu có hành động gì không? Điều duy nhất mà cô có là cơ hội, duy nhất 1 cơ hội.

Ánh mắt màu lam kia càng lúc càng lạnh và cơ hồ có sát khí, cậu im lặng nhìn cô, mà cô bé trong ngực cô cũng không phản ứng gì nãy như những tình huống khác, cô sai rồi sao? Đột nhiên... “Chị xinh đẹp ơi, chị bị chảy máu rồi kia?” Giọng nói đó dễ nghe đến mức tim cô sắp nhũn ra, nhưng lí trí bắt cô phải tỉnh táo... chỉ là cô bé đó.

Trên cơ bản, cô bé không hề sợ hãi một chút nào, nhóc con nhìn máu đã thấm đẫm trên tay cô, cũng biết cô bắt đắc dĩ, nghe cô nói là muốn cứu người, ngón tay nhỏ nhỏ trắng nõn đẩy con dao trên cổ ra, xoay mặt nhìn cô, nhìn trên người cô máu tuơm ra, không sợ máu, cũng không khóc không nháo, nhưng điều cô ngạc nhiên nhất là cô nhóc lại bắt đầu với lấy hộp cứu thương ngay kế gần bàn nơi cô đang đang đứng, rồi lấy băng gạc ra, ngóc ghechh băng bó lại cho cô, nhưng băng như thế nào cũng tuơm máu, nhóc con quýnh lên, đem con dao kề lại cổ. “Long cứu người đó được không?” Sau đó đáng thương, nấc lên như muốn khóc. “Cứu chị này nữa.” Ánh mắt long lanh, vừa uất ức vừa phụng phịu, lại vừa làm nũng.

Ánh mắt màu lam lóe lên tia tán thưởng, lại nhìn Mị. “Tôi sẽ cứu anh ta, nhưng người cần cứu ngay bây giờ là cô.”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 7: (Tiếp)

Một tháng trước...

Con người là một sinh vật rất phức tạp, ẩn sâu trong những họ luôn là tầng tầng lớp lớp suy nghĩ và tính cách, tư tưởng và hành động khác biệt, một người có thể có vẻ ngoài hung tợn, nhưng thực chất lại rất hiền lành, một người có vẻ ngoài hiền hòa nhưng thực chất lại là một người rất gian xảo, con người cũng có thể bao dung với người này và khắc khe với người khác, không phải bao giờ họ cũng độc ác hay hiền lành, bởi vì họ có tư duy và suy nghĩ riêng.

Chuyện tình cảm của con người cũng phức tạp như vậy, có thể một người rất yêu thương một người khác, nhưng bao giờ trước mặt người đó cũng lạnh nhạt thờ ơ, một người không hề yêu người kia, nhưng lại dùng những lời ngon ngọt để lừa gạt họ, những hành động và tình cảm đó vô tình làm mối quan hệ của họ gắn kết hoặc rạn nứt hơn, thậm chí nhiều khi chính bản thân họ cũng không phát hiện ra tình cảm của mình, hoặc dùng lời lẽ cay độc để che dấu phần tâm tư không cần có của bản thân, không có câu chuyện tình yêu nào là không trải qua khó khăn, nếu không họ sẽ không biết quý trọng tình cảm của mình.

... Một người không hiểu yêu và một người che giấu rất giỏi. Đến bao giờ họ mới tìm thấy nhau...

Đã có nhiều lần Lôi tự mình suy nghĩ, trong thế giới rộng lớn này, người có thể ảnh hưởng tới suy nghĩ và hành động của anh là vô cùng ít, cuộc sống buồn tẻ, lạnh nhạt và tâm tối dường như kéo dài vô tận. Trong số những con người ít ỏi đó, anh chưa từng nghĩ đến một ngày cô có thể ảnh hưởng đến suy nghĩ của anh như vậy. Mọi thứ bắt đầu đi sai quỹ đạo khi anh mang cô về, chăm sóc cho cô, huấn luyện cô, để cô dần dần quen thuộc với anh hơn, trở thành một người phụ nữ đặc biệt trong cuộc sống của anh.

Ngày anh mang cô về, Hoắc đại ngày đó còn là Hoắc thiếu còn vô cùng ngạc nhiên, anh là người lãnh tình. Được huấn luyện từ nhỏ để thành người kế nghiệp của Âm Thánh, người đàn ông độc tài tàn nhẫn thủ lĩnh ám vệ nhân trước đây một tay đào tạo, sự huấn luyện tàn khốc và máu me đã bào mòn tính người của anh, làm việc theo mệnh lệnh và sai khiến, giết người và lạnh lùng, ngoài nhiệm vụ ra, cuộc sống của anh chỉ còn là tồn tại. Nhưng rồi một

phút trong cuộc đời, anh đã để bóng dáng nho nhỏ năm đó chen vào, hơi thở thoai thóp trong ngực, cô bé nho nhỏ hay ngượng ngùng chen vào lòng anh và để lại một dấu ấn sâu sắc.

Nhưng anh không biết nên đối xử với cô như thế nào, cô tốt đẹp và tinh khiết, anh đã từng hi vọng có thể bảo tồn được vẻ đẹp ấy, nhưng đây là Hắc Long bang, đây là Hắc đạo, đây là một thế giới đầy cam bẫy và nguy hiểm. Ngày đó, sau khi yểm trợ Vân tỷ cứu được Hoắc đại trở về, trên người anh cũng đều đã chi chít vết thương, có lẽ một phát súng găm vào sườn kia có thể đã khiến anh tử vong, nhưng ngay giây phút yếu ớt, anh nhìn thấy cô, mắt cô đỏ hoe và chực khóc. Cô chạy về phía anh, không sợ hãi máu me trên người anh, im lặng nhìn anh, bên cạnh bác sĩ Tề vẫn đang cố gắng gấp viên đạn bên sườn anh ra, không thuốc tê, không gây mê, bàn tay nhỏ bé của cô nắm chặt lấy tay anh, chỉ như vậy anh đã không còn cảm thấy đau đớn nữa, ngay khi viên đạn được rút ra, anh cũng kiệt sức mà ngất lịm, trước lúc mất đi cảm giác, anh thấy rõ ràng giọt nước mắt đang lăn dài trên má cô. Đó là lần đầu tiên anh thấy có một người vì anh mà khóc.

Sau lần đó lâu, gương mặt nhỏ bé tinh xảo của cô lọt vào mắt xanh của Âm Linh, cô cũng chủ động xin anh đi học hỏi bà, anh vẫn nhớ anh đã miêu tả những bài luyện tập đó tàn khốc cỡ nào, nói xấu bà cỡ nào, còn nói cô sẽ phải chịu nhiều cực khổ, chỉ vì muốn cô thay đổi quyết định, nhưng chỉ bằng một câu nói của Âm Linh, “Nếu cô đi theo bà học hỏi, cô sẽ giúp được cho anh nhiều hơn và anh sẽ không rơi vào hoàn cảnh chật vật như vậy nữa.”, trong lòng cô đã hạ quyết tâm rồi đi.

Cô đi rất nhiều năm.

Đến lúc anh gặp lại cô, cô đã thay đổi nhiều lắm, cô không ngây ngô, không đơn thuần như trước nữa, thay vào đó là sự quyến rũ và nét cuốn hút khó cưỡng lại, đó là vẻ ngoài của cô thay đổi, nhưng thật ra trong mắt anh thật ra cô cũng không khác biệt lắm, cô có thể cười tình tứ với anh, có thể hấp dẫn khiêu gợi nhìn anh, có thể ma mị dụ dỗ anh, chưa bao giờ anh xem đó là những chiêu trò để trêu chọc đàn ông, tất cả trong lòng anh chỉ như là tâm tư của cô gái nhỏ, thích làm nũng, thích cư xử ngọt ngào, đơn thuần và trong khiết.

Ngay cả khi tin đồn về sự phóng túng của cô càng lúc càng nhiều, tất cả mọi gã đàn ông đều có thể tin, nhưng anh không tin. Anh tránh né việc đến nhà cô để chứng thực điều đó, thờ ơ lạnh lùng không để tâm đến những lời đồn thổi kia, tự đánh lừa bản thân rằng thật ra cô cũng không tùy tiện như vậy, không phóng đảng như vậy. Không ngờ nói tránh liến tránh đến vài năm, lạnh nhạt cũng lạnh nhạt đến vài năm.

Đáng tiếc, sự xuất hiện mộng xuân với người phụ nữ kia như là một cái gì đó đeo bám anh, mỗi lần anh mơ thấy, cảm giác bản thân thực sự chạm đến cơ thể người phụ nữ đó lôi kéo trí nhớ của anh về những gì mà người ta đồn thổi về cô, về một người cầu hoan và không từ hoan (từ trong từ chối). Trong mộng người phụ nữ đó chủ động và gợi tình, cũng là từ những lời người ta nói về cô; người phụ nữ đó xinh đẹp tùy tiện, cô cũng bị nói thể; người phụ nữ đó quyến rũ gợi tình, cũng không khác gì cô. Nhưng mơ và thực là hai thứ khác nhau lắm... anh vẫn tự nhủ như vậy.

Cho đến khi gặp cô tại căn hộ của mình, anh ngạc nhiên, cơ hồ có cảm giác gì đó nhen nhóm, sự thực là nó đã đánh đổ mọi rào chắn mà anh đã gây dựng nên, hành động, cư xử, tác phong, tất cả mọi thứ đều khiến anh cảm thấy khó chịu, anh tức giận, anh đau lòng thay cho cô, hơn hết là anh không muốn cô tiếp tục những ngày như vậy nữa, dù là đi làm nhiệm vụ hay là sống thường ngày, không để đám đàn ông lợi dụng cô nữa. Anh muốn cô trở về như trước kia về cả suy nghĩ lẫn hành động. Âm Linh có thể khiến cô đổi thay thì anh cũng có thể.

Nhưng không ngờ, ngay vào lúc này Hoắc đại lại giao nhiệm vụ cho cô, ai cũng được, ai anh cũng có thể thay cô làm nhiệm vụ này, nhưng tại sao thì đó lại là số 16? Tại sao lại là hắn ta?

Số 16 là ai? Hắn ta là một sát thủ, một sát thủ máu lạnh không có tính người, sát thủ lấy cơ thể phụ nữ làm trò chơi, cũng như những lời đồn về cô, hắn ta thích giết phụ nữ trong lúc lên giường, nhưng những người phụ nữ rơi vào tay hắn ta đều bị gánh cái chết thống khổ nhất. Trước cô, nữ sát thủ tiếp cận hắn ta không phải là chưa từng có, nhưng từng người từng người đều không thoát được, kẻ sát nhân biến thái đó thích chơi trò SM, thậm chí quay video rồi tung lên mạng để lăng mạ người phụ nữ mà hắn ta lên giường, để cô ta nhìn thấy được bản thân bị công khai tuyên dâm là như thế nào, và sở thích của hắn ta là xem lại những đoạn video kia, ngay cả khi người đó đã chết.

Hắn ta là nỗi ám ảnh của mỗi nữ sát thủ khi nhận nhiệm vụ áp sát hắn ta, tại sao ngay lúc này lại đến lượt cô?

Sau khi Hà Tiêu rời đi, anh đi tìm Hoắc Đại nhưng người đàn ông lạnh lùng đó khước từ cơ hội gặp gỡ với anh, đợi từ sáng đến chiều, vẫn không gặp được người đó, anh thất vọng trở về. Bây giờ anh chỉ có thể tìm gặp cô rồi sắp xếp sáng mai để cô lần trốn đi nơi khác một thời gian, anh sẽ sắp xếp người để xử lý số 16.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 8

Lúc Lôi bước khỏi thang máy đi về phía căn hộ của cô thì thấy một người đàn ông cũng đang đi về phía bên này, đến khi anh ta đứng trước cửa nhà cô thì cũng là lúc anh đi vừa tới. Gương mặt tuần tú trở nên nghiêm túc lạnh lùng, ánh mắt sắc bén như dao lia qua người anh ta, khẽ môi mấp máy hỏi. “Anh là ai?” Trong giọng nói mang đậm sự uy hiếp. Ánh mắt liếc về phía căn hộ đang mở cửa kia, hình như có tiệc nên âm thanh phát ra ồn ào và nhạc điệu xập xình, có tiếng cười nói, có đèn nháy chớp nhoáng, có một đám người đang vừa hát vừa nhảy múa, mày anh càng nhíu hơn.

Không khí đột nhiên lạnh như vậy? Người đàn ông kia có chút yếu thế, tự động lùi về sau một bước. “Tôi là hàng xóm Tiểu Mị, nếu anh quen cô ấy thì

gửi lời mời cô ấy gia nhập tiệc bên căn hộ của tôi. À, anh cũng có thể tham gia.” Hôm trước nghe A Thành nói về người đàn ông trong nhà cô, còn nói anh rất lạnh lùng. Vậy ra là người này sao? Nghĩ đến loại tình huống tồi rồi còn mời bạn gái người ta tiệc tùng, người đàn ông cảm thấy vô cùng không ổn, dự cảm bất an. Huống hồ gương mặt anh càng lúc càng đen, ý tứ đuổi người rất rõ ràng, Tiểu Mị dễ thương như vậy sao lại có bạn trai đáng sợ thế? Nói xong một hơi, chân anh ta giống như bôi dầu, quay đầu rồi bước nhanh đi không dám nhìn lại.

Tiểu Mị sao? Có thể gọi thân thiết như vậy? Ánh mắt anh lóe lên tia sáng lạnh nhìn người đàn ông đã vội vã chạy đi kia.

“Cạch cạch.” Anh mở cửa căn hộ ra, bên trong gần như tối đen, tất cả mọi nơi đều không bật đèn, chỉ có ánh trắng từ phía ngoài xuyên qua lớp kính trong suốt hắt vào, mảy anh nhú lại một đường, cảm giác khung cảnh này vô cùng quen thuộc, hình như đã thấy qua ở đâu? Bây giờ đã 10h hơn, đêm cũng dần dần mờ mịt. Bàn tay với ra sau đem cửa đóng lại, ánh mắt lạnh nhạt nhìn sang xung quanh, cô ra ngoài hay sao? Giờ này cô còn có thể đi đâu? Nhớ đến những chuyện đã xảy ra với cô, lòng anh thấp thỏm, đang định bước ra ngoài tìm cô thì đột nhiên... có người nhào đến, ôm chặt lấy anh.

“Hơ... anh về rồi sao?” Cô nhập vừa nhập nhèm mờ mắt vừa dụi đầu vào ngực anh, giọng nói khàn khàn ngáy ngủ, cùng chất giọng dịu ngọt như mật đường, dễ nghe đến mức khiến người ta tê dại. Buồn ngủ lắm, cô vừa ôm vừa tựa đầu vào ngực anh, mi mắt run run như con mèo nhỏ đáng yêu, khỏe mỗi xinh đẹp lắm lắm vài câu, chỉ kịp nói một câu lại bắt đầu lịm đi. Hơi thở ấm nóng của cô phả ra, xuyên qua lớp áo của anh chạm đến da thịt rắn chắc bên trong, cơ hồ cảm nhận được cả sự ấm áp và nhũn nhặn của môi miệng. Cơ thể mềm mại cứ tùy tiện ẩn lên cơ thể người đàn ông mà dụi dụi mấy cái, ra sức khiến bản thân tỉnh táo, nhưng dường như vì mệt mỏi nên sức lực lại yếu dần và muốn thiếp đi, hoàn toàn không để ý biểu tình thoáng cứng ngắc của người đàn ông đang bị mình ôm.

Về sao? Chẳng lẽ có một người đàn ông sống trong nhà cô, sự ý lại của cô đối với người đó dường như là rất nhiều, là người đàn ông tên A Dương kia sao? Trong đầu anh luân phiên suy nghĩ, những xúc cảm nơi giao tiếp giữa hai cơ thể lại từng chút, từng chút quấy rối lí trí của anh, sự mịn màng và mềm mại đó cứ không chút để phòng với anh, cả người anh đều bất động, mãi cho đến khi cánh tay ôm anh buông thõng ra và cô cũng thiếp đi. Anh mới nghiêng người đỡ lấy cơ thể sắp ngã của cô, ôm lên, cô bị anh ôm trong ngực, hơi khịt khịt nhưng rất nhanh tìm được chỗ trú ẩn, môi miệng cách lớp áo, chạm đến được hạt đậu đỗ trước ngực anh, môi cô sượt qua, giống như tìm được thứ gì đó ngon miệng, cô vô thức mút nó rồi, liếm liếm lấy. “Úm”

Cánh tay ôm cô có chút khựng lại, mái đầu anh cúi xuống nhìn cô gái nhỏ trong ngực đang làm chuyện xấu, vô phương dịch ra đành phải mặc cô làm gì thì làm, ánh mắt dò xuống như vậy cũng đồng thời khiến anh nhìn thấy được thân thể cô xinh đẹp như thế nào. Bây giờ cô nằm trong lòng anh, toàn bộ cơ thể đều nằm dưới ánh sáng bạc của ánh trăng, mà bộ đồ ngủ của cô mặc không phải chỉ mập mờ như hôm qua mà đặc biệt trong suốt, chất liệu vải xuyên thấu, anh có thể nhìn rõ mồn một những đường nét cơ thể từng tất da tất thịt trên người cô, từ cái cổ thon dài như ngó sen, bờ vai thon thả, hai cánh tay cô một buông thõng, một đặt lên ngực cô, làm biến dạng hai khối mềm mại, cũng đồng thời khiến cho nhũ hoa trở nên lộ liễu trong mắt anh, hồng hào đẹp đẽ và nhạy cảm như thế nào. Da thịt trắng trong nhìn mịn màng đến không thấy lỗ chân lông tỏa ra mùi hương phụ nữ mê người, khiến khích mọi ánh mắt nhìn ngắm.

Chết tiệt!!! Ánh mắt cứ không khống chế được nhìn về phía nơi xinh đẹp đó, lí trí nói với anh phải bình tĩnh, nhưng môi miệng cô đặt tại hạt đậu nhỏ nhạy cảm của anh còn chưa chịu dời đi kia, quấy rối khiến anh cảm thấy vô cùng bức bối. Nhưng nhìn như vậy lại khiến anh nhìn thấy những điểm bầm tím trên người cô, trải dài lên da thịt xinh đẹp trắng trẻo như những đóa hoa độc nở rộ trên nền tuyết trắng, từ cổ, từ vai, trước ngực cô, rồi trên bắp chân, rốn nữa, rải rác trên khắp cơ thể, rõ ràng hôm qua những vết này đã rất mờ đã rất mờ rồi sao giờ lại còn đậm và mới hơn trước. Mảy anh nhú lại, trong lòng nổi ghen ghét và tức giận bủa vây, lí trí lại bắt anh phải bình tĩnh.

Bước chân trầm ổn ôm cô gái nhỏ, men theo ánh sáng yếu ớt của ánh trăng mà tìm đến trong căn phòng của cô, bên trong, quần áo đàn ông và phụ nữ bị vứt lung tung, bước chân của anh giẫm lên vài bộ quần áo mới đi đến giường, trong bóng tối mờ mờ có thể nhìn thấy được xung quanh ngổn ngang hỗn độn, ga giường đã thay mới nhưng vẫn còn chưa kịp dọn dẹp những mớ quần áo kia, chắc thay xong ga cô đã nhìn không được thiếp đi, nhìn bãi chiến trường gổm áo ngủ của cô bị vứt một góc, vung vãi đồ lót của cả đàn ông khắp mọi nơi. Là cô đã cùng người đàn ông khác ở đây sao, mảy anh nhú chặt, lòng ngực phập phồng, động tác đặt cô lên giường cũng có chút dùng lực.

Nheo nheo mắt nhìn trần nhà đen kịt, xoa xoa đôi mắt nhập nhèm, nâng mi nhìn người đàn ông đang định xoay lưng rồi đi, cô liền nắm lấy tay anh nũng nịu. “Anh về rồi sao?... hức...” Giọng nói cô mềm nhũn như nước, có vài phần trẻ con, vài phần đáng thương, ánh mắt trĩu nước không rõ ràng trong bóng tối nhưng đặc biệt sáng và thu hút ánh nhìn. Cô bắt được tay anh, ý lại vào chút sức lực kéo anh ngồi xuống giường mình, ôm ngang hông anh cọ cọ. Chắc có lẽ vì mới ngủ thức nên cô không nhận ra cơ thể anh cứng đờ, cũng không nhìn rõ biểu tình ngưng trên khuôn mặt của anh, đúng hơn là không biết người đàn ông trước mắt này rõ ràng là ai.

Sau đó cô mới ngồi dậy, che miệng ngáp ngáp vài cái mặt phụng phịu, bĩu môi uất ức nhào vào lòng anh cáo trạng, “Anh đáng ghét, dám đàn ông hôm nay anh đem đến thật đáng ghét, họ đều làm làm em đau.” Cô vừa nói vừa nắm lấy tay anh, chạm lên những vết bầm tím trên cơ thể của cô, chỉ dùng sức là cô lại ại ại, còn đem nó lấn vào trong vật áo ngủ, bàn tay thô ráp của anh theo sự điều khiển của cô mà chu du trên cơ thể cô, vuốt ve đầu vai, sờ soạng lưng trần, kéo vật áo ngủ của cô xuống, trong bóng tối bàn tay tùy ý cô miên man trên da thịt ôn hòa. “Họ còn cần cần ở đây... hu hu...” đầu nhũ hoa đỏ ửng xung quanh đầy vết bầm tím, đem bàn tay của anh nhấn nhẹ nhũ hoa, cô liền hít một hơi sâu, bàn tay cầm lấy tay anh cũng siết lại, rõ ràng là giờ đang đau rất, chỉ bằng biểu tình này của cô không nhìn cũng đoán được đám đàn ông trong lời nói của cô phồng túi như thế nào, cường đoạt cô mạnh mẽ ra sao. Nói xong cô lại ôm anh khóc thút thít.

Tức giận không còn là đủ để miêu tả sự phẫn nộ của anh lúc này. Đàn ông lợi dụng cô, cô còn không biết? Cô càng như vậy anh càng đau lòng. “Tiểu Mị, đừng khóc.” Nhưng đến cuối cùng anh lại không đành. Những lời nói hung hăng với cô anh lại không thốt ra được, nhất là khi cô yếu đuối dựa vào và ý lại với anh như lúc này, bức từng thành lạnh lẽo lâu nay anh dựng lên, để xa cách với mọi người dường như bị hòa tan trong nước mắt của cô, ẩm ướt một vật áo trước ngực cũng làm tan trái tim của anh, là anh sai, tất cả đều là lỗi lầm của anh, đều là do sự vô tâm của anh.

Giọng nói lạnh lẽo tràn đầy từ tình này? Cô kinh ngạc ngẩn đầu nhìn lên. “Lôi...” Anh lại ở đây? Sau đó lại càng ý lại vào anh hơn, mái đầu chôn vào ngực anh càng sâu hơn, tiếng càng nức nở hơn, giống như một người đang say trong giấc mộng, hoặc giống như một người vừa tỉnh mộng. “Không phải là Lôi... Không phải là Lôi...” Để có thể liếc mắt đưa tình với tất cả đàn ông, cô phải học cách yêu thương một người đàn ông, yêu một người đến sâu đậm, yêu đến mức có thể làm tất cả mọi điều cho người đó, bất kể thanh danh, bất kể sự ô nhục, bất kể lí trí và luân lí, chỉ cần người đó muốn như vậy,

thích như vậy, muốn bản thân làm như vậy, sau đó tự đánh lừa rằng người đàn ông cùng mình yêu thương, người đàn ông mà bản thân để ông ta, hẳn ta, anh ta vọng động kia chính là người đó.

Từng người từng người như vậy, bọn họ đều chỉ là một thể thân cho sự dung túng của cô đối với anh mà thôi. “... Lỗi sẽ không ở đây... ô ô...” Con ác mộng lớn nhất chính là lúc tỉnh giấc trong một cuộc đầu hôn, lại tỉnh táo mà thấy rằng đó không phải là người đó. Mà cùng một giấc mộng, đánh mất bản thân trong cuộc yêu để rồi nhận ra chính bản thân chỉ là đang ảo tưởng, hết lần này đến lần khác. Nhưng rồi đột nhiên lí trí lúc này lại kéo cô trở về với hiện thực, cô đẩy anh ra, bật đèn, để anh nhìn thấy trong phòng bề bộn rõ ràng, cũng để anh nhìn thấy bản thân chật vật như thế nào, thấy những ấn kí hoan ái trên người cô là thực tế ra sao, bàn tay lau nước mắt trên mặt, tỉnh táo nhìn anh. “Không có gì, đột nhiên em mau nước mắt thôi. Sao anh lại đến đây vào lúc này?”

“Tiểu Mị...” Lâu lắm rồi anh mới gọi cô như vậy, thời gian cô đi theo Âm Linh và anh lạnh nhạt với cô khiến anh quên đi thì ra bản thân cũng có thể gọi cô thân thiết như vậy, không ngờ đến bây giờ lại rơi vào trong hoàn cảnh này, anh đều không muốn cô tiếp tục đi trên con đường mòn này nữa.

Ánh mắt anh nhìn cô chứa nồng đậm yêu thương nồng đậm chua xót, như cầm dao khoét một lỗ vào trong ngực cô, rất đau, nhưng cô vẫn cố nén cho bản thân không rơi lệ. “Anh đến thuyết phục em đừng nhận mệnh lệnh của Hoắc đại? Em không sao, em làm được mà, em là người phụ nữ phóng túng tùy tiện, cùng làm chuyện nhơ bẩn với nhiều người đàn ông. Anh không cần khuyên em đâu.” Cô biết anh chưa từng muốn cô đi trên con đường đánh mất chính mình này, nhưng chỉ như vậy cô mới có thể giúp đỡ anh, hỗ trợ anh. Không phải sao? Nhưng tại sao cô lại đau lòng như vậy chứ, tại sao nước mắt cô lại rơi, giọng của cô cũng trở nên nghẹn ngào. “Anh cũng không nên vì em mà chống đối Hoắc đại... hức... em là người phụ nữ... Ừm ừm...” câu nói rồi cuộc lại không tròn vẹn, những chữ cuối cùng rơi vào trong miệng của anh.

Anh không muốn nghe cô tự bôi nhọ bản thân cô nữa, không muốn nghe tiếng cô khóc, cũng không muốn nghe cô phản đối việc làm của anh, hoặc chỉ là anh nhớ nụ hôn ngọt ngào với cô. Bờ môi cả hai áp chặt lấy nhau, mở đầu chống cự kết thúc là quyền luyến, đầu lưỡi trơn tru quấn chặt lấy nhau, ngọt ngào và say mê, phấn khích và nồng nhiệt, đến lúc anh buông tha cho cô cũng là lúc anh nghiêm túc mà kiên định nói với cô. “Vậy vì anh được không?”

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Được* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 8: (Tiếp)

Vì anh sao? Nháy mắt đó, trái tim của Mị thích lên một nhịp. Tại sao? Tại sao anh lại nói với cô những lời này? Tại sao lại ngay lúc này? Đau! Nhưng cô lại nở nụ cười, nháy mắt cô đẩy anh ra, khóe môi nhếch lên cười phong tình, quay về bộ dáng quyến rũ thường ngày. Đem gương mặt xinh đẹp của bản thân kề sát với gương mặt anh, bàn tay vuốt ve sườn mặt cương nghị, đẩy mắt sâu hun hút đánh giá anh, âm thanh vừa ngọt ngào vừa nũng nịu nói với anh. “Thì ra người đàn ông lạnh lùng như anh cũng biết đùa. Em sẽ tưởng thật đó.” Bờ môi mềm mại lại cười xuống ẩn lên môi anh một nụ hôn nhẹ nhàng, không quần quýt môi lưỡi, không cọ sát cuồng nhiệt, chỉ là nhẹ nhàng chạm lấy cảm nhận sự ngọt ngào lẫn nhau, chậm chạp mút nhau, chỉ vậy, anh cũng không đẩy ra.

Thấy anh không chống đối, một tia khó xử hiện ra trong đôi mắt yêu mị, lóe lên rồi biến mất rất nhanh, không ai nắm bắt được, theo sau đó khóe môi cô nhếch lên cao hơn, cười càng phong tình hơn, đem thâm thể mềm mại áp lên người anh, hai chân dặng qua hông anh, nửa ngồi nửa quỳ trước mặt anh, biểu tình phóng đảng ngán ngán. “Nếu anh không để ý cơ thể còn cùng một đám đàn ông ân ái qua, em cũng phải khiến anh thỏa mãn chứ.” Sau đó cười hi hi vén mái tóc đen mượt xóa ra trước ngực, đem cái cổ thon dài trắng nõn lộ ra, gò má hồng hồng, má đầu hơi cúi, mi cong cong hạ xuống, hơi run run một chút cực kì kiều người, ngón tay mảnh khảnh và đôi mắt đen tuyền mà mị chăm chú cời từng nút áo một trên người anh, tốc độ rất nhanh nhưng cả hai cảm thấy dài như một thể ki.

Đến cúc áo cuối cùng, cổ tay của cô cũng bị anh nắm lấy, gương mặt tuấn tú lạnh lùng đến đáng sợ. “Tiểu Mị...” chất giọng anh khàn khàn, lạnh nhạt, nhưng nghe ra được sự uy hiếp, anh cũng là đàn ông, mặc dù anh lãnh cảm với phụ nữ nhưng lại không có sức chống cự với cô, chỉ cần đó là cô thì cô có thể đánh động được tâm lí của anh, thậm chí khơi gợi được dục vọng của anh, chưa bao giờ anh thấy một người phụ nữ có thể khó hiểu như cô, anh ngỡ như nhìn thấu cô rồi, nhưng rồi thực ra không phải. Một phút trước anh còn nghĩ cô cũng chỉ là một cô gái thanh xuân đôi mươi tuổi đầu chưa hiểu sự đời, mà một phút sau cô đã trở thành người phụ nữ thành thục, mị tình, hiểu rõ phương pháp trêu chọc đàn ông. Càng như vậy, cô có biết cô càng tỏ ra sức hút mãnh liệt khiến anh chú ý đến cô nhiều hơn, quan tâm cô nhiều hơn, thậm chí là muốn cô nhiều hơn không?

Nhưng giống như cô không nghe ra được sự nguy hiểm trong lời nói của anh, mặt ngẩng lên nhìn anh cười tà tử. “Anh nhớ nhẹ một chút, đám đàn ông kia còn làm em rất đau đó.” Nói rồi, rút tay ra khỏi sự kèm cặp của anh, tự động kéo mỗi nút của áo ngủ ra, lớp vải trong suốt ngay lập tức buông thông ra hai bên, lộ ra gần hết đôi thỏ ngọc xinh xắn, thậm chí là cả nơi tư mật xinh đẹp kia nữa, cô cười mị mị, kẻ sát vành tay anh thôi khí. “Em như vậy anh có hài lòng không?” Bàn tay xoa xoa lồng ngực trắng kiện sần chắc của anh, cười đến mê người.

Anh cúi đầu nhìn cô, trầm giọng nói. “Tiểu Mị...” Ai cũng có giới hạn, anh cũng đã gần đi đến giới hạn của bản thân, đến lúc vượt qua nó anh chỉ sợ sự tức giận của anh sẽ làm tổn thương cô mà thôi, nhưng trên thực tế hoặc chính bản thân anh hiểu rõ, anh không phải không thể phản đối cô mà anh đang sợ hãi một sự thật. Sợ rằng anh sẽ giống như những kẻ kia, trở thành một người đàn ông trong số vô vàn người đàn ông của cô, cũng mờ nhạt đến nỗi cô chẳng nhớ là ai kia, cho nên anh không phản kháng cũng không thuận theo, vì anh có cảm giác bản thân làm như vậy mới đúng.

Nhìn ra sự bất đắc dĩ trong đôi mắt anh, nụ cười trên mặt cô cũng cứng lại, cánh tay rũ xuống, cũng không dùng giọng điệu cợt nhả để nói cười với anh

nữa, ngồi phịch xuống trên chân anh, mái đầu cuối xuống, hốc mắt cũng đỏ trở lại; khi anh còn đang ngạc nhiên với thái độ thay đổi đột ngột của cô, thì bất chợt, một giọt nước mắt rơi xuống, từng giọt từng giọt, thích thích rơi xuống, nhưng cô không thèm lau, cũng cố để không phát ra một âm thanh nước nở nào, ngoan cường và kiên định. “Em biết, em nhớ bản, em tùy tiện. Nhiều khi em mong anh sẽ giống như đám đàn ông kia... Nhưng nếu như vậy thì đó không phải là anh.” Cô lạnh nhạt nói, trong giọng nói tràn ngập bi thương, tràn ngập chua xót, khóe môi cũng chẳng thể nâng nổi nụ cười.

Nói xong cô toan từ trên người anh rời đi, đột nhiên bị anh kéo lại, cả cơ thể trong phút chốc rơi vào lồng ngực ấm áp, cô muốn tránh khỏi nhưng bất lực, cứ bị anh giam trong hai cánh tay rắn chắc. “Buông em ra!!!” Cô hét lên rồi bật khóc. “... Nếu ban đầu anh không cứu em, nếu anh không chăm sóc em, nếu anh không bảo ban em... đều tại anh!!! Làm em yêu anh rồi anh lạnh nhạt với em, hờ hững với em, đến lúc em cần sự lạnh lùng đó của anh thì anh lại đến... hức hức...” Cô mới không cần sự thương hại của anh, mới không cần sự áy náy của anh, cái cô muốn chính là anh, nhưng cô không phải của chỉ mình anh, và anh cũng không phải của chỉ mình cô, vĩnh viễn không.

Giọng nói của anh dịu dàng đến cực hạn. “Là anh sai, chúng ta làm lại từ đầu được không?” Ôm cô trong ngực, tiếng khóc của cô làm lòng anh đau, nước mắt của cô hòa tan trái tim anh, ngay lúc này, anh chợt nhận ra, anh không cần gì hết, anh chỉ cần cô, chỉ cần có cô là đủ. Nhưng anh đơn giản và không có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, anh cũng không biết nên giải thích như thế nào để cho cô hiểu, cũng không biết diễn tả ra sao nữa.

“Làm lại từ đầu?” Cô nắc lên rồi cười lạnh. “Ngay cả chạm vào cơ thể bản thủ này anh còn chán ghét...” Cô hiểu rõ anh, cũng hiểu rõ tư tưởng nước Y ăn sâu vào đầu anh như thế nào, bản thân anh sẽ không thể nào chấp nhận một người phụ nữ như cô, sẽ không và không bao giờ có ngày đó. Anh chán ghét sự nhớ bản và ô nhục của một người phụ nữ không có liêm sỉ, không có tự trọng, không có tự ái bản thân mà tùy tiện để đàn ông chà đạp. Cô kéo vạt áo ra hai bên vai, cho anh nhìn thấy cơ thể trần trụi xinh đẹp, nhưng trên da thịt trắng trẻo lại đầy vết xanh tím. “Anh sẽ không để ý đến nó sao!!!”

Chết tiệt!!! Ngay khi cô vừa dứt lời cũng là lúc môi miệng bị chặn lại, lần này nụ hôn tràn ngập sự xâm chiếm, bá đạo hút sạch hơi thở trong khoang miệng, môi lưỡi trơn tru phần kích quần lay nhau, yếu mềm và nhạy cảm, chúng tham lam lướt qua mỗi vị trí của khoang miệng, quét qua vòm họng, rồi thít chặt với nhau theo nhịp điệu của môi răng, hơi thở nóng hừng hực của anh phả lên mặt cô, khiến cô phút chốc sùng sốt, bị động bị anh hôn lấy hôn để, chỉ có thể bặc ra tiếng. “Um um...” đứt quãng.

Trong nụ hôn nóng bỏng và đầy kích thích đó xen giữa là xúc cảm xa lạ từ bàn tay đang chu trên cơ thể cô truyền đến. Một tay lách vào trong vạt áo vừa ôm lấy cơ thể cô vừa vuốt ve tấm lưng trần mềm mại của cô, tay còn lại bao lấy gò má của cô rồi mang theo xúc cảm tê dại từ từ trượt xuống cổ, xuống xương quai xanh, vuốt ve bờ vai trần nõn nà láng mịn rồi áp lên một khối mềm mại của cô, bắt được bên dưới nó mà xoa nắn. “A... ư...” Bàn tay to ấy dường như không bao hết được con thỏ nhỏ của cô, nó vừa ngốc nghếch vừa vô dụng nhưng lại vô cùng thành công trong việc khiến người ta thờ dốt, cảm được, bàn tay thô sần trở nên bạo dạn hơn mà bắt đầu xoa nắn nó, khối mềm mại trong tay anh bị biến hóa thành nhiều hình dạng kích thích, xen lẫn hành động đó là tiếng rên rỉ khó cưỡng.

Một phút sau anh mới buông tha cho cô hít ngậm hơi thở, ánh mắt cô đục ngầu, sừng nước không có tiêu cự, đầu tựa vào vai anh thở gấp rút, cơ thể không còn chút sức lực ngồi phịch xuống bên người anh, lại nhạy cảm phát hiện nơi nào đó nhô cao, gương mặt cô thoáng chốc ngẩn ra, đó cũng là lúc anh kê tai xuống nói nhỏ. “Tự làm tự chịu.”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Được* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 9

Anh chưa từng nghĩ đến, có một ngày sẽ cùng người phụ nữ của mình hoan ái trong căn phòng tràn ngập mùi vị của bao gã đàn ông khác, nhưng bây giờ, anh không quan tâm đến điều đó nữa, dục vọng trong cơ thể đang gào thét, lí trí cũng hô hào, bây giờ đâu phải là lúc để ý nhiều thứ như vậy.

Ngay khi cô cảm nhận được dị vật đặt ngay bên dưới nơi tư mật của mình đang nhô cao lên cũng là lúc đầu óc cô thanh tỉnh nhất, trên cơ bản anh không chán ghét cô, trên cơ bản anh đang muốn cô, trên cơ thể dục vọng của anh đang thêm khát cô, nhưng anh ảm ảm, chỉ là cô đã khiến anh vượt qua giới hạn của mình. Trong lúc cô còn đang thất thần lại bị anh ấn môi lên hôn lấy, ngọt ngào tràn đầy sự xâm chiếm cứ như vậy rút cạn sạch hơi thở của cô, hút hết cả lí trí của cô, tàn phá sự sáng suốt của cô. Đáp lại nụ hôn của anh, cô chủ động hiến dâng môi lưỡi, cơ thể mềm mại bám trên người anh, da thịt cả hai liền kề lẫn nhau, cũng cảm nhận được nhịp tim đập dồn dập của đối phương, những gì cô đã được học không cho phép cô hoàn toàn bị động trước sự xâm lược của đàn ông, bị anh ôm trong ngực, cô liền biết đem bàn tay sờ soạng trên người anh, vòng tay ra sau lưng anh, đem chiếc áo sơ mi của anh cởi ra, cũng bắt được hạt đậu nhỏ trước ngực anh mân mê.

Nhưng rồi động tác của anh cũng từng chút từng chút khiến cho sự chủ động của cô trở nên yếu ớt trong sự vây hãm mạng đầy tính chiếm đoạt của anh, bàn tay to lớn thô ráp ôm lấy cơ thể cô, bắt lấy đôi thỏ ngọc nhào nặn trong tay, cảm nhận sự nhũn nhặn của nó, sự yếu đuối xinh đẹp của nó. Bàn tay cẩn thận vuốt ve se khít nó, luân phiên từ bên này lại dời sang bên khác, chu du trên da thịt của cô, dạo chơi trên da thịt mịn màng, rồi xoa xoa cái bụng phẳng lì, sau đó kéo vạt áo đã phong phanh của cô ngày càng tụt xuống qua đầu vai, khiến cho toàn bộ cơ thể đều bị trần trụi hiện ra trong mắt anh.

Đến chỉ còn mắc vào cánh tay, bàn tay mới chòn vòn ra phía sau, cơ thể xinh đẹp bị anh vạch ra trong sự công kích của môi lưỡi trở nên quyến rũ hơn bao giờ hết. Cô là độc được, mỗi tác da tác thịt trên người cô đều tỏa ra hương vị khiêu gợi đến chết người, nhất là khi cô đang bị anh trêu chọc thế này, cơ thể đều trở nên căng mọng, hai quả mật đào đều bị khiêu khích đến cao ngất cả, đầu ngón tay cẩn thận se khít nụ hoa trong tay. Ngón tay kẹp lấy nhụy hoa, miết rồi trêu chọc nó, ấn vào nó đem đôi khối mềm mại biến hóa thành nhiều loại hình dạng, cũng khiến chúng nở ra sức sống mãnh liệt.

Gương mặt cô đỏ bừng, anh như vậy thật không giống người đàn ông lạnh lùng trong trí nhớ của cô, cũng khiến cô bị rơi vào bối rối, cơ thể bị anh chi

phối, bị anh dùng ánh mắt nóng rực nhìn chăm chăm, hoàn toàn không có khả năng chống trả. Bàn tay đặt trên vai anh nửa chống đỡ nửa dụ dỗ, không sao đem cô dứt ra khỏi anh được. Mỗi bị anh chiếm dụng, cơ thể bị anh trêu chọc, đột nhiên cô nhận ra bản thân lại không thể nào cự tuyệt. “Ừm ừm...” Tiếng rên rỉ mất hút trong nụ hôn đầy bá đạo của anh. Hôn đã, anh cuối đầu xuống thấp hơn, bắt đầu gặm cắn da thịt trắng nõn, nơi nào lưu lại vết xanh tím, anh đều tỷ mỉ mút lấy, liếm láp như muốn xóa đi vết tích của những gã đàn ông trên người cô kia, càng lúc càng xuống thấp hơn, liếm mút trên xương quai xanh mê người. Chóp mũi cô xát trên da thịt mịn màng, tham lam hít hà mùi hương phụ nữ đơn thuần nhưng quyến rũ trên người của cô, lại phần hận hương vị ngọt ngào ấy lại bị bao nhiêu gã đàn ông hưởng thụ qua. “Em thật thơm” Giọng nói anh trầm khàn, cũng có chút vị chua, đặc biệt dễ nghe, đặc biệt gợi cảm.

Cô ngây ra một lúc rồi đáp lại bằng một tiếng cười khe khẽ. “Hi hi... ừm...” Cơ thể càng nhích gần anh hơn, hai cánh tay cô đặt ra sau gáy anh, hỗ động từng động tác cắn mút của anh, thậm chí biết tự động nâng cơ thể lên cao hơn, cũng biết dụ hoặc anh bằng cách ngậm cắn vành tai anh, đem trắng nõn và mềm mại tiếp cận anh, tùy tiện bị anh chiếm đoạt, bàn tay của anh cũng dần dần dời từ tấm lưng trần lóng mịn xuống dưới hơn, vuốt ve cặp mông căng mọng, đầu ngón tay miết đôi phần no đủ, hơi dùng lực khiến cô hít sâu một hơi. Giống như tìm thấy món đồ chơi rất vui, nó càng lúc càng tham lam hơn, thậm chí đi xuống bên dưới sờ soạng bấp chân thon dài không tí vết của cô, vuốt ve lên xuống.

Ngay lúc đó phía trên, lực chú ý của anh đã chuyển sang đôi gò mềm mại, gương mặt chôn giữa chúng cô lên cô xuống nơi da thịt mẫn cảm trêu chọc, khiến cô cảm thấy bức rức không thôi, hơi thở nóng hằm hấp phả lên làn da hồng hào, trắng mịn khiến cho mỗi tấc da tấc thịt đều nhạy cảm đỏ cả lên, càng lúc càng quyến rũ mê người hơn, toàn thân cô đều run rẩy nóng ran. “Ừm... Nếu anh muốn...” Cô thấy anh chần chờ, cắn cắn môi nói, cũng biết anh sợ làm cô đau nên cười trừ, đem khối mềm mại với nhụy hoa phần nộn dụ dỗ anh. Mặc dù trên đó vẫn còn lưu lại vết đỏ ửng như bị gặm cắn, nhưng trên da thịt hồng hào lại trở nên vô cùng yêu dị và khiêu khích ánh nhìn.

Nhưng ngay khi anh thực sự chạm lên vị trí đó, cả người cô cũng không nhịn được rút lại. “A... ừm...” Xúc cảm xa lạ khiến toàn thân cô đều tê dại cơ thể vẫn cường ngạnh vuron cao nhưng bản thân lại đang dần dần nhuyễn lực, đôi bàn tay níu lấy gáy anh đem gương mặt càng chôn sâu hơn nụ hoa vào trong miệng, đầu lưỡi linh hoạt phần khích ở bên trong liếm láp lấy nhụy hoa, rồi cắn mút, bên ngoài bạc môi mọng cường thể mút chặt lấy nhũ hoa khiến cho nó càng lúc càng ửng hồng hơn, đôi thỏ ngọc cũng càng lúc càng săn khít và vênh cao lên.

Mà với anh đâu chỉ có như vậy là thỏa mãn động tác liếm mút càng mạnh mẽ, cô cảm thấy cả bản thân đều bị ăn vào trong cái miệng đang tàn sát kia. “Đừng... khó chịu... ừ...” Kích thích như vậy thậm chí dường như mang theo chút cung chiêu khiến cô tê dại, cơ thể trở nên vô cùng mẫn cảm với sự xâm chiếm của anh, bàn tay gấp rút bầu vú lấy đầu vai của anh, cả người cũng không nhịn được trở nên mềm mại, ánh mắt sưng nước mê tình, đáng thương trêu chọc nhìn mái đầu đang ngậm chặt lấy nhũ hoa. Tiếng thở gấp gấp của cô, hòa cùng nhịp điệu của môi miệng đang tàn sát, căn phòng đều tràn ngập trong hơi thở ám muội.

Cơ thể anh cũng dần dần trở nên mất khống chế, nụ hoa càng lúc càng chôn sâu trong miệng bên anh, bên này đã đỏ ửng, anh chuyển sang gặm cắn xung quanh, đem đầu hũ trắng trên nơi mềm mại đó của cô đều ăn không còn một một mẩu, mọi nơi đi qua đều để lại vết hồng hào xanh tím, mang theo cảm giác kích thích tê dại chạy về nơi sâu thẳm nhất của cô. Ngoạn đã anh dời lực chú ý sang bên còn lại, đem nhũ hoa cắn nuốt trong miệng. Bàn tay bên dưới cũng dần dần đi lên phía trên bắt được tiểu điệp mềm mại, cả giác thô ráp của ngón tay anh đặt bên ngoài nơi tư mật khiến cô giật thót, theo phản xạ tự động kẹp chân lại, đem bàn tay của anh cố định ngay vị trí yếu mật đó, cúi đầu đáng thương nhìn anh lại thấy anh cũng đang nhìn mình, gương mặt cô lại nhìn không được hồng lên như quả cà, khiến người ta muốn cắn một ngụm.

Ngón tay của anh linh hoạt mò mẫn, kẹp chặt lấy hai mép cánh hoa, kẹp lấy hoa hạch. “A... Đừng...” Cơ thể cô run rẩy theo bản năng, tiếng rên rỉ bậc ra một cách tự nhiên và ngây ngô nhất, nháy mắt đó anh có cảm giác cô cũng chỉ là cô gái đơn thuần chưa biết yêu là gì, cũng chưa nếm trải mùi đời và tư vị giao hoan ra sao, nhưng nháy mắt đó trôi qua, rồi cũng rất nhanh, cô khôi phục lại bộ dáng kiều mị ban đầu, nhìn anh hé nụ cười phong tình, chỉ là nụ cười đó hơi gượng gạo một chút.

(Còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Chương 9: (Tiếp)

Ngón tay anh làm sao lại có thể trêu chọc người như vậy, cả người cô đều trở nên yếu đuối vô lực trong từng đợt nhộn nhạo truyền đến từ nơi tư mật, một hai rồi ba ngón tay mép chặt vào thành hoa huyết, thành thịt thít chặt lấy nó co rút theo từng nhịp thở gấp rút của cô. Đôi chân cô quỵ xuống người anh, gương mặt cô phỉm hồng, khóe môi bậc ra từng tiếng rên xiết. “A... ừm...” bên trong, những ngón tay nửa thành thực nửa đơn giản, mẫn mê da thịt bóng rât, cảm giác cơ thể bị động chạm của cô, và cảm giác thành thịt đang nuốt lấy ngón tay của anh, khiến cả hai đều rất nhanh cảm thấy đi đến giới hạn.

Yếu đuối vô lực, cô ôm lấy cổ anh, đầu đặt lên cánh tay chính mình đang đặt trên vai anh, từng đợt thờ dốc dồn dập phả lên vành tai anh, toàn bộ cơ thể cô cong lên, ngón chân co rút lại, tất cả đều dán chặt lên người anh, ánh mắt gọn gao sóng tình không tiêu cự ngây ngốc nhìn anh, bờ môi bậc ra tiếng rên rỉ mất hồn, cơ thể run rẩy trong sự vây khốn đầy lạ lẫm của anh. Ngón tay càng đi sâu vào trong, một đợt chất lỏng trong suốt phun ra từ nơi hoa huyết, gương mặt cô thoáng chốc ngây ra rồi càng thêm bùng đỏ. “Ừm... Lôi... khó chịu...” Không chịu nổi kích tình dào dạt, cô gọi tên anh, giọng nói dịu dàng có chút khô khan lại gợi cảm lạ thường.

Nháy mắt đó, anh rút ngón tay ra khỏi nơi mẫn cảm của cô, ngón tay đều đã đầm tình dịch, phóng thích dị vật đã sớm cương cứng ra bên ngoài, bàn tay

anh đỡ lấy cơ thể cô, giọng nói lạnh lùng trầm khàn ngả ngón nơi vành tai cô. “Cho anh được không?” đem dị vật cọ lấy bên ngoài nơi tư mật của cô. Cả người cô run lên, cánh tay ôm lấy anh càng chắc chẽ hơn, mái đầu áp vào má anh, gật gật liên tục, sau đó bạo dạn hơn, chồm người lên chủ động hôn lên môi anh, đầu lưỡi khuấy đảo trong miệng anh, khóe mắt có chút sợ hãi, nhưng cũng có chút kích tình xoáy sâu vào mắt anh.

Nhận được sự đồng ý của cô, anh nâng người cô lên, xô xuyên qua cơ thể cô. “A a a...” Dị vật đâm xộc vào trong cơ thể, cảm giác đau rất ập tới khiến cô rút toàn bộ cơ thể lại, bàn tay níu chặt lấy cơ thể anh, bờ môi đặt trên miệng anh vì đau đớn mà cắn một cái, trong miệng cả hai đều tràn ngập mùi vị máu tươi, nhưng không ai để tâm, cảm giác nơi tư mật bị xuyên thủng khiến cho cô không thể không thốt ra tiếng nức nở, khóe mắt đầm lệ, cơ thể trở nên yếu đuối đến không còn hơi sức nữa. Cô lúc này giống như mảnh gỗ nhỏ dập dùi giữa con sóng dữ, mỏng manh và yếu đuối, có thể bị sóng đánh vỡ bất kì lúc nào.

Anh cũng cảm thấy cảm giác lạ lẫm vô cùng, thành thịt đó như là một cái miệng nhỏ ngậm chặt lấy dị vật của anh, nóng bỏng mà trơn trượt, bao sát lấy khối cơ thể căng cứng khiến anh hít vào một hơi, con người cũng dần đỏ, cảm giác là thoải mái cũng là bức bối, anh muốn nhiều hơn, cảm giác ma sát với nó thoải mái vô cùng, dục vọng trong cơ thể gào thét, nhưng nhìn cặp mày thanh mảnh nhăn lại một đường, còn có cảm giác hình như cô đang chịu đau đớn khiến động tác của anh ngừng lại.

Thấy cô như vậy, anh đem dị vật lui khỏi nhưng không hoàn toàn rút ra khỏi nơi hoa huyệt, theo ra ngoài, trừ tình dịch ra còn có một chút máu tươi màu đỏ thẫm, từng giọt từng giọt rơi trên ga giường màu xám bạc, như từng đóa hoa máu nở rộ trên nền đất xám, yếu dị kì lạ mang theo một sự mê hoặc đến khó cưỡng như cô vậy. Anh nhìn chất lỏng màu đỏ đó, lại nhìn cô, trong đầu tràn đầy nghi vấn, nhưng lại không nhớ được vì đâu. Bàn tay lau nước mắt trên mặt cô, ân cần hỏi. “Đau lắm sao? Vì sao lại có máu?” Nếu cùng cô lại khiến cô đau đớn như vậy, thậm chí lại tổn thương cô, anh không đành lòng, anh không phải cao thủ tình trường, cũng không có nhiều kinh nghiệm trong chuyện hoan ái, anh sợ sẽ khiến cô chịu đau đớn.

Đôi mắt cô đỏ hoe nhìn anh, trong đó có sợ hãi, có e dè, nhưng nhiều hơn cả là phần khích, nhận đi đau đớn trên thân thể, cô ghi chặt lấy cơ thể của anh làm điểm tựa, hít sâu, tự thích bản thân, đem cơ thể chủ động tiếp nhận tiếp hợp, đem dị vật đẩy vào trong một lần nữa, lần này sâu hơn, cả hai đều cảm thấy mãnh liệt xúc cảm, sóng tình khiến cả hai lâm vào đợt hưng phấn, cô cũng không còn cảm thấy đau đớn như lần đầu tiên, chỉ có một chút đau rát, nhiều hơn là thoải mái làm cô bật ra tiếng rên rỉ. “Ừm...” Là cô vừa chủ động, vừa dung túng anh chiếm đoạt bản thân.

Thành thịt áp lên thứ to lớn của cơ thể, bản thân anh cũng cảm thấy thỏa mãn, cũng khiến anh chủ động hơn, đem cơ thể cô nâng lên rồi hạ xuống, nâng lên rồi hạ xuống, một lần rồi lại một lần đâm vào cơ thể cô sâu hơn, sâu hơn nữa, khi cô đi đến đỉnh điểm, tứ chi đều run rẩy, cơ thể xụi lơ không có chút sức lực, mà dị vật đặt trong cơ thể anh cũng phun trào thứ chất lỏng ấm nóng vào cơ thể cô. Cả hai đều thở khi khi, cô ngây ngốc dựa vào người anh, tiếng thở hòa cùng tiếng cười khe khẽ yếu ớt từ cánh môi mềm mại của cô truyền đến tai anh.

Một tia bức bối xuất hiện trong đầu, cô đang cười anh? Bản thân lại cảm thấy dục vọng lại tích tụ dưới thân, ấn cô nằm xuống giường, bốn mắt nhìn nhau, anh lại bắt đầu hôn lên môi cô, bàn tay nắm lấy bên con thỏ ngọc của cô chậm chậm xoa nắn trong tay, cơ thể cô lại run lên, bàn tay cô nắm chặt lấy ga giường, cổ chân cô bị anh nắm lấy vòng qua hông anh, hai nơi tư mật lại dính chặt với nhau, bản thân anh lại bắt đầu luật động, tiếng rên rỉ lại cất lên một cách phiêu hân. “A... ừm... ừm...”

Đêm nay không biết hai người họ đã lên triều bao nhiêu lần, cũng không biết đến bao giờ kết thúc, chỉ biết tiếng thở trầm đục của đàn ông và tiếng rên rỉ của người phụ nữ dường như triền miên rất lâu mới yếu dần và biến mất.

--- Phân cách tuyến làm loạn nhân tâm ---

Trong một quán bar với ánh đèn dập dùi, ảo diệu, trời về đã về đêm, khách trong quán cũng dần dần trở nên đông đúc hơn, ánh sáng cũng trầm đục hơn, trong đó có tiếng cười nói của phụ nữ, có âm thanh tục tằng của những gã tầm hoan, có tiếng nhạc xập xình và giọng hát quyến rũ nhẹ nhàng của cô ca sĩ. Trong bầu không khí mập mờ đó, từng toán người đi ra đi vào, từng li rượu đầy đưa qua lại, người say kẻ tỉnh chẳng ai phân biệt được.

Tại quầy bar, bartender lắc lư một cách điệu nghệ bình lắc trong tay, chất rượu bên trong bị khuấy đảo mấy lần theo một công thức nào đó, bay lên rồi lại rơi vào tay anh tay, mở bình ra, đồ chất lỏng màu đỏ trong suốt vào một cái ly rồi cắm một quả cherry đã được cắt khuyết một góc vào đó, thành thực đây về trước mặt cô gái đã đặt loại rượu này. Ngón tay thon dài trắng nõn nâng cốc rượu lên, rồi nhấp một hơi cạn sạch, cô đẩy ly rượu sang bên cạnh những li rượu đã uống trước đó, đã uống vài li vang nồng độ cao, nhưng dường như cô gái còn chưa thỏa mãn. “Cho tôi thêm 1 ly nữa.” Giọng nói ngọt ngào như sữa cất lên, mang theo chút trẻ con pha vài phần nhập nhèm của một kẻ đã đi vào con say xỉn, vừa nói cô vừa đập tay vào bàn mấy cái, nháy mắt với người bartender cười cười ngây ngốc.

Ánh mắt mọi gã đàn ông có trong phòng bar đều nhìn về phía bên này, không phải vì bộ dáng của cô gái rất ngốc nghếch là vì gương mặt non nớt, cách ăn vận và tác phong của cô chẳng có chút nào phù hợp với nơi này, gương mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, thanh thuần như kẹo sữa, áo sơ mi màu hồng nhạt phối với một chiếc váy trắng tinh tuơng có vẻ sẽ vô cùng phù hợp với vẻ ngoài trẻ trung năng động như một em gái mười mấy hai mươi tuổi của cô lúc này, chỉ đáng tiếc là như vậy lại trái ngược hoàn toàn với khung cảnh hoan ô của cửa quán bar này. Quá sạch sẽ! Quá trong sáng! Quá thuần khiết! Nhưng lại khiến người ta muốn phạm tội.

Trên bàn đã có năm sáu li rượu vang, cô gái vẫn cố gượng, lại gọi thêm một li rượu nữa, người bartender thấy không tốt, nhưng anh ta cũng không có ngu ngốc làm chuyện không đâu, dựa vào gương mặt xinh đẹp này, thế nào cũng sớm có người giờ trò với cô thôi, anh tay lại xốc lên xốc xuống bình lắc, một li rượu đầy lại đẩy đến trước mặt cô.

Lần này cô không uống ngay mà nhìn chằm chằm vào chất lỏng màu đỏ đang sóng sánh trong cái ly, miệng lầm bầm. “Đàn ông đúng là đáng ghét... hức... hôm trước còn lừa hôn... người ta... ừc... hôm sau đã lại cùng người... phụ nữ khác ân ái... đều là lừa gạt... hức hức...” Cô gái nói một câu không được suôn sẻ, nhưng anh ta vẫn nghe được chính là mượn rượu giải sầu sao? Đúng là đáng tiếc, không biết là gã đàn ông nào có phúc phận này đây.

Chẳng mấy chốc, đã có một đám đàn ông vây xung quanh cô, lại một li rượu nữa được đẩy đến trước mặt cô bàn tay vừa gờ ra định bắt lấy li rượu thì

bị một gã đàn ông bắt lấy, ông ta nắm lấy tay cô, vừa vuốt ve vừa cười cợt nói. “Em gái, sao lại uống rượu ở đây, để ông anh bồi rượu em vậy.” Ông ta vừa nói vừa giờ tay ra định vuốt ve gò má của cô thì bị cô tránh được.

Giật cánh tay bị ông ta bắt lấy không thành, cô giương mắt nhìn xung quanh, đám đàn ông đều đang nhìn ánh mắt xuẩn đục nhìn cô, trong lòng bức bối càng tăng, cô hô lên. “Buông tôi ra, đàn ông đáng ghét.” Nhưng bọn họ lại càng nhích gần hơn, thậm chí bắt đầu giờ trò động tay động chân với cô. Thậm chí ép cô uống rượu trong tay các gã.

Nhìn thấy tất cả, bartender kia vẫn vờ như không, chuyện như vậy không phải là chưa từng thấy, thậm chí từng có cô gái đã bị một đám đàn ông ản lên bàn mà hoan ái trước mắt mọi người, sợ là cô sẽ là người tiếp theo rồi, cảm giác cũng không mấy thoải mái, nhưng công việc là vẫn cần, nên anh ta không hề nhúng tay vào chuyện này.

“Buông cô ấy ra đi.” Đúng lúc anh ta đang chuẩn bị tâm lý xem phim AV miễn phí thì đột nhiên có giọng nói một thanh niên cất lên, anh tay đi xuyên vào đám đàn ông, bắt lấy mấy bàn tay như bản đang sờ soạng mặt cô, ánh mắt lạnh lùng đến đáng sợ, dường như đám người kia biết thanh niên này là ai, ánh mắt anh ta vừa lia qua, một đám người liền lặng thinh lui đi.

Lúc này khỏe môi anh ta mới nhếch lên nói với cô gái. “Nhà em ở đâu? Tối muộn rồi, để anh đưa em về.” Giọng nói anh ta dễ nghe, lại thanh trầm, khiến cho cô gái say xin kia tìm được chút tia sáng, nhưng hỏi nhà cô ở đâu thì bản thân cô lại không nhớ ra nên cứ lắc đầu nguây nguây.

Nụ cười nơi khỏe môi anh ta càng sâu, nháy mắt với bartender anh ta liền hiểu ý lấy một chiếc chìa khóa phòng mắc bên cạnh ném cho thanh niên kia. “Vây em ngủ tạm ở chỗ tôi đi.” Anh ta dụ dỗ.

Cô gái vô thức gật đầu, sau đó được anh ta dìu lên phòng trên tầng trên của quán bar.

Đến khi bóng dáng anh ta mất hút, khỏe môi bartender mới nhếch lên nụ cười, vô thanh vô thức, cúi đầu nói vào bộ đàm nhỏ ngay tại bên tai. “Tiểu Thường chuẩn bị, Mị tỷ đã dẫn người vào vị trí.”

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Chương 10

“Grừm... grừm...” Tiếng điện thoại đặt ở đầu giường run lên bần bật.

Giật mình tỉnh giấc, bàn tay to lớn của người đàn ông sờ soạng lưng tung cuối cùng cũng bắt được nó, nhấn nút nghe, giọng nói khàn khàn ngáy ngủ cất lên. “Alo, ai đó? Có chuyện gì không?” Âm thanh được anh ta giảm thành rất nhỏ, ánh mắt người đàn ông nhìn xuống cô vợ nhỏ của mình, thấy cô ấy chỉ khịt khịt mũi vài cái rồi cọ cọ vào lòng mình một chút lại yên ắng, mới dời tầm mắt về phía đồng hồ, giờ này đã 10h hơn ai lại quấy rầy giấc ngủ của mình và vợ yêu như vậy. Đúng là đáng hận quá mà. Nhưng nhìn số điện thoại, thì ra là thủ lĩnh Ám vệ nhân gọi đến, nên anh ta phải tự thu dọn cơ bức tức trong lòng mình, thái độ hòa nhã.

Bên kia, Lôi đã gấp rút lắm rồi, ngày hôm qua sau khi trải qua chuyện đó cùng với Mị, thì anh ngủ mê man cho đến 9h mới mơ màng thức dậy, trong đầu ong ong, hình như có bị dùng thuốc ngủ qua, nhìn bãi chiến trường xung quanh, quần áo ngổn ngang như ngày hôm qua, xung quanh đầy dấu vết hoan ái nhưng không thấy cô đâu, lòng anh đã nóng như lửa đốt, chuyện xảy ra ngày hôm qua dường như khẳng định lại mỗi khi nghĩ về chuyện đó, anh yêu cô rồi.

Trước khi lên đỉnh trong cơn kích thích hoang bạo đó, anh đã nói ra lời yêu cô, rất yêu cô, rồi sau đó tất cả lại chìm vào trong từng đợt sóng triều rả rích. Không ngờ là tỉnh dậy cô liền như vậy rồi đi, chỉ để lại duy nhất một mảnh giấy. “Em làm nhiệm vụ xong, sẽ trở về sớm thôi.” Lại đi làm nhiệm vụ, chưa bao giờ anh cảm thấy chán ghét mệnh lệnh đó như vậy. Nếu không có nó và cô không cần phải biến mất khỏi mắt anh, cũng không phải tùy tiện dùng thân thể đi dụ dỗ... cô lại!!!

“Mộ Lăng, TIỂU MỊ Ở ĐÂU?” Anh nói cơ hồ là quát với người đàn ông tên Mộ Lăng kia. Mỗi lần có nhiệm vụ cơ hồ mọi sắp xếp từ địa điểm cho đến trang bị đi kèm rồi thực hiện từng bước như thế nào, làm hết mọi thứ ra sao, đều được bảo mật hoàn toàn cho đến ngay cả người trong cùng một tổ chức cũng không được tùy ý tiết lộ, mà người đứng đằng sau chịu trách nhiệm lựa chọn trang bị và địa điểm thi hành nhiệm vụ là Mộ Lăng. Hiện tại người biết cô ở đâu chỉ có thể là anh ta mà thôi, cho nên muốn tìm tung tích của cô thì phải tìm anh ta.

Ngoáy ngoáy lỗ tai bị tổn thương, khỏe môi đào hoa của Mộ Lăng khẽ nhếch lên, cười đến vô cùng bi ối, gian trá :D2 :D2 “Cậu tìm cô ấy làm gì? Cậu cũng biết quy tắc mà.” Quy tắc chính là không tiết lộ, ngay cả người đó là thủ lĩnh Ám Vệ Nhân hay không. Suy cho cùng cũng chỉ để phòng ngừa nội gián, mà anh ta trên cơ bản chắc anh không phải là hạng người như vậy, máu xấu nổi lên, muốn chọc anh một chút hiếm khi thấy Lôi tức giận như vậy, anh ta cảm thấy vô cùng có thành tựu.

“CHẾT TIỆT!!! ANH CÓ NÓI KHÔNG!” Đây là lần đầu tiên anh cảm thấy cái bản tính đông dãi chọc người đó của anh ta lại khó chịu như vậy.

“Được rồi được rồi, không chọc cậu nữa. Quán bar Hạo Đình phòng số 049.” Nói xong anh ta còn chưa kịp xuất thêm vài lời châm chọc, nữa thì đã nghe thấy tiếng ngắt máy truyền đến từ đầu dây bên kia, nụ cười trên môi anh ta càng sâu.

Cô vợ nhỏ nằm bên cạnh bị to tiếng truyền từ điện thoại làm cho tỉnh giấc, xoa xoa cặp mắt mơ hồ, ngẩng mặt lên nhìn anh ta dịu dàng hỏi. “ Ông xã, chuyện gì vậy?”

Khóe mắt liếc liếc cánh tay tay thon dài vô ý tứ của cô ấy làm cho góc cằm nhếch lên, đôi gò bồng đảo xinh đẹp vừa lộ ra, vừa dán lên người anh ta, bên dưới lại có phản ứng, cười cười ôm lấy vợ mình, nhỏ giọng nói. “ Kế hoạch sắp thành công rồi. Thôi chúng ta 'ngủ' đi vợ yêu.”

Đến lúc anh đến quán bar Hào Đình kia đã là 10h, nơi này là một trong những sản nghiệp mà Hắc Long bang sở hữu, anh cũng từng đến đây mấy lần, cũng nhớ được bày bố phòng ốc bên trong, theo đường cửa sau, vòng ra phía trước là tới khu phòng riêng biệt dành cho từng cặp đôi, bước chân rảo bước đến phòng số 049, một cước đá văng cửa phòng. “ ẦM!!!!” Đập vào mắt anh là một gã đàn ông đang ép Mị nằm lên giường vừa đặt môi mình lên môi cô hôn lấy hôn để, mà cô giống như một người say rượu chống cự trong vô lực.

Chưa kịp để hấn ta phản ứng với việc xuất hiện đột ngột của mình, anh đã đá văng người đàn ông đang làm chuyện xấu xa với cô vào góc tường, rồi kéo cô vào lòng, mạnh tay chùi lên đôi môi vừa bị hấn ta hôn của cô, ánh mắt tóe ra lửa nhìn chằm chằm gã đàn ông kia, như muốn trên người hấn ta bỏ ra vài đường. Trùng mắt nhìn hấn ta, anh lại hùng hổ quá lên với cô. “ EM HAY LẠM!!!!” Động tác trên môi cô cũng dùng nhiều sức.

“ Đau...~~~~” Cô đáng thương nhìn anh, bản thân say khướt nhìn anh, chớp chớp mắt. “ Lôi?” Là anh, sao anh lại ở đây? Chỉ thấy động tác trên tay anh nhẹ nhàng một chút.

Còn gã đàn ông trong góc kia cũng cảm thấy đang điên lên. Mẹ nó!!! Đồ ăn tới miệng rồi mà còn bị người ta giật đi, trước giờ trong từ điển của hấn ta chưa có hai chữ từ bỏ, nhất là loại cực phẩm như thế này. Lau lau vết máu trên khóe miệng, dẫn xuống đau đớn trên người, nụ cười trên môi hấn ta trở nên lạnh lùng, đứng phắt dậy, bước về phía hai người họ chắn trước mặt, hùng hổ nói với anh. “ Anh là ai? Sao lại xen vào chuyện của tôi!!!” Bàn tay giơ ra toan nắm lấy cánh tay của Mị, thì bị anh đánh úp một cái.

“ Cô ấy là người phụ nữ tôi!!!” So lạnh lùng, so khí thế Lôi tất nhiên hơn hấn ta một bậc. Ánh mắt sắc lẹm như là lưỡi dao lia qua người hấn ta, khiến toàn thân người đàn ông đều lạnh lẽo cả đi.

Nhưng càng như vậy, càng làm tăng sự khấn khích của hấn ta, thấy anh bảo hộ cô trong ngực, khóe môi ngao nghể của hấn ta chậm rãi tuôn ra những lời bản thủ. “ Người phụ nữ của anh sao? Bên ngoài cô ta đã bị một đám đàn ông ấn lên quầy bar, từng người từng người cường đoạt rồi, anh không thấy cảnh tượng một đám đàn ông cười lên người cô ta...” Lời nói còn chưa hết đã bị anh nắm một quyền vào mặt, thân thể của hấn ta ngã về sau, khóe môi anh ta lại nở nụ cười.

“ CẬM MIỆNG!!!!” Nếu không phải có Mị trong ngực, anh thật muốn một phát đánh chết tên đàn ông khôn kiếp này, bước chân vừa sai đi, hấn ta lại bám dai như đĩa chặn đường.

Xoa xoa bên gò má tím lịm, gương mặt méo mó vì tức giận, nhưng hấn ta cười đến vô cùng biến thái, miệng tiếp tục những lời ô nhục ban nãy. “... cô ta vừa hưng phấn vừa rên ri... tiếng rên thật là mát hồn... còn chủ động hiến dâng cơ thể...” Hấn ta ngập ngừng rồi cười lớn. “... Nghe như Mị Sát...!!!!” Lời này nửa thật nửa giả, nhưng nghe sao lại giống như mọi việc diễn ra như vậy, phụ nữ vừa xinh đẹp lại lăng lợ phóng túng có tiếng lại không tới mấy người.

Bước chân khựng lại nhưng vẫn bước tiếp, tên đàn ông kia cũng thôi cản đường, chỉ là khi bước chân anh đã đi đến cửa, thì phía sau, hấn ta rút súng cười lạnh, cướp đồ ăn trên miệng hấn ta, đánh hấn ta, còn muốn trước mặt hấn ta rồi đi? Như vậy không phải là làm hỏng danh tiếng số 16 của hấn ta sao? Hấn ta nhất định không để anh còn sống để đi ra, nòng súng nhắm ngay gáy anh mà lên chốt.

“ Phập!!!!” Một viên đạn găm vào lưng, xuyên qua lớp thịt, bay ra khỏi lồng ngực, âm thanh trầm đục, đã có bộ phận giảm thanh nên hầu như không phát ra bất kỳ âm thanh nào khác ngoài sự cọt xát bên trong lớp thịt, máu tươi loang đầm đìa trên ngực, bước chân hấn ta quỵ xuống cũng là lúc bóng dáng Lôi và Mị mất hút sau bức tường. Đầu ngóảnh lại kinh ngạc nhìn người đàn ông nhảy xuống từ một cái học nhỏ trên trần nhà.

Tiểu Thường cười lạnh, bắn thêm vài phát lên người hấn ta rồi nhanh chóng thu dọn tàn cuộc.

Nhiệm vụ: Xóa sổ số 16 - Hoàn Thành.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 10: (Tiếp)

Bên ngoài, đã có chiếc xe của anh đậu ở đó sẵn, ấn cô vào ghế phụ, thắt dây an toàn cho cả hai, thì chiếc xe rồ máy rồi chạy vút đi, trong lòng anh đang rất giận, rất rất giận, ham muốn chiếm hữu mãnh liệt gào thét trong lòng anh, từng lời từng chữ của số 16 cứ văng vẳng trong tai anh, khiến anh muốn nổ tung. Ánh mắt anh nhìn về phía cô, thấy cô thất thần nhìn ra ngoài cửa xe, trên người cô nồng nặc mùi rượu trộn lẫn với mùi hương tạp nham nơi u uất của quán bar đèn mờ, mắt cô khép hờ mơ màng, lăm lăm một vài lời mà anh chẳng nghe rõ.

Giống như cảm nhận được ánh mắt anh nhìn sang, cô cũng nhìn lại anh, nói lòng một khuy áo làm lộ da thịt hồng hào trắng nõn, đôi mắt trống rỗng không tiêu cự, rồi say xin tự cười tự nói.

“Ông ta là Lôi... hức...”

“Anh ta là Lôi...”

“Cậu ta là Lôi...”

“Ai cũng là Lôi... hức hức...”

Trong giọng nói mang theo ủy khuất không nói thành lời. Khiến cho con tức giận của anh dần dần hóa thành hư không rồi trở thành đau xót...

Gương mặt cô xịu xuống, cánh tay buông thõng, giọng nói của cô nhỏ rồi im lìm đi chỉ còn lại một bầu không khí im ắng, mái đầu dựa vào kính xe, mắt khép lại, nơi mí mắt từng giọt, từng giọt nước mắt chậm chạp lăn lăn trên gương mặt cô, lướt qua gò má hồng hào, xuống cằm, rơi xuống người cô. Cho đến khi men rượu thực sự làm cho cô thiếp đi, thì cũng là lúc chiếc xe dừng ngay bên dưới căn chung cư của cô.

Đêm đó, anh ngủ cùng cô trên chiếc giường êm nọ, ôm cô chặt vào lòng, những khi cô mê mang và hoảng loạn trong giấc ngủ, anh lại nhỏ giọng an ủi, ngón tay thon dài có một vài vết chai lại nhu nhu đôi hàng chân mày nhú chặt của cô. Cả hai đều an tĩnh ngủ và có những giấc mơ đẹp.

Nhưng sáng hôm sau mở mắt ra, không phải đón chào ánh bình minh, không phải là một khởi đầu mới cho họ mà là hung tin.

“Lôi ca? Anh đang ở đâu? Nếu tìm được một địa điểm an toàn thì cứ ẩn nấp ở đó đi. Không biết Hà Tiêu ông ta tìm đâu ra bằng chứng cáo buộc anh có những tay vào cuộc thâm sát ở Tề gia, bây giờ Hoắc đại đang rất tức giận, đám người ông ta đang lùng sục anh. Còn cô, dường như ông ta còn cố tình để lộ thông tin của Mị tỷ với nhóm người của lão D, cho nên nói với cô ấy cũng mau trốn đi.” Bên kia giọng nói của Tiểu Thường gấp gáp, còn rất nhỏ, giống như không muốn để ai phát hiện bản thân liên lạc với anh, nói xong cũng ngay lập tức cúp máy để phòng hờ sơ hở.

Hôm qua anh ta sao khi hoàn giao nhiệm vụ đã hoàn thành thì đột nhiên nghe được đội phó nhóm Âm vệ nhân chạy đến thông tin chuyện này, bây giờ người trong toàn bang đang chia nhau tìm người rồi, sợ là không sớm thì muộn sẽ tìm ra hai người bọn họ, chỉ mong Hoắc đại bớt giận tìm hiểu rõ chuyện này.

Khoảng thời gian kế tiếp dường như Lôi và Mị không hề bước chân khỏi căn hộ, tất cả mọi thứ từ thức ăn đến đồ dùng sinh hoạt đều gián tiếp thông qua nhân viên giao hàng đưa đến tay mình. Nhưng không ngờ là đám người của Hà Tiêu vẫn tìm thấy bọn họ. Đó là chuyện của ba mươi ngày sau.

Hôm đó, Lôi và Mị đang cùng ăn sáng thì bất ngờ, đương lúc ăn, Mị đột nhiên cảm thấy không ổn trong miệng, liền chạy vội vào nhà vệ sinh. Lôi ở ngoài, vừa ăn vừa nhử mày nhìn phản ứng kì quái của cô, thì điện thoại trên bàn run lên, tin nhắn từ một dãy số lạ. “Lôi, chúng tôi đã tìm được anh. Nếu anh không xuất hiện, chúng tôi không dám bảo đảm sẽ không làm gì Mị.” Kèm theo chính là địa chỉ nơi ở của bọn họ hiện nay.

Ngay sau đó, anh liền thông báo với đám người Tiểu Thường, bản thân chỉ để lại duy nhất một lời nhắn trên bàn thông báo vs Mị và nói cô chuẩn bị đào tẩu, sẽ có người yểm trợ. Đám người Tiểu Thường cũng bị Vũ Kiệt theo dõi gắt gao, tìm được chút sơ hở liền đến địa điểm của Mị, ba người vừa rời khỏi căn chung cư thì đám người kia đuổi đến liền chạy vòng vào một lúc thì rẽ vào con đường rừng kia. Chuyện sau đó ai cũng đã rõ. (Tác giả: Thái quen của tác giả là lướt nhanh những đoạn không có tình cảm. Thông cảm)

Còn Lôi, sau khi cùng Mị tách ra thì liền đi đến tổng cục Hắc Long Bang, trước khi anh đi vào trong thì vô tình bắt gặp Hà Tiêu, ông ta cười đến vô cùng gian ác, lúc bóng dáng hai người họ đi qua nhau, ông ta có nói với anh mấy lời, đại loại như đã bắt được Mị và khuyên anh nên thừa nhận việc làm mà bản thân bị gán ghép của mình.

Sau đó, trước mặt Hoắc đại, anh tin tưởng khả năng của nhóm Tiểu Thường, chỉ cần kéo dài đủ thời gian Hoắc đại sẽ tìm ra được bằng chứng sai trái của chuyện này. Chịu một chút đau đớn da thịt, Hoắc đại tất nhiên không thực sự sẽ đem anh xử lí theo quy định Hắc Long bang, mà sai người đem anh vào ngục tối. Đêm đó nhóm người Hà Tiêu lại lên vào ý định thủ tiêu anh, nhưng việc Mị thông báo vs Hoắc thiếu thành công đã giành được sự đồng ý của cậu nên anh được cứu thoát ra trước đó.

Trước cửa phòng bệnh, Lôi vừa nghe bác sĩ phụ tá của Tề Tiên sinh thông báo sơ qua về bệnh trạng của Mị, mày hơi nhíu lại, trong lòng lại tràn ngập áy náy, đúng lúc đó, Mộ Lăng vừa lúc đi về phía anh, nhìn lướt qua cánh cửa phòng của Mị, trong lòng đang cười như hoa nở mùa xuân, nhưng về mặt bên ngoài vẫn tràn đầy ngưng trọng. “Tiểu Mị cô ấy sao rồi?” (mặt nghiêm túc)

“Em ấy qua con nguy hiểm rồi.” Lôi cẩn trọng nói, đều là do anh chủ quan, không ngờ đám người đó đuổi cùng giết tuyệt như vậy. “Có chuyện này, tôi không có nhiều kinh nghiệm với phụ nữ lắm. Anh có biết khi cùng phụ nữ mà có máu có nguy hiểm gì không?” Giọng nói đề thấp để không khiến người đang nằm trong phòng bệnh không bị giật mình.

Có máu sao? Mộ Lăng sờ cằm, giọng nói trở nên vô cùng nhỏ. “Chẳng lẽ cậu quan hệ vs xử nữ? Có phải giống như xuyên qua cái gì không?” Giống như đột nhiên phát hiện ra điều gì đó mới mẻ, âm thanh bất thình lình xướng cao lên. “Này này... Lôi cậu không phải là có phụ nữ đấy chứ, tôi còn tưởng cậu theo xu hướng của thời đại khi mà dân số càng lúc càng mất cân bằng giới tính...” (Bắt đầu luyện thuyên)

Không rồi nghe anh ta đồng dài, anh đã mở cửa bước vào phòng xem Mị thế nào rồi. Vào đến thì mới thấy cô đã thức, trên mi mắt còn long lanh lệ, bước vào ấn tay lau giọt nước mắt trên mặt cô. Mới nghe cô thều thào và lạnh nhạt hỏi. “Đây là đâu?” Ánh mắt cô nhìn xung quanh, ban đầu là mờ nhạt dần dần rõ ràng, rồi vô tình nhìn thấy chữ phụ sản ngược đặt bên ngoài căn phòng? Chẳng lẽ cô có...

“Tiểu Mị, chúng ta từng có một đứa con.” Anh vuốt ve gương mặt cô nói. Vì cứu anh mà cô hi sinh đứa con của bọn họ, hi sinh bản thân, anh vốn không xứng để cô làm điều đó.

Nghe vậy, cô nhìn không được nấc lên, đoạn đối thoại bên ngoài cô đều đã nghe hết, thì ra bấy lâu nay anh lạnh nhạt với cô là vì trong lòng anh có người phụ nữ khác, còn hại cô yêu anh bao lâu nay, dụng mọi tâm sức để dụ dỗ anh. Dụ dỗ thành công thì sao? Cũng không thể có lần thứ hai. “Ai nói đó là con của anh? Hôm đó cũng nhiều đàn ông như vậy, anh cũng chỉ... ưm.” Trong suy nghĩ của anh cô cũng nhiều đàn ông như vậy, nhưng lời nói ra lại không thành đã bị anh ấn môi lên chặn lại.

Đầu lưỡi chu du cuồng đoạt hết không khí, bá đạo mà cuồng hân, cùng chiếc lưỡi đi hương bên trong vui đùa phấn khích, đến khi mặt cô đỏ bừng anh mới buông tha.

“Long, anh đó đang làm gì chị xinh đẹp vậy?” Giọng nói ngây thơ non nớt cất lên, khiến cho nhiệt lửa trở thành lúng túng.

“Khụ khụ...” Thiếu niên ho khan. Không biết nên trả lời như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Dược* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Ngoại truyện.

Nhân vật gồm có: Lôi (Nguyên nam chính bị lường gạt từ đầu truyện đến cuối truyện), Mị, Nhóm người Tiểu Thường, Âm Linh (hồn ma gián tiếp), Mộ Lăng (Chuyên gia gây dựng kịch bản), nhân vật quần chúng tiểu thuyết gia và sự hỗ trợ diễn không thể thiếu của đám người trong Âm vệ nhân.

Sau đây là cuộc phỏng vấn nhằm làm rõ mọi chuyện.

1. Lôi: Là ai tung tin đồn nhảm, tin đồn thất thiệt về thanh danh và tác phong làm việc của Mị?

Nhóm Tiểu Thường đứng ra nhận trách nhiệm: Mộ ca, là bọn em, bọn em chỉ muốn đánh động một chút để tới tai anh thôi, không ngờ tiếng lành thì ít tiếng xấu lại đồn xa, đám người trong bang truyền tai nhau nhanh quá (bà tám quá), đến lúc nhận ra thì ai cũng biết và nghĩ như vậy rồi.

2. Lôi: Vậy tôi nghe rồi mà sao tin đồn vẫn cứ tiếp tục truyền ra?

Đám người Âm vệ nhân: Nhưng như vậy chưa đủ, anh nghe xong lại bỏ mặc đi nên không thể đột nhiên thu dọn tin đồn được, sau đó bọn em thuận nước đẩy thuyền cho nó càng lan xa xa xa hơn...

3. Lôi: Mị, vậy chuyện trong căn hộ đó giải thích thế nào?

Tiểu Thuyết gia: Tôi không dính dáng đến chuyện này, là người ta cho tôi tiền để đóng kịch thôi.

Mị: Kính một chiều (hay còn gọi là mắt mèo á), em nhìn thấy bên kia nhưng bên kia lại không nhìn thấy bên này... (* Nói nhỏ * Cho nên chỉ có anh nhìn thấy đó [>///<]) còn anh ta mình họa bừa, em chỉ là tùy cơ ứng biến...

3. Lôi: Còn mấy câu chuyện cầu huyết thì sao?

Âm Linh: * Hiện hồn * là ta a, chuyện này... ai biểu cậu đưa con bé cho ta, ta chỉ biết dụ dỗ đàn ông thôi. Mà kinh nghiệm đều là vì mấy cái phim ảnh mà ra.

Mị: Bà bắt em coi Hentai, JAV, Gangbang nữa... Em mới mấy tuổi đầu nên ám ảnh nhiều lắm.

4. Lôi: Vậy sao nói nói yêu em rồi, em vẫn còn tiếp tục lừa anh?

Mị: Tại vì anh trái tim sắt đá, không ghen không hận, em làm nhiều chuyện xấu như vậy anh còn không thèm quan tâm, cũng không biểu lộ gì, nếu thuận theo dễ dàng quá thì không phải là anh hời sao?

5. Lôi: Vậy còn mấy vụ ám sát rồi vết bầm trên người em?

Nhóm Tiểu Thường: Là sắp xếp Mị tỷ dụ dỗ nhân vật vào trong vị trí phòng mà bọn em đã mai phục sẵn, chỉ cần hấn ta đứng yên trong 5 giây, bọn em sẽ. Phập!!! Xong...

Mị: Bị phát hiện thì phải đầu tay đôi với người ta thôi. Dù sao cũng là người đã chết.

6. Lôi: Vậy A Thành, A Mạc, A Dương???

Mị: A, là mấy con chó của Tiểu Mai á, cô ấy hay giao tụi nó cho em nuôi. (Tiểu Mai là vợ của Mộ Lăng)

7. Lôi: vậy mục đích của toàn bộ chuyện này là?

Tất cả mọi người đồng thanh: LÀ MUỐN ANH GHEN HOẶC ÍT RA CŨNG THỂ HIỆN CHÚT QUAN TÂM ĐẾN NGƯỜI TA CHÚ!!!

8. Lôi: * cười lạnh lẽo * Vậy ai bày ra chủ ý này???!!!

Tất cả đồng loạt chỉ về phía người đàn nhân tản từ đầu tới giờ - Mộ Lăng.

Mộ Lăng: Tôi vô (số) tội a. Trước đây tôi phong lưu bị Tiểu Mai dụ dỗ áp chế. Còn cậu lãnh tình thì cần một người phụ nữ nóng bỏng thu phục. Ai nha, có lòng tốt mà nhìn tôi bằng ánh mắt giết người như vậy đó hả. Khụ khụ... đi trước, khỏi tiễn.

Lôi: MỘ LĂNG!!!!!!

Lời cuối: Hoàn chính văn lẫn ngoại truyện nhé... Hi vọng vẫn ủng hộ tr của tác giả. :D2 :D2

Bạn đang đọc truyện *Em Là Độc Dược* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.